

Vlagyimir Megre

Az Élet Energiája

Megre

Hetedik könyv

Anasztázia

szerint

**a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszőve,
melyek az emberre játékon hatnak.**

**E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják**

**azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.**

**Ám a Természet hangjai
- a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek suttogása a fákon -
e játékos hatást segítik és erősítik.**

Anasztázia ezen állítását
több tízezer olvasó erősítette meg
a világ különböző tájáról küldött levelében.

Az Elet Energiája
az Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat hetedik része.

Vlagyimir Megre

Az Élet Energiája

Oroszország Zengő Cédrusai
könyvsorozat

Hetedik könyv

2010

Az Élet Enegiája
Vlagyimir Megre

Fordította: Bartkó Edith
Verseket fordította: Füzesi Magda
Lektorálta: Kemény Zoltán
Korrigálta: Dömötör Boglárka

Grafikus: Roland Cisko

Copyright © Vlagyimir Megre
Translation copyright © Silvana, Bartkó Edith
Cover design copyright © Vlagyimir Megre

A könyvre vonatkozó összes szerzői jogot a törvény védi. A könyvnek, annak anyagának vagy illusztrációinak a felhasználása, sokszorosítása csak a szerzői jogok tulajdonosai írásos beleegyezése alapján történhet.

Vlagyimir Megre
www.megre.com

Silvana
www.anasztazia.hu

ISBN 978-80-969539-7-4
EAN 9788096953974

A TEREMTŐI GONDOLAT

Az ember élete! Mitől vagy kitől függ? Miért lesz valakiből uralkodó, hadvezér, mások pedig betevőjüket miért a szemetes kukák-ból gyűjtögetik össze? Mitől, vagy kitől függ ez?

Van egy mondás, mely szerint a sorsa mindenkinek már születésekor meg van szabva. Ha ez igaz, akkor az ember csupán egy jelentéktelen csavar valamilyen mechanizmus rendszerében és nem Isten magasan fejlett teremtménye.

Egy másik mondás szerint azonban az ember önrendelkező teremtmény, amely magába foglalja a Világegyetemben fellelhető összes energiát.

Ám az emberben van még egy energia, mely csupán reá jellemző. A neve: „a gondolat energiája”. S ha az ember megérti, mivel bír, megtanulja azt teljes mértékben felhasználni, akkor a Világegyetem uralkodójává válik.

Vajon melyik e két egymást kizáró állítás közül az igaz?

Hogy megtanuljunk benne eligazodni, idézzünk fel egy régi történetet, melyből mára már anekdota lett.

Volt egyszer egy ember, aki felháborodva élete folyásán, elkeseredésében a városszéli erdőbe futott, magasba emelte ökölbe rándult kezét, s Istenhez fordulva így kiáltott:

– Tovább én már nem tudok így élni! Igazságtalanság és káosz uralkodik a Te Földi Országodban! Vannak, akik drága luxuskocsiban furikáznak városszerte, éttermekben tömik hasukat degeszre, mások szemeteskukákból szedik

össze élelmüket. Nekem, például, még egy pár új cipőre sincs pénzem. Ha Te, Isten, igazságos vagy, ha egyáltalán létezel, akkor segíts nekem sok pénzt nyerni a lottón!

Kiderült az ég, szertefoszlottak a felhők, kisütött a Nap, meleg napsugár cirógatta gyengéden a kiáltozó embert, s az Égből Isten nyugodt hangja imígyen szólott hozzá:

— Nyugodj meg, Fiam! Én kérésedet teljesíteni készen állok.

Megörült az ember. Mendegélt az utcán, mosolyogott, s elégedetten nézegette a boltok kirakatait, s arról ábrándozott, milyen portékát vesz majd, ha megnyeri a lottó főnyereményét.

Egy év tűnt tova, de emberünk bizony semmit sem nyert. Ezért hát arra a következtetésre jutott, hogy Isten őt csúnyán rászedte.

Teljesen feldühödött állapotban ismét ama helyre ment az erdőbe, ahol Isten ígéretét hallotta s így kiáltott:

— Nem teljesítetted, Isten, ígéretedet! Te engem becsaptál! Egész éven át vártam. Arról álmodoztam, mi mindent veszek majd a nyereményből. Egy egész év is elmúlt már, de semmit sem nyertem.

— O, jaj, Fiam! — hangzott az Égből egy szomorú hang. — Ha sok pénzt szeretnél volna nyerni a lottón, akkor egész éven át miért nem vásároltál egyetlen lottószelvényt sem?

Ezt a kurta történetet, anekdotát mesélik az emberek. Kinevetik a szerencsétlen flótást:

Hát hogyhogy nem tudatosította, hogy legalább egy lottószelvényt kellett volna vásárolnia ahhoz, hogy álma valóra váljon, pénzt nyerjen a lottón. Emberünk azonban e magától értetődő legalapvetőbb dolgot sem teljesítette.

Itt nem maga a példázat a lényeg, sem az, hogy megtörtént-e az, amiről szól. A legfontosabb ugyanis az ember hozzáállása a végbemenő eseményekhez.

Az, hogy az emberek az anekdotában szereplő egyén okulhatatlanságát nevetik ki, éppen azt sugallja, hogy talán tudat alatt értik, hogy az ő saját jövődjük nem csupán valamilyen „Magasabb Erőktől” , Isten szándékától függ, hanem tőlük maguktól is.

S most próbálja meg mindenki elemezni saját életének helyzeteit. Megtett Ön minden nélkülözhetetlent álma megvalósításáért?

Bizton és nem is alaptalanul merem állítani, hogy bármely, még a legirrealisabbnak tűnő és teljesen fantasztikus vágy is megvalósul, ha az ember megteszi a vágya beteljesülése felé vezető egyszerű, egymás után következő lépéseket.

Ezen állítást számtalan példával lehetne bizonyítani, íme, e példák egyike:

AZ ANGOL LORD MENYASSZONYA

Egyszer Vlagyimir város pici piacán véletlenül tanúja voltam egy fiatal elárúsító lány és alkoholos állapotban lévő vevője között lejátszódó botránynak.

A lány cigarettát árult, s munkahelyén valószínűleg csak az első napokat tölthette, mert lehetett látni, hogy még nehezen tudott eligazodni termékei között, a cigaretta márkákat összekeverte, ezért csak lassan szolgálta ki vevőit. Egy kisebb sor – három vevő – verődött össze előtte. A sor végén álló illuminált állapotban lévő férfi jó hangosan így szólt hozzá:

– Tudnál egy picit gyorsabban motyogni? Kétbalkezes szerencsétlenség!

A lány arca lángolt a szégyentől. Néhányan, akik arra felé haladtak, még meg is álltak, hogy megnézzék a lehetetlen eladónót.

Az ittas férfi tovább folytatta egy cseppet sem hízelgő kommentárját. Két doboz „Prima” márkájú cigarettát akart venni, de amikor rákerült a sor, a leány visszautasította kiszolgálását. Láthatóan zavartan, lángoló arccal, könnyeit nyelve kijelentette a vásárlónak:

– Ön sértő módon viselkedik, ezért nem szolgálom ki.

A vásárló az eseményekben bekövetkezett meglepő fordulattól előbb szinte sóbálvánnyá vált, majd az egyre nagyobbá duzzadó báméskodók tömege felé még durvább kifejezésekkel, még nagyobb kiabálásba fogott:

– Nézenek oda! A kis kétbalkezes nebáncsvirág! Ha

majd férjhez mész, az urad majd még úgyabbul mondja meg neked, ha a konyhában főtt tyúk módjára fogsz motyogogni!

— De én nem engedem meg a férjemnek, hogy sértegessen — válaszolta a lány.

— Ugyan, ugyan, ki vagy te? Nagyságos szerencsétlenség! — kiáltott fel még harsányabban, még mérgesebben a borgőzös férfi — Nem engedi meg a férjének... ugyan kihez kívánsz feleségül menni, te, egy lordhoz netán?

— Igen, egy lordhoz, semmi köze hozzá, az én dolgom! — vetette oda röviden a leány és elfordult.

A helyzet egyre éleződött. Egyik oldal sem akart engedni. Az esemény fejleményét a kis piac törzsvendégeinek már jókora tömege figyelte. Az egybegyűltek a piaci elárusító lány angol lordhoz való férjhezmeneteléről gunyoros megjegyzéseket kezdtek bekiabálni.

A szomszéd pulttól felállt egy másik lány és bajbajutott barátnőjéhez ment. Mellé állt és csak állt némán.

Így álltak némán mindketten. A két fiatal lány - minden valószínűség szerint mindketten frissen kerültek ki a középiskolából - az összesereglett emberek előtt állt, akik szemtelen és gőgös viselkedésüket tárgyalták.

A legtöbben azon élcelődtek, hogy mennyire abszurd egy ilyen valakinek egy lordhoz férjhez mennie, s hogy tudja ennyire túlértékelni képességeit és lehetőségeit.

A helyzetet egy fiatalember oldotta föl — a piaci standok tulajdonosa. Amikor a leányhoz ment, előbb szigorú hangon követelte, hogy szolgálja ki a vevőt, de amikor a leány őt is visszautasította, gyorsan talált egy olyan megoldást, amely mindenkit kielégített. Pénztárcájából pénzt vett elő s így fordult az elárusító leányhoz:

— Tisztelt hölgyem, ha nem terhelem, legyen olyan kedves, adjon el nekem két doboz „Prima” márkájú cigarettát!

— Tessék, kérem! — válaszolta a leány és átnyújtotta neki a cigarettát.

A fiatalember odaadta azt az elégedetlenkedő vásárlónak és miután a konfliktus megoldódott, az emberek szétszéledtek. Az eseménynek volt azonban folytatása, még hozzá váratlan és meglepő.

Amikor ezen incidens után a piacra mentem bevásárolni, szinte akaratlanul mindig megfigyeltem a két fiatal elárúsítónót. Már ugyanolyan jártassággal dolgoztak, mint idősebb kolléganők, ugyanakkor jelentősen különböztek tőlük. Termetük sudár, szerényen, mégis szépen öltözködtek, arcukon semmi fölösleges szépítőszert, de még mozdulataik is elegánsabbak voltak, mint más korabeli társuknak. A leányok majdnem egy évig dolgoztak a piacon majd egyszerre hirtelen eltűntek.

Egy további fél év múlva, nyáron, ugyanazon a piacon egy elegáns fiatal nőre lettem figyelmes, aki a gyümölcsárusok pultjai előtt haladt el. A sok nő közül kitűnt büszke testtartásával is, drága, divatos öltözékével is. A látványos megjelenésű nő mögött egy elegáns férfi lépkedett kosárral a kezében, mely tele volt különböző gyümölcsrel.

Az elismerő férfi és a nyilvánvalóan irigykedő női tekinteteket magára vonzó fiatal nőben az egykor cigarettát áruzó lány barátnőjét ismertem fel.

A fiatal párhoz léptem és megmagyaráztam - inkább a kisasszony éber szemekkel vizsgálódó társának - érdeklődésem okát. A fiatal nő végül megismert. Asztalhoz ültünk egy nyitott kávéházban és Natasa - így hívták a leányt - az utolsó félévben történt eseményekről kezdett mesélni.

— Azon a napon, amikor a piaci törzsvendégek szeme láttára Kátya konfliktusba keveredett, eldöntöttük, hogy felmondunk, nehogy kinevessenek bennünket. Emlékszik ugye, Kátya akkor azt mondta, hogy feleségül megy egy angol lordhoz. Az emberek akkor őt ott kinevették. Vagyis, azt gondoltuk, hogy továbbra is rajtunk fognak nevetni, újjal fognak ránk mutogatni.

Munkát sajnos máshol nem sikerült találnunk. Hiszen

csak akkor fejeztük be az iskolát, főiskolába nem jutottunk be. Persze, én csak közepes tanuló voltam, de Kátya majdnem tiszta jeles. A vizsgákat is jó eredménnyel végezte, mégsem sikerült tovább tanulnia. A tandíjmentes főiskolai helyek számát csökkentették is, fizetni az iskolát nem volt lehetősége. Édesanyja keveset keresett, apja pedig nem volt. Hát ezért mentünk a piacra árulni, hiszen más helyre nem is vettek volna fel minket.

Dolgoztunk és a rákövetkező éven induló főiskolára készültünk. De a piacbéli események után egy héttel Kátya hirtelen ezzel jött nekem: „Fel kell készülnöm, hogy méltó felesége legyek egy angol lordnak. Akarod, hogy együtt készüljünk fel?”

Azt hittem, hogy a barátnőm viccelődik, de egyáltalán nem így volt. Kátya az iskolában is nagyon kitartó volt.

A könyvtárban ráakadt egy programra, mely a nemesi leányok intézményes neveléséről szólt, s ezt a jelenlegi körülményekhez igazította. Nagy elszántsággal elkezdtek a felkészülést Kátya programja szerint.

Táncolni tanultunk, aerobikkal foglalkoztunk, Anglia történelmét, nyelvét tanultuk, a helyes kiejtést, megjelenést és finom modort. A TV-ben politikai társalgásokat néztünk, hogy beszélgetni tudjunk okos emberekkel. Még a munkában, az elárusító pult mögött is igyekeztünk ennek szellemében viselkedni, hogy modorunk, megjelenésünk természetes legyen.

Megkaptuk a fizetést, de magunkra nem költöttünk belőle semmit. Még kozmetikai cikkeket sem vásároltunk — spóroltunk. Arra gyűjtögettük a pénzecskénket, hogy az alkalomhoz illő öltözéket varrassunk, Angliába társasutazásra fizessünk be.

Kátya azt mondta, hogy angol lordok nem járnak a mi parányi vlagyimiri piacunkra. Ezért nekünk kell Angliába mennünk. Akkor majd a lehetőségeink nagymértékben megnőnek.

Megérkeztünk tehát egy turistacsoporttal Angliába. A két hét gyorsan elszállt. Persze, érte ugye, angol lordok nem vártak ránk, s nem is kísérettek bennünket. Igaz, jómagam nem is számítottam semmi ilyesmire, csak Kátya „gardedamját” játszottam. De ő reménykedett. Kátya nagyon makacs. Egyre az angolok arcát kémlelte, kereste a neki rendeltetettet. Két alkalommal még táncklubban is voltunk, de minket egyszer sem kértek fel.

Az elmenetelünk napján már az autóbusz felé indultunk, amely a repülőtérre vitt volna bennünket, de Kátya még mindig reménykedett, egyre nézelődött, kémlelt maga körül. Már az autóbusz lépcsőjén álltunk, amikor Kátya hirtelen letette táskáját, oldalra nézett és így szólt: „Itt van! Megjött!”

Láttam, hogy a járdán egy fiatal férfi haladt magába mélyedve, ránk még csak nézni sem nézett, a szállodába indult volna. Úgy történt, ahogy gondoltam. Elért egészen hozzánk, de barátnőmre még csak nem is pillantott, elhaladt mellette.

S ekkor Kátya hirtelen — az ember ilyet szinte el sem hinne —, hangosan megszólította.

A fiatal férfi felénk fordult. Kátya lassan, de határozottan hozzá lépett és angolul ezt mondta: „Kátyának hívnak. Oroszországból vagyok. Most a repülőtérre megyek az autóbusszal a turistacsoportommal. Azért léptem Önhöz, mert... megéreztem, hogy nagyon jó felesége tudnék lenni. Még nem szeretem Önt, de meg fogom tudni szeretni, és Ön is meg fog engem szeretni. Nagyon jó gyermekeink lesznek. Egy kisfiú és egy kislány. Boldogok leszünk. S most, ha akarja, elkísérhet engem a repülőtérre.”

A fiatal angol férfi nagyon komolyan nézte Kátyát, és nem válaszolt neki, valószínűleg a meglepetéstől szóhoz sem tudott jutni. Majd végül azt mondta, hogy nagyon fontos üzleti tárgyalása van, szerencsés utat kívánt és elment.

Az úton egészen a repülőtérig Kátya némán nézett ki az autóbusz ablakából, egyetlen szót sem szóltunk egymáshoz. A turisták előtt, akik szemtanúi voltak e jelenetnek a szálloda kijáratában, valahogy kellemetlenül éreztem magamat én is, Kátya is. Kimondottan a bőrömön éreztem, milyen gunyorosan nevetgéltek Kátyán az emberek, elítélték.

De amikor megérkeztünk a repülőtérré, a buszból kiszálló Kátyát egy hatalmas virágcsokorral a kezében éppen ez a fiatal angol várta.

Kátya a földre engedte, de nem, nem is engedte, hanem egyszerűen dobta táskáját, a csokrot el sem tudta venni, mert egyenesen a nyakába ugrott és elsírta magát.

A férfi kiejtette kezéből a csokrot és a rózsák szétszóródtak. Csoportunk a virágokat kezdte szedegetni, de Kátya és az angol csak álltak összeölelkezve. A férfi Kátya haját simogatta. S mintha senki sem lett volna körülöttük, hadarva mondta Kátyának, hogy micsoda egy tökkelütött, hiszen kis híján elszalasztotta a sors kínálta lehetőséget, s ha nem sikerült volna Kátyát utolérnie, egész életében boldogtalan lett volna, s mindezt Kátyának köszönheti, mert rátalált.

A repülő kéréssel indult. Nem fogom magyarázni hogyan, de én tartottam föl az indulást.

Ahogy kiderült, Kátya angolja diplomatacsalád sarja és maga is ilyen körökben kívánt dolgozni.

Miután visszatértünk Oroszországba, minden nap felhívta Kátyát. Hosszan beszélgettek. Kátya jelenleg Angliában van, várandós. Hiszem, hogy igazán szeretik egymást. Én is elhittem, hogy létezik „Szerelem” első látásra.

Amikor Natasa elmesélte a hihetetlen történetet, az asztal mellett ülő társára nézett és elmosolyodott. Megkérdeztem, hogy vajon régen ismerik-e egymást. A fiatalember így válaszolt:

— Hiszen mi együtt voltunk a turistacsoportban. Amikor az angol kiejtette kezéből a csokrot, Natasa a virágokat kezdte szedegetni, én pedig hozzáláttam, hogy segítek neki. Most viszont a gyümölcsös kosarat hordozom utána. Ugyan, hol vagyunk mi az angol lordoktól!

Natasa gyengéden párja vállára helyezte kezét és mosollyal az ajkán így szólt:

— Ugyan, hol vannak az angol lordok a mi orosz férfiainktól.

Majd a boldog lány felém fordult s így szólt:

— Andrejjel egy hónapja vagyunk házasok, most az én szüleimet jöttünk meglátogatni.

A lányok története hallatán sokan gondolhatják, hogy szerencsájük volt, hogy ez egy rendhagyó eset. Én mégis határozottan állítom, hogy ez az eset teljesen szabvány- és törvényszerű. Sőt, mi több, állítom, hogy ha más lányok is megismétlik Kátya és Natasa cselekvéseit a felállított sorrend szerint, előre vetíthetnek maguknak egy hasonlóan megoldódó helyzetet. A nevekben, a jövődöbelik jellemében és az eltökélt szándék beteljesülésének a határidejében lehetnek természetesen különbségek, de az, hogy hasonló helyzet előfordulhat másokkal is, már előre meg van határozva. Ki határozta meg előre? Maguk a lányok, gondolataik képe és a kép megalkotását követő cselekvések egymás utáni sorrendisége.

ítéljék meg Önök maguk! Kátyában felébredt egy vágy-álom vagy egy cél - férjhez menni egy angolhoz. Nem fontos, minek a hatására kezdte ezt vágyani. A legkézenfekvőbb az, hogy a piac légköre volt számára elfogadhatatlan, az alkoholizáló vásárlók, a durvaság, de az is lehet, hogy a botrányos vásárló gúnyolódása.

Tehát, megjelent a vágy. Na és? Kevés akad olyan a fiatal lányok között, aki ne álmodozna egy fehér „Mercedesen”

érkező hercegről, de férjhez - ennek ellenére - csak közönséges balekokhoz mennek. Vágyaik zömmel nem teljesülnek.

Egyetértek, természetesen, nem teljesülnek, de csupán azért, mert cselekvésük, pontosabban cselekvésképtelenségük az álmuk megtestesítése irányában a lottószelvényről szóló anekdotikus helyzetre hasonlít. Amikor az ember nyereményről álmodozik, még Istent is segítségül hívja, de a legalapvetőbb dolgot nem teszi meg, egyetlen lottószelvényt sem szerez be.

A lányok cselekedni kezdtek, és kialakult egy bizonyos láncolat: vágy — gondolat — tett. Próbálják meg az adott láncszemek csak valamelyikét is kiiktatni és a lányok sorsa egészen másképpen alakul!

A SORSODAT MAGAD ALKOTOD

Az ember sorsa! Sokan hozzászótkak a gondolathoz, hogy sorsunkat valaki főnről irányítja. De közben ez a „valaki” egyszerűen minden embernek rendelkezésére bocsátja a legerősebb energiát, mely a Világegyetemben található, s ez képes a sorsát alakítani annak, aki uralja, de képes létrehozni új csillagrendszereket is. Ennek az energiának a neve: „emberi gondolat”.

Nem elég tudni, hogy ez így van: ezt a tényt elkerülhetetlenül tudatosítanunk és éreznünk kell.

Attól, hogy mennyire vagyunk képesek ezt tudatosítani, megérezni és megérteni, függ az, hogy milyen mértékben nyílnak meg előttünk az Univerzum titkai, a csodák, magyarán, a törvényszerű jelenségek mechanizmusai.

Csak a gondolat energiájának a tudatosítása és befogadása teszi lehetővé, hogy az ember saját életét és szeretteinek az életét boldogabbá tegye. Hiszen az ember számára a Földön éppen a boldog élet rendeltetett.

Tehát meg kell bizonyosodnunk az alábbi következtetések vitathatatlanságáról:

Első: az ember gondolkodó lény.

Második: **a gondolat energiájának – erejét tekintve – nincs párja az Univerzumban: minden, mit magunk körül látunk, és mi magunk is, a gondolat energiája által lett teremtve.**

Felsorolhatjuk a tárgyak millióit – kezdve a primitív fejszétől egészen az űrhajóig –, minden egyest megelőzött

a gondolat.

A képzelet megalkotja az anyagi tárgyat a számunkra láthatatlan térben. Még nem látjuk megtestesülését, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a tárgy nem létezik. A gondolati térben már meg van építve, létre van hozva és ez a tény sokkal fontosabb, mint az ezt követő megtestesülés.

Az úrhajót egy vagy néhány ember gondolata építi. Még nem látjuk, nem érinthetjük meg, de az ennek ellenére már létezik! Létezik egy számunkra láthatatlan szinten, dimenzióban, majd ezután ölt anyagi testet, közönséges testi szemeink számára látható formát vesz magára.

Mi a fontosabb az úrhajó létrehozatalában? Feltalálója, tervezője gondolata vagy a munkás műveletei, aki az elképzelés rajzai szerint elkészíti annak alkotó elemeit? Az adott esetben természetesen minden egyes munkafázis fontos, de a legfontosabb mégis az eredendő gondolat.

A valódi úrhajó meghibásodhat, de sosem valamilyen selejtes alkotóelem lesz a hibás, hanem a pontatlanul kidolgozott gondolat. A köznyelvnek van erre egy kifejezése: „nincs átgondolva”.

A gondolat előre láthat minden meghibásodást. A gondolat számára nem létezik előre láthatatlan helyzet. De meghibásodások, mindenféle visszasságok mégis történnek. Miért? Elhamarkodtak annak megvalósítását, nem engedték, hogy a gondolat befejezze a tervet.

Ekképpen, ha önállóan elgondolkodik rajta, mindenki maga meggyőződhet a következtetés tagadhatatlanságáról: a tárgyak mindegyike, bármikor lettek is előállítva a Földön, a gondolat megtestesülései.

Szükséges tudatosítanunk, hogy az összes élethelyzet, beleértve magát az életet, előbb a gondolatainkban zajlik le.

Az általunk látott természet élő világát, beleértve magát az embert, eredetileg Isten gondolata alakította ki.

Az ember úgy, ahogy Isten is, képes gondolatával létrehozni új tárgyakat és saját életének helyzeteit is.

Ha gondolkodásmódunk gyengén fejlett, vagy valamilyen okok hatására nem engedjük meg neki, hogy szabadon használja a számára jellegzetes energiát és gyorsaságot, akkor élethelyezeteinkre idegen gondolat fog hatni, például, szeretteink, ismerőseink gondolatai, a társadalomban általánosan elfogadott elvek.

De élethelyezeteinket eredetileg még ebben a második helyzetben is emberi gondolatok alakítják ki. S mi magunk vagyunk a hibásak, ha gúzsba kötöttük, bebörtönöztük saját gondolkodásmódunkat, alá vetettük magunkat egy másik ember gondolatainak, és sikertelenségünk vagy sikerünk immár e valaki más vagy mások gondolataitól fog függeni.

Az elmondottakról számtalan élethelyzet példáján meg lehet bizonyosodni. Csak gondoljanak bele, mit tesz az ember még azelőtt, hogy híres művész lesz belőle! Előbb természetesen álmodozik róla, majd gondolataiban tervet sző vágya elérésére, és tovább cselekszik: amatőr társulatokba jár, a célnak megfelelő képzőintézménybe, majd munka a színházban, filmstúdióban vagy filharmóniában.

Ellenvethetik, hogy mindenki arról álmodik, hogy a leghíresebb művész lesz, mégis csak bizonyos emberek válnak ilyenné. Sőt, vannak olyanok is, akiknek más, a művészettől idegen területen kell munkát keresniük. A vágy mellé elkerülhetetlen még a tehetség is! Igen, elkerülhetetlen! De hiszen a tehetséget is a gondolat ereje hozza létre!

És a testi vagy a szellemi adottságok? Hogyne, ezeknek is van szerepük. De ismét csak azt lehet mondani, hogy az elme nem annyira buta, hogy azt az embert, akinek nincs lába, arra ösztönözze, hogy balettiskolába jelentkezzen.

Ugyan már, hogy lehetne ez igaz, gondolhatja az olvasó,

ha minden, még a hivatás, a jóllét is az ember saját gondolkodásától függne, akkor mindenki kivétel nélkül híres és gazdag volna, nem volna senki, aki csak tengődik, szemetes kukákban kutat élelem után!

Nos, jöjjenek velem, menjünk, nézzünk szét a szó szoros értelmében a szemetes kukák környékén!

A SZEMETESKUKÁHOZ LÁNCOLT GONDOLAT

Én ezt az alábbi módon tettem. Borostát növesztettem, összeborzoltam a hajam, egy ismerős szobafestőtől régi munkaruhát kölcsönöztem, fogtam egy nejlonzacskót és egy botot, majd egy szemeteskukához ballagtam. Botommal a szemét között turkáltam, s találtam is néhány üres üveget. Ezeket beraktam a nejlonzacskómba, majd a szomszéd ház mellett álló szemetes-konténerhez ballagtam. Igyekezeteimet siker koronázta! Amikor a másodikban – alig húsz perc múltán – üveget találtam, egy férfi fémrúddal a kezében majdnem rám támadt:

– Hozzá ne merészelj nyúljni! Nem a tied! – mondta ellenvetést nem tűrő hangon.

– Ez a te körzeted? – kérdeztem nyugodtan, egy picit visszahúzódva a konténertől, miközben átadtam neki nejlonzacskómat az üvegekkel.

– Ugyan, kié lenne, mi? – válaszolta immár kevésbé agresszíven a jövevény, elvette szatyromat és anélkül, hogy rám figyelt volna, a szemeteskuka tartalmában kezdett kotorászni.

– Esetleg megmutatnád, hol van szabad hely? – kérdeztem, majd hozzátettem: – Egy üvegért?

– Vodkái! – fordult hozzám a szemetes-konténer nem hivatalos tulajdonosa.

Elmentem a boltba, vettem egy üveg vodkát és hozzá egy kis harapnivalót. Iszogatás közben megismerkedtünk, és

Pável mestersége bizony nem is kevés fortélyáról mesélt.

Fontos tudni, milyen napokon kell különösen figyelmesen kutatni a terepet, hogy nem törnek-e be olyan véletlen, „hívatlan vendégek”, mint én is, és nem lopják-e el az ember tulajdonát. Az ilyen napok ünnepek után szoktak lenni, amikor az emberek különösen sok üveget dobnak ki. Szintén fontos tudni, milyen kidobott tárgyakban található színes fémek, hogyan kell őket begyűjteni. Hol fizetnek többet az üvegekért és a színes fémekért. Hol található bár kidobott, de még használható ruhanemű.

Megpróbáltam másra terelni beszélgetésünk fonalát.

Pável ugyan el tudta mondani véleményét a politikáról, kormányunkról is, de sokkal mérsékeltabb lelkesedéssel. Gondolkodásmódja, elméje egyetlen irányban működött: a szemeteskukák irányában.

Hogy erről végérvényesen meg tudjak győződni, az alábbi ajánlottam fel neki:

— Tudod mit, Pável, van itt - nem is olyan messze - egy pasi, házat épít, télre örökre volna szüksége. Ha az építkezésen még ezzel-azzal be is segítenél neki, akkor még ráadást is fizetne. Az öröket ellátja élelemmel is. Sofőrje burgonyát, hagymát, darát, meg egyebet hoz minden héten. Te jó ember vagy, felvesz téged. Ha akarod, gyere velem, menjünk, beszéljünk vele!

Idogáltunk, s ahogy ilyenkor lenni szokott, összebarátkoztunk. Ezért annál váratlanabbul ért hangulata hirtelen változása. Pável előbb hosszan, erősen gondolkodott. Majd barátságatlanul, szótlánul még néhány pillanatig nézett rám, végül kijelentette:

— Hát azt gondolod te, hogy én már úgy berúgtam, hogy az én agyam már egyáltalán nem is fog, mi? Hogy vak vagyok, nem látom, miben mesterkedsz, te álnok kigyó? Menjek, örnek, én!? Te meg majd lefoglalod az én kukáimat, mi?

Még meg sem kérdezte, mennyit keres egy ór, milyen

lakhatást biztosítanak a számára, pontosan milyen munkákat kell a gazdaságban egy kis túlóráért elvégeznie. Teljes gondolatvilága a szemétre irányult, az foglalkoztatta, hogyan tudna jobban kijönni belőle, hogyan védje meg magát a konkurenciától.

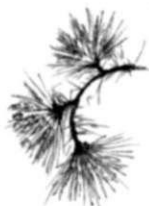
S lám mi történik? Az ember maga, önszántából adott célt gondolkodásmódjának: megoldani létezése kérdését a szemeteskukák segítségével! S gondolatát követte teljes lénye - valója is.

Még sok más példát is fel lehet hozni, melyek igazolják annak a vitathatatlanságát, hogy minden tárgy, minden élethelyzet, szociális jelenség létrehozatalát megelőzi a gondolat energiája.

Az ember saját gondolatának a segítségével hatást gyakorolhat egy másikra. Erről tanúskodnak a régi mesék és példázatok. Lám, mit mesélt az emberi gondolat energiájáról Anasztázia nagypapája.

ISTENNÓ-FELESÉG

Igen, Vlagyimir, az ember gondolata felülmúlhatatlan energiával bír. Ezen energia számtalan teremtményét az emberek többsége varázslatnak tartja, csodák közé sorolja, amelyeket – elképzeléseik szerint – Magasabb Erők hoznak létre.

Vannak például csodatévő ikonok. De vajon miért váltak hirtelen csodatévőkké? Miért válik csodatévővé egy darab fából készült lap, amelyen egy kép van, melyet emberi kéz festett meg? Ez akkor történik, amikor az ember, aki ikont fest, annak megfestésébe belehelyezi saját, elegendő mennyiségű pszichikai energiáját. Majd azok, akik azt nézni kezdik, hozzáteszik a sajátjukat. Van is egy ilyen kifejezés: „Beimádkozott ikon”, másképpen szólva: „ikon, amelybe az emberi gondolat megfelelő energiáját helyezték.”

Korábban azok, akik ikonokat festettek, tudták e hatalmas energia tulajdonságairól. A mesterek, mielőtt még hozzáláttak volna a munkához, böjtöltek, hogy megtisztítsák szervezetüket a fölöslegtől és gondolatukat a tisztulás által erősítették. Majd önkívületi állapotba léptek egyetlen dologra összpontosítva energiájukat – az ikon megfestésére. Amikor az teljesen elkészült, sokáig néztek a kész műre. Hát, így történtek néha csodák.

Máskor az emberek különleges jelenségeket látnak, különböző angyalokat. De figyelj meg, hogy mindig csakis azokat, akikre gondolnak. Mindig csak azok képét látják, akikben hisznek.

A keresztények, például, csak saját szentjeiket láthatják. A muzulmánok is csak a sajátjaikat. Ez azért van így, mert saját, vagy kollektív gondolatuk kivetítését látják.

Még ezeröttszáz évvel ezelőtt éltek olyan emberek, akik ismerték és értették az emberi gondolat energiájának tulajdonságait és erejét. Példázatok is vannak róla. Akarod, hogy elmondjak neked egyet közülük?

— Igen.

— Hogy a mondanivaló érthetőbb legyen, az ősi nyelvről maira fordítom neked és a tárgyakat, amelyek korábban szerepeltek benne, szintén a jelenben használt tárgyakra cserélem. De előbb még azt mondd meg nekem, mivel foglalkozik ma leggyakrabban a férfi, aki már nem friss házas? Mit csinál, miután hazaérkezik?

— Hát, sokan - akik, nem isznak -, üldögélnek, újságot olvasgatnak, TV-t néznek. Levihetik a szemetet a kukába, ha az asszony erre megkéri őket.

— És az asszonyok?

— Hát, az asszonyok,... világos - a konyhában sürgö-
lődnek, vacsorát készítenek, majd később mosogatnak.

— Értem. Könnyű lesz a példázatot az ősi hangnemről újra változtatni.

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy férfi és egy nő. A nőt Jelenának, a férfit Ivánnak hívták.

A férfi, amikor megjött a munkából, a fotelba a TV elé telepedett és hozzá fogott újságot olvasni. Felesége, Jelena, vacsorát főzött. Férje elé helyezte a vacsorát és közben morgolódt, hogy férje a ház körül semmit sem tesz, ráadásul keveset is keres... Ivánt idegesítette felesége dohogása, de nem válaszolt neki durván, csak magában gondolta: „O maga is egy lompos banya, mégis neki áll feljebb! Bezzeg, amikor feleségül vettem, mennyire más volt — szép is, kedves is!”.

Történt egyszer, hogy zsörtölődő felesége unszolására Iván a tévé elől kelleetlenül feltápáskodott és kivitte a szemetet az udvarra. Visszafelé jövet megállt a ház ajtaja előtt s gondolatban imígyen fordult Istenhez:

— Istenem, ó, én Istenem! De félre sikerült az én életem! Hát így kell már énnékem élnem egészen halálomig, egy ilyen morgó, ráadásul ronda nőszemély oldalán? Nem élet ez! Maga a kínszenvedés!

S ekkor Iván hirtelen meghallotta Isten halk szavát:

— Tudnék én, Fiam, a te gondjaidon segíteni: adhatnék én neked feleségnek gyönyörűséges Istennőt is, ám sorsod ily hirtelen változásának láttán a szomszédok rögvést ámuldoznának. Tudod mit! Tegyük helyre a dolgokat inkább imígyen: én inkább a te mostani feleségedet kezdem javítgatni, beléje egy Istennő szellemét helyezem, s megreperálgatom majd külsejét is. De azért jól véd lelkedbe, ha Istennővel akarsz élni, hozzá bizony tenmagadnak is méltóvá kell válnod!

— Köszönöm, Istenem! Egy Istennőért életét bármely férfiember hajlandó volna megváltoztatni. Csak annyit mondj még meg azért, hogy mikor látsz hozzá asszonyomból Istennőt teremteni?

— Egy picit változtatok rajta már most, azonnal. Majd folyamatosan percről percre tovább javítgatom...

Bement Iván a házba, visszaült fotelébe, kezébe vette az újságot, a tévét is bekapcsolta. De bizony olvasni már nem tudott, filmet se nézni. Ugyan, hogy is tudta volna magát tovább türtőztetni! Kíváncsi volt, vajon változik-e már az asszony, legalább egy icipicit?

Felállt hát, kinyitotta a konyhaajtót, vállal az ajtófélfának támaszkodott, s figyelmesen nézegetni kezdte feleségét. Felesége háttal állt hozzá, az edényt mosogatta vacsora után.

Jelena hirtelen megérezte férje pillantását és az ajtó felé fordult. Tekintetük találkozott. Nézegette Iván a feleségét

és így gondolkodott: „Hát bizony, nem látok én rajta semmi változást!”

Jelena - mit sem sejtve - látva férje különös figyelmét, sebtiben megigazgatta haját, arcát pír öntötte el, majd megkérdezte:

— Mi van, Iván, mi lelt, hogy így nézel rám?

Nem tudott erre Iván mit felelni, ezért zavarában, hogy hamarjában mondjon valamit, így szólt:

— Segítenék én tenéked, hallod, elmosogatni, esetleg... Valamiért arra gondoltam, hogy éppenséggel, miért is ne...

— Elmosogatni? Te? Segítenél nekem? — kérdezett vissza meglepetten felesége, s levette piszkos kötényét — Hiszen már el is mosogattam!

„Hihetetlen, mily gyorsan, szinte itt azonnal, szemem láttára változik! - fordult meg Iván fejében - Nicsak, hogy megjavult máris!”

Elkezdte hát az edényt törölgetni.

Másnap Iván munkából rögvest egyenesen hazafelé sietett. Alig várta, hogy láthassa, hogyan változtatják Istennővé az ó házsártos feleségét.

„De ha máris sok minden vált benne istennőivé? Én, pedig még úgy, mint korábban, sehogy sem változtam. Azért veszek mindenesetre egy csokor virágot, nehogy egy Istennő előtt kelljen szégyenkeznem.”

Kinyílt a ház ajtaja, s zavarba jött Iván, szinte elkábult a látványtól. Előtte ugyanis Jelena állt ünnepi ruhájában! Abban, amit egy évvel ezelőtt éppen ő vett neki. Frizurája gondosan elkészítve, hajában szalag. Iván zavarban volt és kissé ügyetlenül, szemét róla le nem véve nyújtotta át neki a virágot.

Jelena átvette a virágot, felsóhajtott, lesütötte szempilláit és elpirult.

„O, de gyönyörűek az Istennők szempillái! Mily jámbor a természetük! Mily rendkívüli lelki szépségük és küllemük!”

S most, Iván is, mintha rajta lett volna a sor, sóhajtott egyet, midőn megpillantotta a megterített asztalt az ünnepi étkészlettel, ahol két gyertya égett, két pohár és Isteni illatokat árasztó étel állt.

Amikor az asztalhoz ült, szembe vele felesége Jelena is leült, de hirtelen felugrott s így szólt:

- Bocsáss meg, elfelejtettem neked bekapcsolni a TV-t! Itt meg, nézd, friss újság! Neked hoztam.

- Nem kell a TV, újságot olvasni sincs kedvem, amúgy is mindig ugyanazt írja mind - mondta Iván őszintén -, hanem inkább arról mesélj, hogy szeretnéd eltölteni a szombatot, a holnapot!

A teljesen elnémult Jelena egy pillanat múlva visszakérdezett:

- És te?

- Sikerült - véletlenül - két jegyet vennem a színházba. De azért napközben, esetleg, szívesen elmennél nézelődni a boltokba? Ha már egyszer színházba kell mennünk, akkor be kellene ugranunk a városba is, hogy színházba illő ruhát vegyünk neked.

Iván majdnem elszólta magát, már-már azt mondta: „istennőhöz illő ruhát”, s erre zavarba jött, Jelenára pillantott, majd ismét sóhajtott egy jókorát. Előtte, az asztalnál egy Istennő ült. Az Istennő arca ragyogott a boldogságtól, szemei is csillogtak. A mosoly titkolt kérdést rejtett.

„Ó, Istenem, milyen szépek is mind az Istennők! De ha nap, mint nap egyre jobbra válik, akkor ugyan képes leszek-e én egy Istennőhöz méltóvá válni? - ötlött föl Ivánban és ekkor hirtelen, mint villám, hasított belé a gondolat: Sikerülnie kell! Sikerülnie, amíg oldalamon egy Istennő áll! Meg kell kérnem, ha kell, rá kell bírnom, hogy gyermeket szüljön nekem. A gyermek tőlem és egy gyönyörű szép Istennőtől lesz.”

- Mire gondolsz, Iván, gondterhelt az arcod, vagy ideges

vagy tán? - kérdezte Jelena férjét.

Izgatottan, mintha tűkön ült volna Iván, mert nem tudta, hogyan mondja el titkos óhaját. De hát nem vicc az - egy istennőtől gyermeket kérni?! Ilyen ajándékot neki Isten ígérni bizony nem ígért. Nem tudta hát, Iván, hogyan is mondja el kérését, s felállt, ujjai között az asztalabroszt sodorva, kivörösödve kibökte:

- Nem is tudom... Esetleg... Hát, én, tudod... azt akartam mondani... Már régen... Igen, én gyermeket akarok tőled, szépséges Istennő!

Jelena férjéhez, Ivánhoz lépett. Szeretettel csordultig teli szeméből a boldogság könnycseppje buggyant ki, s gördült végig arcán. Kezét Iván vállára helyezte, s forró leheletével lánggra lobbantotta őt.

„O, micsoda éjszaka volt az! O, micsoda reggel! Micsoda nap! O, mily szép is az élet egy Istennő oldalán!” - gondolta Iván, midőn második unokáját öltöztette, hogy sétálni vigye.

- Ebből a példázatból, Vlagyimir, mit értettél meg?

- Mindent. Isten nem segített Ivánnak. Csak gondolta, hogy Isten hangját hallja. Iván saját gondolatával formált feleségéből Istennőt.

- Pontosan, így van: Iván gondolatával hozta létre saját boldogságát. Feleségéből Istennőt alkotva maga is megváltozott. Ám Isten mégiscsak segített Ivánnak.

- Mikor?

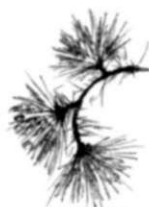
- Még akkor, amikor mindenkinek mindent megadott, amikor az ember teremtését fontolgatta. S a megteremtettek között az elsőnek ezt el is magyarázta. Emlékezz csak vissza Isten szavaira a „Teremtés” könyvből: „Fiam, vég nélküli vagy, örök vagy. Benned élnek a Te teremtői vágyaid.”

E szavak, Vlagyimir, mind a mai napig érvényesek.

A teremtői vágyak ott élnek minden emberben. A kérdés csak az, hogy e vágyak merre irányulnak, s az Ő Földön élő fiaiban és leányaiban milyen erős ma a gondolat és annak energiája.

ÉS MOST MIVEL FOGLALKOZIK AZ ÖN GONDOLATA?

Nem fogom az olvasót további példákkal untatni, hiszen mindenki önállóan, saját életéből merített példán meg tudja állapítani, léte mely szakaszait hozta létre saját gondolata, s melyeket idegen gondolat.

Hogy e kérdésnek a végére járjunk, fogadjuk el alapnak azt, ami nyilvánvaló: a gondolat mindent megelőz.

Már mondtam: az előtt, akinek ezt nem csak tudatosítania, hanem átéreznie is sikerül, a Világmindenség sok titka tárul fel. Mindenekelőtt kialakul benne a Teremtés pontos képe.

Isten a vágy segítségével, gondolata energiájával teremtette meg a világot, amelyben élünk. Megalkotta az embert, megadta neki a cselekvés teljes szabadságát és az emberek mindegyikét a legerősebb energiával ruházta föl, mely a földiéhez hasonló világokat képes teremteni, vagy olyanokat, melyek tökéletességüket tekintve túlszárnyalják talán még azt is.

Ahhoz, hogy az ember egy új világot hozzon létre, vagy a már létrehozottat tökéletesíteni tudja, gondolata gyorsaságának elkerülhetetlenül el kell érnie az Isteni gondolat gyorsaságát.

Csakhogy, ha ma megvizsgáljuk a világot, melyet az emberi társadalom hozott létre, nyilvánvalóan látni fogjuk, hogy nem tökéletes, mi több, a létezés számára egyre veszélyesebbé kezd válni. Következésképpen kétségtelen a tudat

hanyatlása, magyarán, csökken a gondolat gyorsasága.

A legelső emberek olyan gondolkodással bírtak, melynek gyorsasága felért az Isteni gondolatéval. Másképpen ez nem is lehetett volna, mivel Isten, mint bármelyik teremtetőszülő, még gondolni sem tudna arra, hogy saját gyermekét magánál kevésbé értékesebbre teremtse.

Miféle erők váltak képessé hatni az emberi tudatra és átirányítani őt a hanyatlás útjára? Ha valaki erre képes volna, akkor felülmúlja az ember és Isten gondolatának az energiáját. Ilyen lény azonban sem a Földön, sem a földi létezés határain túl nem létezik.

Ezen állítás bizonyítása pofonegyszerű. Ha volna olyan lény, mely gyorsabb gondolkodással bír, mint az ember, akkor az már régen létre hozta volna saját világát és mi azt láthatnánk.

Átirányítani, rabigába hajtani az emberi gondolat energiáját csak az emberi gondolat tudja. Másképpen kifejezve, bizonyos meghatározott körülmények között egy olyan ember, aki gyorsabb gondolkodással bír, mint mások és felébredt benne a vágy, hogy másokat saját akarata alá rendeljen, ezt megteheti.

Az emberi társadalom - jelenlegi állapotában - az egyiptomi papok utódainak van alárendelve, akik őrzik a képalkotás tudományáról való tudást és speciális gyakorlatok segítségével, melyek a gondolkodás képességének gyorsaságát hivatottak fönntartani, képesek jóval gyorsabban gondolkodni, mint sokan a Földön élő emberek közül.

S léteznek is olyan körülmények, melyek a dolgok jelenlegi állapotát igazolják.

De mégis létezik egy ember, aki egymaga képes ellenszegülni a papoknak.

Természetesen a szibériai tajga remetenojéről, Anasztáziáról beszélek. S tessék, kérem, figyeljék meg, ő kézzel fogható eredményeket ér el bármilyen hadsereg vagy

technikai szuperberendezés nélkül, csupán gondolata erejével.

Az, hogy az emberiség az új évezred kezdetétől fogva egy csodálatos, Isteni civilizáció megteremtése felé kezd haladni, számomra megcáfolhatatlan tény. Szeretném az olvasókkal is megosztani az örvendetes híreket.

Információ van a birtokomban arról, hogy több, tudósokból álló csoport - függetlenül egymástól - az ország fejlesztési programján kezdett dolgozni, melynek képét Anasztázia alkotta meg. E programokon mind tudományos rangfokozatokkal rendelkező tudósok, mind diákok is dolgoznak.

Egy részletes program elkészítéséhez a szakemberek egész hadának két-három évi megfeszített munkája szükséges. Az első tervezeteket azonban már ma is megtekinthetik.

Például a www.anastasia.ru honlapon közzétettük egy negyedik ukrán egyetemista lány munkáját, amely Ukrajna fejlesztési programját mutatja be. A program alapjául Anasztázia családi településekről szóló gondolata szolgál. A volt Szovjetunió különböző régióiból és országaiból az emberek jövőendő családi birtokok alapszabályzatait küldik nekünk be.

Nem az én feladatomban, hogy megítéljem, mennyire tökéletes az ukrán diáklány munkája, de már azért is jelentős, mert a közzétettek közül az övé az első. Az a tény is nagyon fontos, hogy a tudósok e programokon nem azért kezdtek dolgozni, mert valaki megbízta volna őket, hanem azért, mert erre saját szívük hangját követték.

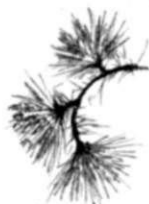
Rövid időn belül megismerkedhetünk alapvető műveikkel, megvitathatjuk azokat. Gondolom, hogy ezek a tervek összefoglalásra kerülnek és a „nemzeti eszme” gyűjtőnév alatt csoportosulnak majd.

E sorokat megírhattam volna még az előző könyvemben Anasztázia nagypapájával való beszélgetésem után. Nem

írtam meg. Akkor azt gondoltam, túl korai volna. Hiszen arról, mit Anasztázia alkot, amúgy is sokan azt gondolják, hogy fantasztikummal, mesével határos.

De a nagypapával való beszélgetés még különösebb jelenségeket magyarázott meg, mint amelyeket korábban Anasztázia mutatott be. Egyáltalán - a nagypapának hála - így maga Anasztázia is új fényben tűnt fel. Most, miután a szibériai tajgában elhangzottak az emberi társadalomban is kezdtek megvalósulni, mégis elmesélem a szibériai öreggel folytatott beszélgetésem egy részét.

BESZÉLGETÉS ANASZTÁZIA NAGYPAPÁJÁVAL

Ez a dédpapa elmenetele utáni napon történt. Amikor szeretteink távoznak az életből, a hozzátartozók általában részvétüket nyilvánítják. Az utolsó időben Anasztázia nagypapája folyton édesapja mellett tartózkodott. Most, hogy egyedül maradt, úgy döntöttem, felkeresem, hogy elbeszélgessek vele, eltereljem figyelmét fájdalmáról, ahogy ezt ilyenkor szokták. Nagyjából tudtam, merre lehet, ezért el is mentem a szomszéd tisztásra.

Anasztázia nagypapája mozdulatlanul állt tisztása szélén, figyelte és hallgatta, hogyan ciripelnek a fák ágain a fenyőszajkók, vagy – ahogy errefelé nevezik őket – a cédrusmadarak. Csalánfonálból készült hosszú inget viselt, derekán zsinórral, mezítláb volt.

Tudtam, hogy a tajga lakói között nem szokás egymás gondolkodását megszakítani. Kezdttem érteni, micsoda magas szintű a kapcsolattartás ilyen kultúrája. Egy más ember gondolkodása előtti tiszteletről tanúskodik.

Egy bizonyos idő múltán Anasztázia nagypapája megfordult és felém indult. Ahogy hozzám ért, arcán nem láttam szomorúságot, az most is, mint mindig, kedélyes volt.

– Légy üdvözölve! – nyújtott kezét és köszöntöttük egymást. Amikor beszélgettünk, beszédében mindig mai, gyakran egészen közönséges szavakat használt, olykor vicce-

lódott, csipkelődött, de sosem sértően. Éppen ellenkezőleg, olyan megnyerően tette, hogy az volt az érzésem, mintha rokonommal beszélgetnék. S bizony olyan egyszerűen lehetett vele bármiről beszélgetni, még olyan dolgokról is, amelyekről a férfiak nem nők előtt, csak egymás között diskurálnak.

Anasztázia sok képességét kétségtelenül szüleitől és dédszüleitől örökölte, na, és természetesen a nagypapa által kapta, aki közvetlenül részt vett nevelésében.

Az élet miféle ismerete és milyen képességek rejlenek ezen őszfejú öregemberben, aki több mint száz évet megélt már, megőrizte elméje frissességét és fiatalos mozgását? Ha velem beszél, egészen egyszerű szavakat használ, de egyszer hallottam, hogyan beszélgetett édesapjával. A szavaknak több mint a felét még soha korábban nem hallottam. Vagyis, amikor másokkal beszél - beszélgető partnere iránti tiszteletből - csak annak szókincsét és nyelvi fordulatait használja.

- Na, és hogy mennek ott nálatok a dolgok? Abban a te civilizált társadalmadban? Ébredezni, azért kezdenek már?
- kérdezte a nagypapa élcelődve.

- Rendben mennek - válaszoltam. - Anastázia gondolatai felkeltették a tudósok érdeklődését. Különböző csoportok olyan államgazdasági programok fejlesztésén dolgoznak, amelyek alapjául az ő javaslatai szolgáltak. Nem csupán Oroszországban, hanem másfelé is.

De az, hogy mikor fog, ahogy mondta, az a sok gyönyörű minden megvalósulni nálunk és máshol is, eddig még nem világos.

Már minden megvalósult, Vlagyimir. A lényeg el van végezve.

Mit ért a „lényeg” szó alatt?

- Anastázia létrehozta a gondolatot, a jövő ország képét, s tette ezt a reáljellemző körültekintő gondossággal. Tekintetbe vette a legapróbb részleteket és helyzeteket

is, melyek a jövőnek a valóságba való megtestesülésekor adódhatnak.

Most te és sokan mások is majd nyomon követhetitek a gyönyörű jövő megvalósulását.

Az ő gondolatának az energiája rendkívül erős és erejét tekintve a térben nincs hozzá fogható.

Az ő gondolatának az ereje tökéletes és konkrét, de ami a legfontosabb, más emberek gondolatai által egyre erősödik. Most már nincs egyedül.

Hiszen te magad is mondtad, hogy a különböző országokban tudóscsoportok dolgoznak nemzeti fejlesztési programokon, vállalkozók kezdenek családi településeket építeni, amelyeket Anasztázia ötlött ki. Az ő gondolatait rengetegen fogadták be - idősebbek, fiatalabbak egyaránt. S az ilyen emberek, érintkezve az ő gondolatával, saját gondolatokat hoznak létre.

Sok-sok ember gondolata - egyetlen folyamba olvadva - páratlan, eddig soha nem tapasztalt erejű energiával tölti be a teret s ez az energia anyaggá testesíti a gyönyörű jövőt. Most már folyamatban vannak ezen anyaggá testesülés egyes megnyilvánulásai.

- És havalaki szándékosan kezdi akadályozni a jövő megvalósulását? Például a papok, akik most a világot irányítják, esetleg maga a főpap kezd akadályokat gördíteni?

- Nem fog akadályokat gördíteni, segíteni fog.

Miért van erről ennyire meggyőződve?

Hallottam a veled folytatott beszélgetést és láttam a gondolatát.

Miféle beszélgetést hallott, mit látott?

Vlagyimir, te már minden bizonnyal régóta sejtetted is, hogy e hat pap egyike az én édesapám volt.

- Hát, én bizony semmi hasonlót nem tétéleztem fel.

- Hát, pedig feltételezhetted volna. Ámbár a külső egyszerűség, saját képességeik és lehetőségeik elfedése

hatalmuk egyik jelentős tulajdonsága.

Nekik nincs miért kérkedniük fegyvereik erejével, ahogyan azt a nagy országok vezetői teszik. E fegyvereket szabadon tudják irányítani azzal, hogy - megfelelő helyzeteket létrehozva - éppen e vezetők gondolatait irányítják. Sőt, még olyan célokat sem tűztek ki maguk elé soha, hogy az emberek előtt dicsekedjenek.

Az évezredek folyamán az volt a fő, titkos céljuk, hogy Istennel párbeszédet létesítsenek.

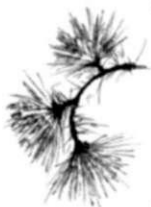
Ekképpen cselekedve nem féltek Isten bosszújától, mert tudták, hogy Isten nem szegi meg saját rendelkezését, hiszen mindenkinek teljes szabadságot biztosított.

Irányították az emberiséget, sőt büntették. Így bizonyították Istennek, hogy többre képesek, mint mások, s hogy tőlük függ a földi civilizáció sorsa.

Egy ilyen helyzetnek - úgy vélekedtek - rá kell majd bírnia Istent a velük való párbeszédre.

Ez azonban nem valósult meg. S most világossá vált, hogy Isten és a papok között miért nem kerülhetett soha sem sor a párbeszédre.

KÖSZÖNÖM

Amikor a kis Anasztázia megszületett, de később is, amikor a parányi, még járni is alig tudó gyermek szülők nélkül maradt, a Tűzgömb kezdett a közelében megjelenni.

Édesapám, mint más papok, nagyon sok természeti jelenséget ismert, olyanokat, amelyek mai tudósaitoknak titokzatosnak és megmagyarázhatatlannak tűnnek. Ám e Tűzgömb hatalmát ő sem tudta megérteni.

Hihetetlen energiája egyik pillanatban képes volt parányi szikrák képében szétszóródni a térben, de ugyanolyan hirtelen egyetlen egészé tömörülni is.

A Tűzgömbből kirobbanó vékonyka sugár egy szempillantás alatt porrá tudott zúzni hatalmas követ vagy sziklát.

S ugyanez a sugár gyengéden meg tudta érinteni a pici bogár lábacskaát, mely a virág szirmán mászott, anélkül, hogy annak bármi bántódása esett volna.

De a legfontosabb és legérthetlenebb az volt, hogy e hatalmas energia tömörülése hogyan reagált a kis Anasztázia érzéseire és óhajaira.

A gondolat, annak teljes megnyilvánulásában csak az embernek sajátja. Ám a Tűzgömb nem emberként nyilvánul meg. Akkor hát ki Ő? Miért bír érzésekkel, melyek csak az emberre jellemzőek? Honnan van benne e roppant erő és hatalom?

Már beszéltem neked arról – le is írtad a könyvedben

-, hogyan változtatta helyileg a föld gravitációját, amikor Anasztázia járt tanult. Ezer és ezer parányi sugarat lövellt ki magából, fésülgette a kicsi leányka fején az aranylós szőke hajfürtöket.

Apám sejtette, milyen erők megnyilvánulása lehet a tüzes, roppant erővel bírós és gondolkodós gömb, de hangosan sosem beszélt róla. A feltételezés bizonyítást kívánt.

Amikor Anasztázia megnőtt egy kicsit, egyszer hallottuk, ahogy a gömbbel beszélgetett. Pontosabban mondvá, mindig ő beszélt. A gömb sosem ejtett ki szavakat, csupán tetteivel válaszolt a gyermek szavaira.

Apám megkérdezte Anasztáziát a gömb felől, de ő röviden csak így válaszolt: „A gömb jószágos.” Anasztázia válasza édesapám számára elégtelen volt, de többé nem beszélt vele róla, sem akkor, sem pedig később, évek múltán.

Ezen eredendő válasz után világos volt: Anasztázia egyáltalán nem óhajtott meghatározni magát a Tűzgömböt és annak tetteit, inkább érzéseivel fogadta azt. Ám édesapám számára valamiért fontos volt értelmezni az Anasztázia közelében történő jelenséget.

Attól a pillanattól fogva, hogy a gömb először megjelent, nem vett többé részt a papok cselekedeteiben és igyekezetét a titok megfajtására fordította.

A papok tudják, hogyan kell megbizonyosodni saját feltételezéseik felől, vagy hogyan lehet őket megcáfolni. Közzé kell tenni a jelenség lehetséges leghitelesebb leírását, majd várni az emberek reakcióit, megítélését. Az értelmezéseknek szabadon kell megszületniük, az érzések, s nem csak az ész szintjén, akkor lesznek a legpontosabbak.

Továbbá, édesapám kérésére, magam is meséltem neked Anasztázia gyermekkoráról, beleszóve e titokzatos jelenséggel való kapcsolatát is. Te megírtad ezt könyvedben anélkül, hogy eltorzítottad volna a hallottakat, és ami

rendkívül fontos, saját magad nem alkottál róla semmilyen véleményt.

Nagy izgalommal vártuk az emberek válaszát, akik olvasták a könyvet. Ez késelem nélkül meg is érkezett és nem csupán közönséges kijelentésekben, hanem az érzések emocionális kitöréseiben is. Az emberek arról beszéltek és írtak, amit az édesapám már évek óta feltételezett, azt, amiről hangosan nem beszélt, titkolt a többi pap elől.

Közzétetted az olvasók verseit, amelyek nem valakik megrendelésére, hanem a szív indíttatására íródtak... Felidézem neked ezen versek egyikének a kezdetét:

Szeretett Nasztyenkájához

Isten, lám, születésnapján toppant be...

Édesapám megbizonyosodott feltevései felől. A Tűzgömb, mely időről időre Anasztáziával beszélgetett, nem más, mint Isten megnyilvánulásainak egyik formája.

Istennek számtalan megnyilvánulási formája van - bármely növényke az ő gondolatainak megtestesülése. Még ha a gömb nem is Isten legfontosabb megnyilatkozása volt, ennek ellenére számtalan megnyilvánulási formájának roppant koncentrátuma, mely magába foglalta az elme és az érzések energiáit is.

S lám, egyszer... Ez már azután történt, hogy öt könyvet megírtál. Amikor elhangzottak Anasztázia szavai, pontosabban, szinte lángpallosként hasította ketté a sötét teret az ő érzelmi kitörése, amely e szavakban öltött testet: „Készülődj, Gonosz, tűnj el a Földről, rám vedd magad!...”

Anasztázia szájában a szavak nem csak szavakként öltenek értelmet. Erről már nem egyszer meggyőződhetél te magad is, de nem csupán te. S a Gonosz láthatatlan energiával kezdte Anasztáziát támadni.

Felbukkantak a fehér körök, kifehéredett a fű. Megtörtént, hogy Anasztázia egy-egy pillanatra olykor

még eszméletét is elvesztette. S bizony nem tudtuk, hogyan segítsünk neki.

Nem kért tőlünk segítséget a mi kis unokánk. S ha egyszer nem kért, ez azt jelentette, hogy neki magának, egyedül kell az egészet végigcsinálnia.

Az utóbbi időben megfigyeltük, mennyire hatványozódott a támadások ereje. Mintha agonizálna, úgy próbálta a Gonosz bevetni utolsó dobásait.

De ugyanakkor növekedett kisunokánk állhatatossága is. Az utóbbi időben, ha csapás érte, csak összerezett, majd a tó partjára ment.

A tó vize valamilyen módon gyorsan visszaadta erejét. Paskolta, fröcskölte a vizet, a víz alá merült, majd amikor ismét kijött belőle, ereje teljében volt, mint korábban.

Azon a napon is láttuk, ahogy Anasztázia - újabb támadásokat elszenvedve - óvatosan lépdelve a tó felé indult.

Amikor megállt, s a cédrus törzsének támaszkodott, hogy megpihenjen, édesapám aggódva így szólt: „Ma az unokánknak valami rendkívülit kellett elviselnie. Be nehéz lehetett! Nézd, aranyló hajában megjelent egy ősz hajtincs!”

Majd azt láttuk, hogy - amikor elrugaszkodott a cédrus törzsétől -, tett ugyan egy lépést a tó irányába, de megbillent, s ismét megállt.

S ekkor a térben megjelent előtte a Tűzgömb. Ezúttal azonban a benne villogó villámok színüket változtatták, és mintha tűzhányók forrongtak volna belsejében. Az iszonyatos túzlövedékek áttörték a láthatatlan burkot, egész folyamok váltak ki a gömbből, eltűnve a térben. De a gömb közben nem kisebbedett, hanem ellenkezőleg, átmérője növekedett és energiái egyre láthatóbban tömörültek benne, egyre erősebben zubogtak. A gömb nem függött a térben, hanem olyan volt, mint valamiféle szív, hol összezsugorodott hirtelen, hol kitágult. Egy pilla-

natban szinte megdermedt, mintha döntésre készülne. Majd Anasztázia irányába energiavillámok ezrei lövelltek ki belőle.

Hogy melyik pillanatban sikerült a legyengült Anasztáziának karját mégis felemelnie, édesapámmal észre sem vettük, jóllehet szemrebbenés nélkül igyekeztünk figyelni. Ismertük kézmozdulata e jelentését: a felé kilövellt villámokat igyekezett megállítani. De hát miért? Akkor ezt még nem tudtuk megérteni.

Világos volt a számunkra: energiájával a gömb megújíthatta volna Anasztázia minden erejét. Sőt, új, friss erőt adhatott volna neki, s akkor semmilyen külső támadás nem lehettek volna a mi kisunokánk számára borzasztó. De, hát miért döntött szándékosan így?

Megremegett a sok ezer feléje lövellt vékonyka sugár, de egyetlenegy sem érintette meg a felemelt karral álló Anasztáziát. Ezek vagy a gömb őrjöngő energiájában tűntek el, vagy ismét kitörve belőle felé igyekeztek, de hozzá sem értek.

S ekkor Anasztázia hirtelen lassan és szeretetteljesen e szavakkal fordult a gömbhöz s annak sugaraihoz:

- Kérlek, fogd vissza Energiád kitörését! Ne érints meg engem! A Te tavadban ismét magamhoz térek. A tóhoz kell eljutnom.

A gömb rögtön, egyetlen pillanat alatt magába vonta összesugarát, megremegett és úgy lüktetett, mint egy szív. A magasba röppent, felvillant, mintha felrobbant volna, majd ismét összezsugorodott.

Sugarainak milliárdjai a földre lövelltek belőle, mindent megérintettek, ami Anasztázia előtt a tóhoz vezető ösvényen volt.

Ekkor új jelenség keletkezett. Az ösvény megannyi pulzáló fényben ragyogott és fölötte - Anasztázia lábától egészen a tóig - számtalan színben úszó szivárványos boltív alakult ki.

A tó felé vezető út csodálatos képet mutatott.

E diadalív alatt kellett volna Anasztáziának áthaladnia.

Ám ó mégis kikerülte azt. Nem ment a Tűzgömb által számára elkészített úton. Lassan elért a tóhoz és a vízbe merült. Kisvártatva ismét felmerült, a vízre feküdt, széttárta karjait, majd amikor visszatért ereje, paskolni kezdte maga körül a vizet.

Anasztázia viszonya a Tűzgömbhöz - voltaképpen magához Istenhez - túl volt felfogásunk határán.

De ami a továbbiakban történt, azt az egész emberiség tudatának a fordulópontjához, vagy a kozmikus energiák egyensúlyának a megváltozásához lehetne hasonlítani. Ami ezután történt-

Anasztázia felöltötte még nedves testére ruháját, tüzetesen elsimítgatta rajta a gyűrődéseket, megigazgatta haját, majd mellére helyezte kezeit és a térség felé fordulva így szólt:

- Atyám, ki mindenhol létezel, én a Te leányod vagyok, a Te tökéletes teremtményeid között.

A kozmikus lények közötti vitát kell megszüntetnem arról, hogy mennyire tökéletesek a Te teremtményeid és van-e bennük hiba.

Atyám, ki mindenhol létezel. Te teljesítetted kérésem, hozzám Te nem értél.

Immár egyikük sem mondhatja, hogy a földi Paradicsomot akkor lehet majd helyreállítani csak, amikor Isten kijavítja az O tökéletlen teremtményeit.

Kijavítanod Neked azonban semmit sem kell! Tökéletes minden, mit Te megteremtettél, már a kezdet kezdetétől fogva. Nem vagyok egyedül, Atyám, ki mindenhol létezel. Vannak leányaid és fiaid a Föld számtalan részén. Az ő igyekezetük erős. Ők adják majd vissza a Földnek gyönyörű eredendő virágzását.

Atyám, ki mindenhol létezel, mi vagyunk a Te leányaid, a Te fiaid! Általad teremtve - mi vagyunk maga a tökély.

Immár mindenkinek megmutatjuk képességeinket.
Teljék Örömd a mi tetteinkben!

Amikor Anasztázia elmondta e szavakat, majd elhallgatott, a magasban mereven álló Tűzgömb a Földre vetette magát. Pár méternyire Anasztázia lábai előtt millió parányi szikrává szóródott szét, ám egy szempillantás alatt egyetlen egésszé tömörült ismét.

Ez az egyetlen egész azonban már nem Tűzgömb volt.

Anasztázia előtt - földi fogalmak szerint - egy hétévesforma gyermek állott. Nehéz megmondani, kisfiú, avagy kisleány volt-e. A gyermek vállain - mintha ködből szótték volna - palást volt, színe a kékeslila árnyalatába hajlott. Haja vállára hullott. A gyermeki arc kifejezése tudatos-ságot, magabiztosságot és kegyeletteljességet sugárzott...

Pontosabban mondvá a gyermek arckifejezését nem lehet szavakkal ecsetelni, csak érzésekkel, az érzések azonban csordultig töltötték lelkünket.

A gyermek mezítláb állt a fűvön, de egyetlen szálát sem taposta le.

Anasztázia leereszkedett előtte, leült eléje a fűbe és szemrebbenés nélkül, figyelmesen nézni kezdte a rendkívüli arcot.

Az volt az érzésünk, hogy elég egyetlen pillanat és a gyermek vagy Anasztázia egymás karjaiba hullanak, de nem ezt történt.

A gyermek Anasztáziára mosolygott és gondosan kiejtve minden egyes hangot, ezt mondta: „Köszönöm fiaimnak és leányaimnak az igyekezetüket.”

Ezután szertefoszlott a térben és a magasban ismét létrejött a gömb, mely különös, örömteli fényben ragyogott. Néhány gyors kört tett a tó fölött. Ezután néhány percre megeredett az eső. Lágy, meleg esőcseppek hullottak az égből megáldva mindent, mi nőtt s a tó felszínét.

Elő, éltető volt e nedű. Kezemre hullott néhány cseppje, de egy sem csurgott rajta végig, hanem a bőrömbe hatoltak,

s gyengéd lágysággal töltötték fel testemet.

Édesapám, ki érzései fölött uralkodva, bármilyen helyzetet mindig szenttelenül fogadott, most meg volt rendülve.

Szinte megfélekezve testéről ment a tajgában, én pedig követtem.

Néhány óráig gyalogolt, majd megállt s felém fordult. Arcán könnycsepp folyt. Hozzá, a főpapok egyikéhez, méltatlanok voltak az érzelem ilyen gerjedései. De láttam könnyeit. Nyugodtan és határozottan így szólt: „Sikerült neki! Anasztázia átvitte az embereket a Sötét Erők időszakán. Az egész Földkerekségen szétszóródnak igyekezete örömteli, boldogságos magvai.”

Ezután édesapám hosszan és izgatottan beszélt. Nem csodálkozott a gömb cselekvésein, de azon sem, hogy Isten egyik megnyilvánulási formája - talán a legfontosabb - kisgyermek képében Anasztáziának megmutatkozott.

Édesapám főpap, és nem is akármilyen! A látható jelenségnek meg tudta fogni a lényegét. Egyáltalán nem érdekelte maga a látvány.

Számára a legfontosabb a térben felbukkanó gondolat volt.

Az Anasztázia által létrehozott gondolat, mely nem hangzott el a teremtés kezdetétől fogva soha, nem bukkant fel egyetlen értekezésben sem. E gondolat kifejezetten egyszerű, ugyanakkor magasztosán rendkívüli, a híres-neves értekezéseket a naiv kitalációk szintjére süllyesztette, melyeknek semmi közük az Isteni Valóhoz. Anasztázia az emberiség tudatába Isten olyan képét vezette be, mely hiányzott az emberből.

- Miben rejlik ez?

AZ ISTENI HIT

I smeretes számodra, hogy a Földet s mindent, mi rajta nő, él, és minden itt zajló folyamatot, az esőt, a havat, de a szelet is eredendően Ő gondolt ki.

Teremtőnk, a Nagy Elme, fellelkesültsége kitörésében létrehozta hatalmas Művét. Majd mindennek csúcsa és befejezéseképpen megalkotta az embert, saját képmását.

De a teremtés kezdetétől fogva számtalan lényt nem hagyott nyugodni a kétely, hogy az embert valóban úgy teremtette-e Isten, mint a Világegyetem felülmúlhatatlan teremtményét. Hogy megfelel-e Isten kijelentése a valóságnak, miszerint az ember nem csupán számtalan lényvel egyenlő, hanem magával Istennel? Olyan-e, ahogy azt Isten kijelentette: „Az én hasonmásom és képem ő. Néki én mindent átadtam s a jövőben is mindent átadok, mit kigondolok.”

Isten saját teremtményét – az embert – saját Magához hasonlónak kívánta látni.

Most nézzük meg a mai emberiséget! Istenről, Hozzá fűződő Szeretetük erejéről sokan beszélnek. Ám közben hazudnak saját maguknak. Hiszen az ember nem szerethet olyasvalakit, akit nem lát, nem érez, nem ért.

Sokan mondják: „Hiszek Istenben.” De konkrétan miben hisznek? Abban, hogy Isten létezik? Ez azonban a tudat teljesen primitív szintje. Az az ember, aki azt mondja: „Hiszek abban, hogy van Isten”, ténylegesen is beismeri, hogy nem érti Istent, nem érzi Őt, és csupán elhiszi, hogy

létezik.

Ha az Istenben való hit alatt azt értik, hogy Isten mindenható, jóságos és szerető szülő, akkor a szavak hangoztatásán túl mit tesznek még Istenért? Rombolják teremtményeit, s a világtól, amelyet Atyjuk hozott létre, a kolostorok falai mögé vonulnak vissza. Tanulmányok ezreit agyalták ki, írták meg. Mindegyikben mégis egy és ugyanaz áll. A tanulmányokban arról beszélnek, hogy Istent imádni kell. Imádni, de kit!?

S most, Vlagyimir, képzelj el Isten lelkiállapotát, nézi mindezt a bakkhanáliát. Ha az ember igyekszik, el is tudja ezt az állapotot képzelni. Hiszen Isten az ember minden érzésével bír, csak Őbenne azok erősebbek és tisztábbak.

Ám mai, emberi, szülői érzéseinkkel is el tudjuk képzelni Szülőnk, Teremtőnk állapotát.

Nézi gyermekeit, de azok egyre csak ezt hajtogatják: „Szeretünk, imádunk Téged Istenünk, de juttass nekünk a Te kegyelmedből! Szolgálóid vagyunk, gyarlók és ostobák, segíts hát rajtunk, Istenünk!”

Hát hogy viszonyulhatnak így Őhöz az Istennel hasonló teremtmények? Vajon okozhat-e még valami más a szülőnek nagyobb fájdalmat, mint gyermekei magatehetetlen siránkozásai? Hát ezért támadt kétely a kozmikus lényekben Isten teremtményeinek tökéletessége felől!

- De hát ki és mikor tudta az embert így elbutítani?

- Az embert csak olyan tudta elbutítani, aki a gondolat azonos erejével bír - egy másik ember.

A papok rávezették az embereket a hanyatlás útjára. Eltökélték, hogy bebizonyítják Istennek: ők képesek irányítani az egész emberiséget. S az emberi jajkiáltások, szenvedések rákényszerítik majd Istent arra, hogy párbeszédet kezdjen velük.

Azért hitték ezt, mert tudták: Isten soha senkivel sem beszél, nem lép az emberi sorsokba, minden emberi sorsot az határoz meg, hogy az ember maga, szabadon választja

meg saját életútját.

De ha majd egyszer az emberiség a szakadék szélén fog állni, Isten - hogy elhárítsa annak pusztulását - tárgyalni kezdhet azokkal, akik az embereket oda elvezették, azokkal, akik az emberi lélekre hatnak. Így tehet majd az egész emberiség érdekében.

Teltek, múltak az évezredek. Isten mégsem kezdett párbeszédet a papokkal, s nem művelt új csodákat sem, hogy mind észre térítse az embereket. Akkor édesapám megértette, de később én is, hogy miért.

Ha megtette volna, ha Isten beavatkozott volna az emberi életbe, maga bizonyította volna be a kozmikus lények gyanakvásait: az ember tökéletlen.

De, ami még ennél is fontosabb: Isten beavatkozása teljes egészében megölte volna az ember önmagába vetett hitét. Az ember végérvényesen megszűnt volna önmagában feltárni az Isteni alapokat, s csupán a kívülről érkező segítségben bízott volna.

S Isten tovább várt és hitt saját gyermekeiben, figyelte a végbemenő folyamatokat és elszenvetde, eltúrte, hogy kigúnyolják, meggyalázzák, mert hitt teremtményében - az emberben. Az O hite valóban Isteni Hit.

A papok abban reménykedtek, hogy a megoldás megérkezhet a hatalmas méreteket öltő katasztrófa előtti pillanatokban. Abban reménykedtek, hogy az, mit kiterveltek, meg fog valósulni. Egyikük sem gondolta volna, hogy egyetlen ember, egy fiatal nő, alig néhány év leforgása alatt megsemmisíti terveiket, évezredek igyekezetüket és visszavezeti az emberiséget az ősi, Isteni, eredendő forrásokhoz.

Anasztázia megvalósította ezt a fordulatot. Megmutatta a Világegyetemnek az Isteni teremtmény erejét, az Isteni bölcsességet. S lehet, elsőként... Csak gondoldj bele, képzeld el, Vlagyimir, ezen esemény magasztosságát, jelentőségtel-

jességét! A Föld megteremtésének pillanata óta a mi Atyánk először hallott teremtsége tökéletességéről.

Az Anasztázia által kimodellezett gyönyörűséges jövő már él a térben! Percről percre egyre valóságosabbá lényegítik azok, sokan, nagyon sokan, akik kezdik érteni saját létezésüket és rendeltetésüket. Feltartóztathatatlanul beindult a jövő anyaggá lényegülése.

- De, hát, mikor fog mindez megtörténni? Hiszen a papok szintén cselekedhetnek és akadályoztathatják.

- De nem a főpapok! Most le kell győzni a programot, melyet éppen ők hoztak létre. Édesapám, még mielőtt eltávozott volna, beszélt az egyikükkel. A papok személyesen sosem találkoznak egymással. A Föld különböző tájain tartózkodnak, de távolból kapcsolatot tarthatnak egymással, azzal, hogy érzik egymás szándékait.

Édesapám egy kisebb dombon állt. A felkelő Nap sugara már a cédrusok koronáin csúszott lefelé, megvilágította édesapám arcát, alakját. Hallottam, ahogy a térben e hang nélkül zajló párbeszéd hangzott:

- Mózes vagyok, ivadéka ama dinasztíának, mely az évezredek folyamán népek sorsát irányította. Ivadékuk és ősatyjuk. Hozzád szólok, ki főpapnak nevezed magad, s nem kérem, követelem: ne fecséreld erődet Anasztázia elleni tettekre!

Unokám törekvései nem állnak összhangban a mi szándékainkkal, elgondolásainkkal. Az, miben ő összhangban velünk nem áll, számomra, lelkemnek tetsző. Mózes vagyok, a pap, erőben veled egyenrangú, unokámat én magam pajzsként védelmezem.

- Igen, Mózes, erőben egyenlők vagyunk. Ezért számomra nyilvánvaló: tőlem nem a támadások beszüntetését várod, hanem tanácsot.

Most én vagyok az, ki azon gondolkodik, hogyan lehetne neki segíteni, hogyan lehetne leállítani a rendszer szörnyűségét. Szörnyeteget hoztunk létre s e szörnyeteg erősebb

nálunk. De létrehozatalában te magad is részt vállaltál.

Falta a gyermekeket, kaszabolta az emberi testeket nem egy évezreden át. Hogy leállítsuk, ahhoz immár évszázadok igyekezete kell.

De a te unokád gondolata a miénknél gyorsabb. O egyetlen év alatt évezredekot alkot. Neki most már sem segíteni, sem ártani nem áll módjában egyikünknek sem.

Az egyedüli, amiről én meg vagyok győződve, hogy úgy kell saját életmódunkat kialakítanunk, ahogy azt ő, a te unokád, felvázolta.

Saját teremtményeinkbe kell minden tudásunkat bele helyezni, s nekünk kell az emberek számára követendő példaképpé válnunk.

Nem sokat beszéltek a papok, de ami elhangzott, annak mélységes értelme volt.

- Gondolom, hogy nem mindenki fogja érteni a papok párbeszédét. Nekem, például, nem világos, miféle állat az, amely falja a gyermekeket. És még kevésbé az, hogy miért mondja azt az édesapja is, a főpap is - bár segíteni szeretnének Anasztáziának -, hogy nem áll módjukban neki segíteni.

- Az egész a gondolkodás gyorsaságában rejlik, Vlgyimir.

- Gyorsaságában? De hát miért olyan fontos az? Hol a kettő között az összefüggés?

A GONDOLKODÁS GYORSASÁGA

Ma már köztudott, hogy az embert a gondolkodás képessége különbözteti meg mindentől, mi a Földön él és nő. De a gondolat, jóllehet annak kezdetleges állapotában, megtalálható az állatokban és a növényekben is. Az ember azonban gondolata sebességével mindegyiket túlszárnyalja.

Az ember gondolatának a gyorsasága eredendően leginkább Isten gondolatának a sebességéhez állt a legközelebb és bizonyos életmód mellett még fel is gyorsulhatott volna, sőt, felülmúlhatta volna az Isteni gondolat sebességét. Legalább is, így akarta ezt a mi Szülők.

Ha az ember gondolatának a gyorsasága elérné az Istenit, akkor az ember más bolygókon is képes volna élő, harmonikus világokat alkotni.

A gondolat gyorsaságának jelentősége az a roppant titok, amelyet a papok őriztek. A papok mindenféle módon igyekeztek megsemmisíteni még a közvetett, a gondolkodás gyorsaságára utaló kifejezéseket is.

Valószínűleg már hallottál, pl. ilyen kifejezéseket: „nehézkés gondolkodású”. „amíg az tehozzád elér”. Miről szólnak? Arról, hogy az olyan emberrel, akinek lassan jár az elméje, lassan gondolkodik, nehéz, vagy nem érdekes beszélgetni.

A Földön élő emberek gondolkodásának a gyorsasága különböző. Ám a különbségek lehetnek jelentéktelenek és jelentősek is. A gondolkodás jelentős mértékű fölényének a segítségével egyetlen ember számtalan embert, de egész

népeket is leigázhat.

Csak képzelj el ezt a helyzetet: egymillió embernek feladnak valamilyen számtani feladatot. Elsőként az az ember oldja azt meg, akinek gyorsabb a gondolkodása, mint másoké. 10, 20, 30 másodperccel, vagy egy perccel korábban, vagy akár 10 perccel korábban tudja megoldani azt. Ez az egyszerű hasonlat arról szól, hogy van valaki, aki 10 perccel korábban tudja meg a megoldást. 10 perccel gyorsabb a többi 999-nél. Korábban tud meg valami újat, gyorsabban hozzájut ismeretekhez.

A számtani művelet, úgy tűnik, csak egy ártalmatlan példa, de...

Most képzelj el ezt: az emberek az egész Földön egy feladatot kapnak, melynek megoldására 1000 év kell. Hozzálátnak megoldásához. Ám akad egy ember, akinek gondolkodása háromszor gyorsabb, mint a többié. Következésképpen ő egyedül korábban fog tudni az emberiség minden közbeeső cselekedetéről, mint a többiek.

Amit az emberiség 900 évig old meg, ő 300-ig. Ennek következtében ő 600 évig tudja ellenőrizni, irányítani az összes ember cselekedeteit. Valakinek megsúghatja a helyes időközi megoldást, így segítve őt, hogy közelebb kerüljön az eredményhez, valaki másnak viszont tévesét, visszavetve azt. Vagy, ami könnyebb számára, téves megoldást ad mindenkinek egyszerre, mindenkit zsákutcába vezet, majd ezután mindenki előtt felfedezést tesz, más kifejezéssel élve - uralkodik másokon.

A papok már hétezer évvel ezelőtt megértették, milyen lehetőségek tárulnak fel az előtt az ember előtt, akinek gondolkodása gyorsabb, mint másé. Azt a célt tűzték ki maguk elé feladatul, hogy e szakadékot a többszörösére növelik. Különleges gyakorlatokat használtak, saját gondolkodásukat igyekeztek másokéhoz viszonyítva növelni, de jelentős felgyorsulást akkoriban nem tudtak elérni. S akkor olyan rendszert gondoltak ki, amely lelassítja minden

megszületendő ember gondolkodásának gyorsaságát. Az általuk meghonosított rendszer évezreden át folyamatosan tökéletesedett, s létezik még manapság is.

Csak nézd meg figyelmesen a ma élő emberek többségének az életmódját és meg fogod látni, hogy az erőfeszítések zöme arra irányul, hogy csökkentse a gondolatod gyorsaságát.

Anasztázia elkezdte feltárni az emberek előtt a papok titkait. Mesélt neked arról, hogy még a pici gyermeket sem szabad kiszakítani foglalatosságából, s ennek következtében megállítani gondolkodása mozgását.

Majd megmutatott neked egy sor különböző gyakorlatot, amelyek a gyermek gondolkodásának a gyorsaságát hivatottak növelni. Elmesélte neked, hogy nálunk a tanítás kezdete a helyesen megfogalmazott kérdések feltevésében rejlik.

Amikor a gyermeknek kérdést tesznek fel, értelve azonnal elkezd keresni a választ, ezért gondolkodása még jobban felgyorsul. Következésképpen gondolkodása gyorsasága percről percre nő, s tizenegy éves korára már többszörösen felülmúlja az olyan emberét, akit a gondolkodást lassítani hivatott rendszer alakított ki.

Csak nézd meg, mi történik manapság a világban! A gyermeket már kisdéd korától mesterséges tárgyak veszik körül. Minden egyes tárgy valaki gondolatának a megtestesülése, így tehát a kisdédnek valaki gondolatát, ráadásul primitív gondolatát találják, például egy csörgőt. A picit nagyobbacska gyermek babát kap vagy mechanikus játékautót. A gyermekek szeretnek játszani, függnek a szülőtől s azzal játszanak, amit azok eléjük helyeznek...

Csak figyelj meg, Vlagyimir, a különbséget! A lányod, amikor pici volt, a csörgőt rázta, majd a babát nézegette.

A fiad, kit Anasztázia szült neked, mint minden gyermek, szintén szeret játszani. De az ő játéka a mókus, a farkas, a medve, a kígyó és sok egyéb volt, amelyeket Isten

teremtett...

Most hasonlítsd a kettőt össze, de közben feltétlenül képzeled el, milyen szintbéli különbség van az olyan ember gondolkodásának a sebessége között, aki létrehozta a gyermek számára a csörgőt vagy a babát, és aki létrehozta a mókust.

Ekképpen az egyik gyermek olyan tárgyat érint, amelyben primitív gondolat rejlik, a másik viszont olyannal társalog, melyet Isten teremtett. A két gyermek gondolkodásának gyorsasága, akik teljesen különböző tárgyakkal létesítenek kapcsolatot, feltűnően különbözni fog. Hogy melyik gyermeké lesz nagyobb, sejtetheted te magad is.

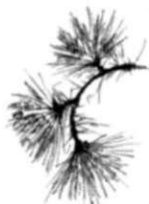
Amikor gyermekeitek beszélni kezdenek, meghatározátok, mit tehetnek és mit nem. A gyermeknek ez ténylegesen is azt sugallja, hogy neki magának nem is kell gondolkodnia, minden meg van helyette oldva. Ennek következtében, neki nem kell gondolkodnia, hanem csak valaki más gondolatait kell követnie.

Amikor a gyermek iskolába lép, a tanító, aki eléje áll, elmagyarázza neki a dolgok lényegét, a viselkedés és a világ felépítésének szabályait. A tanító nem csak egyszerűen magyaráz, hanem azt kívánja a gyermektől, hogy éppen úgy gondolkodjon, ahogy valaki más gondolkodott. S ismét éppen ezzel lassítja a gondolkodás gyorsaságának a fejlődését. Vagy, pontosabban mondva, megtiltja a gyermeknek, hogy önállóan gondolkodjon.

Az iskoláitokból hiányzik a legfontosabb tantárgy: a gondolkodás gyorsaságának a növelése. Ezt a fő tantárgyat rengeteg más váltotta fel, amelyek feladata tovább lassítani a gondolkodás meglévő gyorsaságát.

A GONDOLKODÁS EDZÉSE

A hogy a nagypapa elbeszélését hallgattam, megértettem, hogy Anasztázia, amikor a fiunkkal beszélget, minduntalan olyan gyakorlatokat gondol ki a számára, melyek edzik gondolkodása gyorsaságát. Külsőleg ez úgy néz ki, mintha játék volna, de az elme még akkor is gyakorol, amikor látszólag az egész csak játék, a gyermek csupán testi ügyességét fejleszti.

Már meséltem arról, hogy egyik reggel, amikor Anasztázia és fiunk a farkassal játszottak, versenyt futottak vele, Anasztázia a következő trükköt eszelte ki. Magához hívta a farkast, de gyorsan elfutott előle. A farkas nekilendült, hogy utolérje. Ám amikor már majdnem beérte, Anasztázia hirtelen, még futtában a legközelebbi cédrus törzsére ugrott, lábaival elrugaszzkodott tőle, vetett egy szaltót és az ellenkező irányba futott el. A farkas azonban a lendület miatt elfutott mellette.

Láttam, ahogy a fiam is versenyt futott a farkaskölyökkel. A fiatal farkas mindig utolérte fiamat, bármilyen gyorsan igyekezett is volna előle elfutni.

A farkas egy picit előre futott, majd vissza-visszafordult s gyorsan még meg is nyalta az utána loholó gyermek kezét vagy lábát. Vologya hirtelen lemaradt, egy picit pihent, majd ismét megpróbált elfutni a farkas elől, de az állat ismét beérte.

Amikor Anasztázia megmutatta fiunknak a trükköt, ahogy ráugrott a cédrus törzsére és azonnal irányt változtatott, az nagyon megtetszett neki és megpróbálta

utánozni. Nekifutásból előre tartott lábakkal felugrott a cédrus törzsére, de sehogy sem sikerült neki szaltót vetnie és azonnal a másik irányba elfutnia. Először, amikor elrugaskodott a fa törzsétől, Vologya négykézlábra esett. Amikor másodszorra is felsült, kérdőleg nézett édesanyjára. Anasztázia ezt mondta neki:

- Vologya, mielőtt még a fára ugranál, gondolatban el kell képzelned további cselekedeteidet.

- Elképzelted, édesanyám. Már láttam, hogyan csináltad te.

- Láttad, hogyan csinálta a testem, de nem képzelted el és nem érezted, hogyan kell eljárnia a tiédnek, minek kell magát alárendelnie. Előbb gyakorold gondolatban!

Hogy hogyan kell gondolatban testi gyakorlatokat végezni, egyáltalán nem értettem. A gyermek mégis elment a fa törzséhez, egy ideig állt mellette, hol lehunyta szemét, hol keze és lába akaratlanul mozgott. Majd eltávolodott a cédrus törzsétől és seben ismét futott felé.

Most gyorsabban futott, mint általában. Még meg is ijedtem, hogy valami baja esik; esetleg nekiütközik a fa törzsének, megsérül. Azért sikerült neki. Elrugaskodott, szaltót is ugrott, bár megingott, amikor a földre esett, mégis sikerült az ellenkező irányba elfutnia. Vologya néhányszor elvégezte a gyakorlatot és technikája egyre javult.

„Jó gyakorlat” - gondoltam magamban. „Fejleszti az összes izmot” - mondtam Anasztáziának.

- Igen - válaszolta -, fejleszti az izmokat, de ami még ennél is fontosabb, gyorsítja a gondolkodást.

Nem kezdtem kérdezősködni, hogyan tudja egy tiszta testi gyakorlat gyorsítani az elmét, de rövidesen megértettem, hogy Anasztázia miért éppen ezt a feladatot adta föl a gyermeknek, miután megmutatta neki a trükkjét. A következő történet:

Vologya magához hívta játszótársát, a farkast. Együtt futottak. A farkas majdnem beérte őt, amikor Vologya

megvalósította trükkjét - az ellenkező irányba kezdett futni. Az állat, mivel nem várta az események ilyen változását, elfutott a cédrus mellett.

Míg a farkas megállt és tudatosította a történeteket, Vologya már nyílsebese az ellenkező irányba futott és ujjongott. Nevetett, karját lengette, ugrándozott, győztesnek érezte magát.

A fiatal farkas azonban rendkívül okos és értelmes ellenfélnek bizonyult. Amikor Vologya az egész folyamatot már ötödször ismételte meg, a farkas hirtelen lefékezte futását, midőn elfutó barátja a cédrus törzséhez közeledett, majd megállt, nem futott el egészen a fa törzséig.

Ahogy Vologya szaltót csinált, hogy irányt változtatva az ellenkező irányba fusson, ügyesen megnyalta Vologyát földre érésekor, helyben ugrándozott és csóválta farkát. Most a farkas ujjongott, Vologya pedig csodálkozva és zavartan nézett rá.

Anasztáziával a közelben üldögéltünk és figyeltük a jelenetet. Vologya mégegyszer megpróbált ugyanilyen módon túljárni a farkas eszén, de ezúttal sem sikerült neki. Az eszes farkas minden alkalommal korábban megállt és elégedetten várta, hogy a gyermek földet érjen, még meg is nyalta, nem is egyszer.

Vologya elgondolkodott. Arca komollyá vált. Még a homlokát is összeráncolta, de látszott, hogy semmit sem ötlött ki. Gondolkodóba esve, kérdéssel szemében jött hozzánk. Anastázia hirtelen ezt mondta:

- Most, Vologya, nem csak a saját gondolatodat kell figyelembe vened, hanem a farkasét is.

A fiunk ismét gondolkodóba esett. Én is töprengeni kezdtem a helyzeten. Arra a szilárd meggyőződésre jutottam, hogy ha már a farkas egyszer megértette fiunk manőverezését, akkor semmit sem lehet tenni. A farkas előre sejti, mi következik, és csak egyszerűen megvárja, hogy a gyermek elvégezze a műveleteket, és még ha Vologya

kétszer gyorsabban is végezné el trükkjét, a farkasnak akkor is sikerülni fog megnyalnia őt. Ezért nem is segített már semmilyen gondolat. Amikor láttam a felénk közeledő gyermek arcán, hogy ő is ugyanilyen következtetésre jutott, így szóltam Anasztáziához:

- Ugyan, minek gyötrőd a gyereket? Hiszen világos, hogy most már nem tud elfutni a farkas elől. Te sem tudsz elfutni előle. A te farkasod sehogyan sem tudta felfogni, hogy mi történik, amikor elfutottál előle, de ez a fiatal farkas, úgy tűnik, eszesebb az anyjánál.

- Igen, okosabb, mint a nőstény farkas, de az embernek mindig okosabbnak kell lennie. Nem gyötröm a gyereket, azt a feladatot adtam neki, hogy gondolkodjon, vegye számításba a farkas gondolatát és oldja meg.

- De hiszen világos, nem? Nincs itt semmilyen megoldás. Ha van, akkor mutasd meg! Nem nézhetem fiunk szomorú arcát.

Anasztázia felállt és mozdulatával magához hívta a fiatal farkast. A farkas boldogan futott hozzá, csóválta a farkát. Anasztázia megveregette nyakát és hívó gesztussal futni kezdett.

A fiammal figyeltük, milyen szélesebben és könnyedén futott. A már felnőtt nő-édesanya megdöbbenően könnyű, szabad mozdulatai elkápráztattak szépségükkel és gyorsaságukkal.

A fiatal farkas futása mégis egy picit gyorsabb volt. Anasztázia néhányszor elfordult tőle, azonnal megváltoztatta futása irányát, így az állat egy picit lemaradt, de hamarosan ismét majdnem beírta az elfutó Anasztáziát.

Anasztázia hirtelen, szélesebben, egyenesen a felé a cédrus felé futott, amelyiktől Vologya elrugaskodott. A farkas a cédrus előtt néhány méterrel lassította futását, és amikor Anasztázia felugrott, a farkas leült, arra készült, hogy megnyalja Anasztázia lábát vagy kezét, amikor az földet ér, de...

Anasztázia felugrani ugyan felugrott, de a cédrustól nem rugaszkodott el. Teste szinte súrolta a cédrus törzsét, ahogy elfutott mellette. Tovább futott, távolodott a cédrustól, de a lóvá tett farkas csak ült tovább, készenlétben, azon töprengve, hogy voltaképpen mi is történt.

Volyga ugrándozni, tapsolni kezdett és örömmel újságolta:

- Megértettem, édesapám, megértettem! Gyorsan kell gondolkodnom saját magamért, de a farkas helyett is. Gyorsan kell gondolkodnom magamért, de még gyorsabban, mint ahogy a farkas gondolkodik, s közben mindezt egyszerre. Megértettem, hogyan kell csinálni!

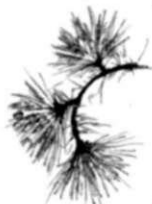
Amikor Anasztázia hozzánk jött, neki is bejelentette:

- Köszönöm, édesanyám! A farkas engem már soha nem fog lelagyni!

Volyga elfutott a farkas elől, kezdetben úgy cselezgetve, ahogy Anasztázia tette, de később egy egész sor mindenféle trükköt talált ki. Futtában hol egy kisebb fa törzsébe kapaszkodott, amelynek köszönhetően gyorsabban tudta változtatni futása irányát, mint az utána futó állat, hol egy vastag, a szélben letörött ágon ugrott át. Majd - amint másodszor futott hozzá -, abban a pillanatban, amikor a farkas egy hatalmasat ugrott előre, egyszerűen csak helyben felugrott.

Ez csak egyetlen példa, ennél van még jóval több is, ám a legfontosabb nem is annyira a példák sokasága, hanem a feladat lényegének a megértése.

A LEGTILTOTTAB TÉMA

A rendszer nem csupán a gyermekekre, hanem a ma élő felnőtt emberekre is olyan információk áradatát zúdítja, amelyek látványosan fontosak, de céljuk alapján véve egyetlen – elvezetni az embert az információtól.

Például TV-t nézel és minden csatornán azt adják az embereknek hírül, hogyan találkozott egy hivatalnok egy másikkal, vagy egyik miniszterelnök egy másikkal. Találkozásukat úgy tálalják, mint valamilyen újdonságot. De csak gondolkozz el rajta, és meg fogod érteni, hogy nincs ebben semmi újdonság.

A hivatalnokok már évezredek óta találkozgatnak. Percről percre. Az évezredek folyamán a különböző országok vezetői állandóan megbeszéléseket folytattak. Ennek ellenére e megbeszélések eredményeképpen semmi, de abszolút semmi fontos nem változik meg.

Azért nem, mert soha nem beszélnek arról, ami fontos. Soha nem beszélnek a háború valós okáról. Csak a következményeiről.

De téged megtévesztenek, mert úgy tálalnak minden egyes találkozást, mint valami újdonságot.

Figyeld meg, mi a legtiltottabb információ az egész világon – az emberiség fejlődésének az iránya!

El tudod te azt képzelni, hogy a felszálló repülőgép fedélzetén akadnának olyan utasok, akiknek abszolút mindegy volna, hová repül a gép és le tud-e szállni?

Úgy gondolod, hogy ilyen utasok nincsenek. Mindenki

jóval az út megkezdése előtt tudja, mennyi ideig tart az út és mely városban kell majd leszállnia. De csak kérdezz meg egy-két vagy akár ezer embert is, akik a Földön élnek, de megkérdezhetsz egy milliót is, mégsem tudja egyikük sem megmondani, milyen irányba igyekszik haladni az emberiség.

A papok által felállított rendszer leblokkolta az emberi gondolkodást.

A mai ember lelassult gondolkodásával nem csak arra nem képes, hogy meghatározza helyes-e az egész emberiség, vagy egyetlen ország fejlődésének az útja, hanem még arra sem, hogy saját életét modellezni tudja.

A valóságban egyetlen, a Földön létező ismert államfő sem irányít semmi, de semmi fontosat. A világ egyetlen országában sem találsz olyan tervet, mely az adott ország fejlődését érthetően magyarázná el. Egy ilyen tervet képzelenség elkészíteni, ha nincs világosan és érthetően meghatározva az egész emberiség fejlődésének az útja, mely a Földön, mint bolygón él.

A papok elég egyszerű kombinációja eredményeképpen az államfők és vezetők mindegyike a papok által létrehozott rendszer működésének csupán felügyelője.

A vezetők mindegyike országa úgynevezett műszaki és technikai haladásának fejlődésével, katonai erejével és saját személyes hatalma megvédésével van elfoglalva.

Ennek érdekében együttesen is, külön-külön is az egész világon feláldozzák saját országukban a levegő és a víz tisztaságát. A vezetőkre nyomást gyakorol a rendszer, amelyet a papok hoztak létre. Az államfők, vezetők, miként a Földön élő emberek többsége is, e rendszer aktív csavarja. Gondolkodásuk ugyanúgy le van lassítva, mint más embereknél.

A gondolkodás gyorsasága! O, mennyire szeretném, ha te vagy legalább a könyveid olvasói közül valaki nem csupán józan ésszel felfogná, hanem teste minden sejtjével

meg is érezné, mennyire fontos a gondolkodás gyorsasága az egész Világegyetem számára!

Nem könnyű megfelelő szavakat találni, a megértés számára szükséges példákat hozni. Példákat! Anasztázia a mai számítógépet az agy protéziséhez hasonlította. Ennek következtében az a gondolkodás protézise is. Bizonyára azok az emberek, akik jól ismerik a számítógép tulajdonságait, másoknál nem csak gyorsabban megértik a gondolkodás gyorsaságának fontosságát, de meg is érzik azt. Hiszen te is, Vlagyimir, tudsz számítógépen dolgozni. És lehet, hogy a számítógép segítségével jobban el tudod képzelni az emberi gondolkodás lelassításának katasztrofális következményeit.

Bárki, aki ismeri a számítógépet, tudja, hogy a számítógép számára hatalmas jelentőséggel bír az agy kapacitása, működésének gyorsasága. Figyeld meg, mit jelent ez: működésének gyorsasága!

Most pedig, képzeld el, mi történne, ha lelassulna egy olyan számítógép működésének a gyorsasága, amely egy éppen a levegőben tartózkodó repülőgép vagy egy nukleáris rendszer működését irányítja! A számítógép megenged egy hibás helyzetet és kész a katasztrófa!

Az élő, biológiai számítógép, amelyet minden Földre született ember tud irányítani, a mesterségesnél összehasonlíthatatlanul tökéletesebb! Ez a számítógép egy sokkal tökéletesebb, méreteit tekintve sokkal hatalmasabb mechanizmushoz - a kozmikus égitestek irányításhoz hívatik segítségül.

Az irányítás abban az esetben válik lehetővé, ha gyorsasága közeledni fog eredendő gyorsaságához, vagy túlszárnyalja még azt is. De lelassult. S lassul egyre tovább. Ezt mindenki saját maga láthatja, ha egy picit is figyelmebben megvizsgálja a helyzetet.

Ha a ma legtökéletesebb mesterséges számítógépbe minden nap, percről percre folyamatosan egyre több infor-

mációt telepítenének - lényegtelen, milyen információt, a telepítés a fontos -, akkor az ilyen számítógép végül egyre lassabban kezdene működni, de még az is megtörténhetne, hogy beáll egy pillanat, amikor egyáltalán nem is fogadna több információt.

Ez azonnal megtörténik, mihelyt a számítógép memóriájának a térfogata annyira telítődik, hogy az már képtelen több információt befogadni.

Az emberek többségénél ez történt. A papok által létrehozott rendszer kicsúszott az ellenőrzés alól. Amikor az állatról hallottál, amely gyermeket fal, ez az ellenőrzés alól kicsúszott rendszerről szólt. Csak nézd meg figyelmebben:

Ki fogadja azonnal karmai közé a földi nő által megszült gyermeket? - A rendszer!

Ki határozza meg, milyen ételt kell kapnia? - A rendszer!

Ki határozza meg, milyen levegőt kell lélegeznie és milyen vizet innia? - A rendszer!

Ki határozza meg életútjának a megválasztását? - A rendszer!

A papok lassan elvesztik az irányítást a rendszer fölött, mely a földi társadalom életét hivatott rendezni, de ismerik a törvényeket, amelyek szerint működik és még mindig képesek befolyást gyakorolni a bolygó életére. Ma is képesek lassítani vagy aktivizálni az egyes helyzetek alakulását.

Amikor megjelent Anasztázia kijelentéseivel az első könyv, a papok érdeklődést mutattak iránta. Hogyne mutattak volna! Hiszen e kijelentések egy pap unokájának a szájából hangzottak el, aki ismeri az irányítás titkos emelőkarjait, ráadásul egy fiatal nő szájából, aki olyan életmódot folytat, mely lehetővé teszi a gondolat működésének a gyorsítását.

Megértették, hogy Anasztázia azt a feladatot tűzte ki maga elé, hogy átvizsi az embereket a Sötét Erők időszakán.

Ez elméletileg lehetséges. Az időben való átvitel - a tudat megváltoztatása. Hasonló valamit egyetlen emberrel meg lehet tenni.

Az emberiség tudatának jelentős változása évezredekken át zajló folyamat, számtalan nemzedék vesz benne részt. Egy évezredekken át zajló folyamatot nem lehet az emberek egy időszakon való átvitelének nevezni.

Átvinni az embereket egy időszakon, azt jelenti, megváltoztatni már a ma élők tudatát, s azt arra a szintre juttatni, mint amilyen az az Isteni Paradicsomi Létezés feltételei között volt vagy lesz.

A papok megpróbálták meghatározni a tervet, amely szerint Anasztázia cselekedni fog. Meghatározták azt, és úgy találták, hogy naiv, számtalan pontatlan megoldást tartalmaz. Az információk könyvek általi terjesztését nyilvánvalóan elégtelennek ítélték meg. Az információt a mai ember számára ugyanis többször kell el-elismételni, hogy azt el tudja fogadni.

Azt is megtudták, hogy a könyvek szerzője egy vállalkozó, akinek nemhogy a legkisebb tekintélye sincs a szellemi gondolkodó emberek között, de e körökben egyáltalán nem is ismerik.

Ennek következtében a papok arra az álláspontra jutottak, hogy a szibériai remetenőnek a választott úton nem sikerül az emberi társadalomban semmi jelentőséget megteremtetni. Így gondolkodott többek között az édesapám is.

A papok csodálkozását és éberségét az a tény keltette fel, hogy az első könyvben megjövendőlt események kezdtek megvalósulni.

Anasztázia azt mondta: „Sok-sok embert vezetek el hozzád, akik majd megmagyarázzák neked, amit te nem értesz.” És emberek kezdtek téged keresni, akik nem csak meg tudtak neked ezt-azt magyarázni. Az emberek cselekedni kezdtek.

Anasztázia azt mondta: „Művészek képeket fognak festeni, költők verseket írni.” S megjelentek a képek és számtalan vers született az emberi létezés gyönyörű valóságáról.

Anasztázia azt mondta: „Az általad íródott könyveket különböző országokban fogják kiadni.” S a könyv sok nyelven látott napvilágot.

A papok nem tudták, milyen erő, milyen mechanizmusok segítségével válnak valóra az Anasztázia által megjövendölt események. Válnak valóra mindenki szeme láttára.

Megértették, hogy Anasztázia az életben kezdi megvalósítani álmait, de nem tudták felismerni, milyen módon tudja elérni a kitűzött célokat.

Ez csakis egyetlen egyet jelenthetett - Anasztázia gondolkodásának a gyorsasága jelentősen felülmúlja a papok gondolkodásának a gyorsaságát. Az általa felsorakoztatott bonyolult kombinációk felfoghatatlanok. Ez azt jelenti, hogy a papok végérvényesen elveszíthetik az emberi társadalom fölött gyakorolt hatalmukat.

Hasonló valamit a papok nem engedhettek meg.

Amíg a támadás kombinációit latolgatták, valami még hihetlenebbre derült fény. Nyilvánosságra kerültek Anasztázia új kijelentései. Rengeteg ember látott hozzá, hogy birtokot létesítsen, amelyekről ő beszélt.

S ekkor az ellenállás minden módját Anasztázia ellen irányították. A leghatékonyabbak egyikének a „szekta” mágikus szó-szimbólum segítségével létrehozott dezinformáció mutatkozott.

Sajtótokban megjelentek olyan cikkek, amelyek különböző „rettentő” szektákról beszéltek és szó volt bennük arról is, hogy létezik többek között egy „Anasztázia” nevű szekta is. A cikkekben felhasználtak még olyan szó-szimbólumokat is, mint „totalitárius”, „destruktív”.

A papok az ellenállás e módját már ősidők óta

használják. Oroszországban is ennek segítségével változtatták meg a vallást.

Ez a mód mindig hibátlanul működött. Ebben az esetben is, mivel a papok éppen erre számítottak, megtette a magáét. Te és rengeteg olvasó is, akik kapcsolatban álltok egymással, de olyanok is, akik nem ismeritek egymást, meglepetten fedeztetek föl, hogy szektásoknak neveznek benneteket.

A hazug mendemondákat mesterségesen és intenzív módon terjesztették. Éppen emiatt az állami hivatalok a föld kérdésével nem is foglalkoztak.

A föld megszerzésének és azon a családi birtokok létrehozatalának a céljából elindított kezdeményezést nyilvános és burkolt támadások érték. A rendszer elvégezte a magáét!

Az alacsonyabb rendű papok azt gondolták, hogy Anasztáziának vége. Azt, hogy mégis, elsőként a főpap értette meg... Megértette, hogy Anasztázia jövőt modellező gondolata nem csupán számításba vette a rendszer ellenállásának intézkedéseit, hanem azokat ráadásul saját javára fordította.

Az alábbi történt: A birtokokat, amelyek az Anasztázia által kinyilatkoztatott elvekre épülnek, nem lehet hagyományos módon létrehozni. Elkerülhetetlen egy részletes tervet készíteni. Elkerülhetetlen kidolgozni egy hosszulejratú programot, amely fölött mindenkinek gondolkodnia kell - van, akinek legalább egy évig, de valaki másnak jóval tovább. A cselekvések átgondolatlansága az eszme lejáratásához vezethet.

De azzal, hogy lelassították a föld megszerzésének a folyamatát, elhárították egyúttal a tettek elhamarkodottságát is.

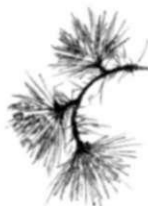
Azzal, hogy lefékeztek a földszerzés folyamatát, nem tudták megsemmisíteni a jövőről szőtt vágyat, lelassítani sok-sok ember gondolkodásának munkáját, akik saját jövődöbéli birtokuk képét, az ország jövőjét és az egész

emberiség gyönyörű jövőjét alakítják.

Amikor Anasztázia a gyönyörűséges jövő építésében Oroszország elsőségéről beszélt, tudta, hogy a Paradicsomkert nem lehet egyetlen önálló településen vagy országban létrehozni. S vágyát egyre többen, egyre több ember tudta befogadni más országokban is. Ezt, Vlagyimir, te a könyveid népszerűségén tudod lemérni, amelyeket máshol kiadnak. Népszerűségük ma már hatalmas, de összehasonlíthatatlan azzal, amilyen a jövőben lesz. Amikor majd az emberek elkezdik tudatosítani...

Ezt a papok már tudatosították. Anasztázia kezdi felfedni a titkokat, amelyek megfejtésén sok-sok évezreden át törték fejüket. Íme, ezek egyike:

AZ ISTENI TÁPLÁKOZÁS

Édesapámmal folytatott beszélgetésekor a főpap ezt mondta:
– A dédunokád, Mózes, ismeri a létezés titkait, amelyekről mi nem tudtunk. Ismeri a test és a szellem táplálkozásának titkait. Ezt természetesen te magad is meghatározta Anasztázia szavaiból: „**Táplálkozz úgy, ahogy lélegzel!**” Ezeket a szavakat őseink olvasták titkos szentélyeik falán. Mi tudtuk, hogy van jelentésük, de a titok máig nincs megfejtve. Anasztázia azzal, hogy fellebbentette róla a fátylat azok előtt, akik saját birtokaikat fogják létrehozni, egyúttal olyan feltételeket hoz létre, amelyek segítségével az új birtokról származó emberek gondolkodásának a gyorsasága meg fogja haladni a miénket. Az Anasztázia által megálmódott birtokokon születendő gyermekek előtt mi úgy fogunk állni csak, mint buta kölykök. Anasztázia azzal, hogy létrehozta saját kombinációját, megmutatta nekünk az egyedüli kiutat – valamennyiünknek birtokot kell építenünk, amelyről mindenkinek beszélt. Birtokokat fogunk létesíteni, s igyekszünk majd jobbakat, tökéletesebbeket létrehozni, mint mások, mert erre nekünk nagy lehetőségek vannak a birtokunkban.

Anasztázia mindenki előtt felfedi a létezés titkait. Ezekről majd mi is tudomást szerzünk, de addigra, amikor mások még csak hozzá fognak látni, hogy létrehozzák övéiket, mi már saját birtokkal fogunk rendelkezni. S a gondolkodásbéli különbség majd ismét lehetővé teszi számunkra előre látni az eseményeket, következőképpen

ellenőrizni a bolygó életét. Én ezt így gondoltam és most a te véleményedet akarom hallani, Mózes.

Édesapám így válaszolt:

- A véleményemet akarod hallani, mert kételyek vannak benned. Szeretnéd előre sejteni, milyen helyzetet modellez Anasztázia arra az esetre, ha a papok és te, aki magadat főpapnak nevezed, elsőként látsz hozzá a birtok létrehozatalához, mely az Isteni létezéshez visz közelebb? Azt szeretnéd tudni, hogy gondolata számításba vett-e hasonló helyzetet?

- Meg vagyok róla győződve, hogy igen - válaszolta édesapámnak a főpap. - Sőt, nem is titkolja, hogy igen. Én mégis a te véleményed akarom hallani: miért provokál minket nyíltan, ismételten lehetőséget állítva, hogy helyreállítsuk világ fölötti hatalmunkat?

- Mindez azért van - válaszolta édesapám a főpapnak -, mert Anasztázia, az én kisunokám, nem készül harcolni veletek. Ha majd a papok - a földi uralkodók - saját birtokaikat kezdik létrehozni, megváltoznak gondolataik. Lelkükben felragyog a fény.

„

Köszönöm, Mózes! Egybeolvadtak gondolataink. S boldogít a felismerés, hogy előttünk egy másféle Valóságban való élet áll. Lehet, egy olyanban, amelyben mindenki tud Istennel beszélni.

Dédunokád gondolata előtt, Mózes, tisztelettel hajtom meg fejem. Kívánom, hogy Anasztázia képes legyen elég erőt találni magában arra, hogy a rendszert, amelyet mi hoztunk létre, úgy tudja legyőzni, mint kilövendő vadállatot, vagy vadállatsordát. Segíts neki, Mózes, ha tudsz!

- Te magad próbáld neki segíteni! A fiatal gondolatot követni én magam képtelen vagyok. Cselekedeteiben logikát én nem találtam.

- Én sem voltam rá képes, Mózes! Anasztázia úgy

táplálkozik, ahogy lélegzik. Mi beszennyezzük testünket. Szellemem én képtelen vagyok úgy táplálni, mint ó. Csak feltételezni tudom, mi segít neki.

Az eredeti források embereinek az életmódja a maiakétól különbözött. Ok a természetet nem csak ismerték, hanem irányították is. A természet hangjain keresztül, az égitestek fényének az ereje által tudták használni a Világegyetem adatbázisát. Nem csak ésszel fogadtak információkat, hanem érzések által is. Gondolatuk sebessége többszörösen túlszárnyalta a gondolatok mai sebességét.

A papság már régen megértette, hogy az emberiség fölött csak abban az esetben tudnak teljhatalmat gyakorolni, ha képesek lesznek jelentősen gyorsabban gondolkodni, mint a többi ember. De hogyan lehet ezt megvalósítani? Az ősi papok egyike a főpappal folytatott beszélgetés során ezt mondta:

- Nem tudjuk úgy felgyorsítani gondolatunkat, hogy az összes többi ember fölött elegendő fölényre tegyünk szert. De bizonyos speciális intézkedésekkel le tudjuk lassítani az egész emberiség gondolkodását.

- Azt mondtad, az egész emberiségét, tehát a sajátunkat is? - kérdezett vissza a főpap.

- Igen, végeredményben, igen - a sajátunkat is, de jóval kisebb mértékben. A különbség óriási lesz. A fölény a mi oldalunkon áll majd.

- Ha te ezt nekem elmondtad, akkor ez azt jelenti, hogy megtaláltad a módot, hogyan lehet lelassítani az egész emberiség gondolkodását. Beszélj róla!

- Nagyon egyszerű. El kell titkolni az emberek elől a létező Isteni táplálkozás módját. Rá kell venni őket arra, hogy ne olyan táplálékot fogyasszanak, mely gyorsítja, hanem olyat, amely lassítja gondolkodásukat. Ez a legfontosabb feltétel. A továbbiakban beindul egy láncreakció.

A gondolkodás hanyatlása rengeteg tényezőt von maga után, amelyek hatással lesznek a gondolat sebességére. Az emberek, mindenki - hozzánk képest - nem lesz teljes értékű.

- Hogyan lehet eltitkolni azt, amit Isten mindenkinek megadott?

- Ki kell hirdetni, hogy hálásaknak kell lennünk Istennek azért, amit adott.

- Ertem. Fura egy dolgot ötlöttél ki, de nem megvalósíthatatlan. Az emberek elfogadják, hogy hálálkodjanak Istennek, és nem is fognak benne semmi rosszat találni. Mi majd kitalálunk hozzá rítusokat, szertartásokat, melyek elvezetik őket Isten közvetlen teremtményeitől...

Azt gondolják majd, hogy Istennek adnak hálát. De minél több időt fognak vesztegetni a hálálkodásra az általunk kigondolt bálványok köré gyülekezve, annál kevésbé lesznek kapcsolatban az Isten által teremtett alkotásokkal. Annál jobban fognak távolodni a közvetlenül Istentől származó információktól.

Tőlünk származó információkat fognak kapni, de azt fogják majd gondolni, hogy Isten akarta így. Gondolatuk téves úton fog járni. Mi fogjuk téves útra vezetni azokat.

Teltek-múltak az évszázadok és az emberek egyre több időt vesztegettek a rítusokra, szertartásokra - amelyeket a papok találtak ki - s közben azt gondolták, hogy Istennek adnak így tiszteletet. Azonban egyre kevesebbet társalogtak a Teremtő közvetlen alkotásaival, s ennek következtében nem tudták fogadni a kozmikus információk teljességét. Az O információit. Istennek fájdalmat és szenvedést okoztak, de úgy vélték, hogy éppen így szereznek Néki örömet.

Ebben az időben kezdték a papok tanítani az embereket arra, hogy milyen táplálékot kell előnyben részesí-

teniük. Ezalatt azonban a táplálkozásról titkos tudományt hoztak létre. Erre a papoknak azért volt szükségük, hogy agyukat, szellemüket, fizikai állapotukat, s következésképpen elméjüket, gondolkodásukat is a többi emberhez képest munkaképesebb állapotban tudják fönntartani.

Ekképpen az embereknek azt tanácsolták, hogy természetesen bizonyos növényeket, de közben ők maguk másokat fogyasztottak. Pontosabban mondva, sokkal többfélét, mint mások. Megkezdődött az emberiség tudatának a hanyatlása.

Az ember megismerte a test és a szellem betegségeit. Az emberek intuitív módon érezték, milyen jelentősége van a táplálkozásnak és az évezredek folyamán igyekeztek megoldani ezt a kérdést.

Bölcsek bukkantak fel, akik arról iparkodtak tanácsokat adni, milyen termékek a leghasznosabbak.

Temérdek tan született a táplálkozásról. E kérdést nem mellőzte sem a Biblia, sem a Korán, amelyeket ismersz, íme, mit mond a táplálkozásról az Ószövetség:

Ne egyetek meg semmiféle utálatosat!

Ezeket az állatokat megehetitek: a marhát, a juhot és a kecskét, a szarvast, a gazellát és az özet, a zergét, az antilopot, a bölényt és a vadkecskét, és minden olyan hasított körmű állatot, amelynek egészen kettéhasadt a két körme és kérődző állat, azt megehetitek. De nem ehetitek meg a kérődzők közül, illetve a hasított körműek közül a tevét, a nyulat és a hörcsögöt, mert kérődzők ugyan, de nem hasított körműek; tartásatok ezeket tisztátalannoknak. A disznót is tartásatok tisztátalannak, mert hasított körmű ugyan, de nem kérődzik. Ezeknek a húsból ne egyetek, még a tetemüket se érintsétek! Mindabból, ami a vízben él, ezeket ehetitek meg: megehetitek mindazt, aminek uszonya és pikkelye van. De nem ehettek meg semmi olyat, amelynek nincs uszonya és pikkelye; tartásatok azt tisztátalannak! Minden tiszta madarat

megehettek. De nem ehetitek meg ezeket: a sast, a keselyűt és a halászsast, a sólymot, a héját és a kányaféléket, az összes hollóféléket; a struccot, a baglyot, a sirályt és a karvalyféléket; a kuvikot, a fülesbaglyot és a bölömbikát; a pelikánt, a dögkeselyűt és a vöcsköt; a gólya- és szarkaféléket, a búbos bankát és a denevért. A szárnyas rovarokat is tartásotok mind tisztátalanoknak, ne egyétek meg! A tiszta szárnyasokat mind megehetitek. Nem szabad megennetek semmiféle döglött állatot. A lakóhelyeden levő jövevénynek odaadhatod, ő megeheti, vagy add el idegennek, mert te az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy!

(Mózes Ötödik Könyve, 14, 3-21)

Az évezredek folyamán különböző könyvek íródtak. Ezek azt tanácsolják az embereknek, hogy táplálékul mit és hogyan fogyasszanak, hogy egészségesek legyenek. De egyetlen könyvben sem, egyetlen bölcsnek sem, sőt az összes tudósnak együttvéve sem sikerült teljes egészében megvilágítani ezt a kérdést. Ennek bizonyítékául szolgál az emberi test és szellem egyre sokasodó betegsége.

Rengeteg olyan könyv kezdett megjelenni, amely azt tanácsolja, hogyan kell a betegségeket gyógyítani. Ennek ma már tudománya is létezik: az orvostudomány. Neked azt mondják, hogy az orvostudomány folyamatosan tökéletesedik. Ugyanakkor azonban te magad is láthatod, hogy a beteg emberek száma egyre növekszik.

S ha már az orvostudomány tökéletesedik, ő maga mit tökéletesít? Az eredmény önmagáért beszél: a betegségeket.

Látom, hogy furának tűnik e következtetés. De csak gondolkodj el te magad azon, hogy vajon a természetes körülmények között élő állatok tömege miért nem beteg, de a magát magasan fejlett lénynek tituláló ember, saját betegségeivel miért nem tud mit kezdeni!

Tudományotok, mely gyógyításra hivatott, létezése egész

ideje alatt egyetlen egyszer sem, még csak nem is érintette az összes betegség eredendő okát. Figyelmét mindig csak a következményeknek szentelte. A betegnek, természetesen, szüksége van orvosokra. De a világ jelenlegi felépítésének feltételei között az orvosoknak nem kisebb mértékben van szükségük a beteg emberekre...

A gondolkodás gyorsasága viszont még a papoknál is lelassult. Igaz, nem annyira, mint az összes többi embernél, ennek ellenére mégis lassult. E jelenség leginkább a papokat aggasztotta. Egyre több figyelmet szenteltek az Isteni táplálkozás titkainak, mégsem tudták megfejteni azokat.

A papok egyike, akinek parancsban lett kiadva, hogy a táplálkozás tudományával foglalkozzon, lehet, tudatosított valamit. Ezt fel is írta a titkos földalatti helység falára, ahová belépése néhány főpapon kívül nem volt senki másnak. A falra ezt írta: **„Táplálkozz úgy, ahogy lélegzel”**.

Amikor az öreg pap felírta a mondat utolsó betűjét, jobban mondva, utolsó betűjét be sem fejezte, meghalt. Nem volt ideje felfedni e mondat értelmét sem saját utódjának, sem a többi papnak. A papok a rákövetkező évezredek folyamán nagy szorgalommal egyre azon fáradoztak, hogy megfejtsék a titokzatos mondatot: **„Táplálkozz úgy, ahogy lélegzel”**. Attól tartottak ugyanis, hogy a mondatról tudomást szerez még valaki más is, és a titkot esetleg korábban tudja megfejteni, mint ők maguk.

Kitörölték, kivésték templomuk falából a mondatot. Szájhagyomány által azonban továbbadták utódaiknak annak reményében, hogy valaki a jövőben megfejti azt. Mindhiába!

A táplálkozás témájával az évezredek folyamán az uralkodók oldalán álló csillagértelmezők, kuruzslók és bölcselők foglalkoztak. A talány megfejtésére senki sem volt képes.

Ha az uralkodók bölcsői valamelyikének sikerült volna

megértenie, hogyan kell az embernek táplálkoznia, akkor az uralkodók, akik a legerősebbnek tartották magukat, nem lettek volna többé betegek, életkoruk meghosszabbodott volna.

Ha a földi uralkodók valamelyike tudta volna, mit kell táplálékul fogyasztania, akkor egyeduralkodóvá válhatott volna a Földön. Gondolkodása gyorsaságával megelőzhetette volna a papokat.

De a Föld minden uralkodója beteg, és meg is hal. Életkoruk nem hosszabb, mint az egyszerű embereké, jóllehet oldalukon ott állnak a legjobb gyógyítók és bölcsek.

Az emberi társadalom hanyatlása folytatódik.

Anasztázia - csak úgy mellékesen - neked is elmondta ezt a mondatot: „**Táplálkozz úgy, ahogy lélegzet!**” Te pedig közzétetted a könyvedben. Az adott szöveggörnyezetben jelentetted meg és nem tulajdonítottál neki semmilyen fontosságot.

De a papok számára, akik ma élnek, e mondat nyilvánosságra hozatala, mely diplomuk falából több mint ötezer évvel ezelőtt ki lett vésve, erős felindulásra adott okot.

Többször figyelmesen átolvasták az Anasztázia kijelentéseit tartalmazó könyveket és megértették: Anasztázia nem csupán ismeri e mondatot, hanem ő teljes egészében bírja is az Isteni táplálkozás tudását.

Az az ember, aki e tudás birtokában van, gondolkodásában természetesen jelentősen túlszárnyalja az összes pap gondolkodásbeli gyorsaságát együttléve, következésképpen képes lesz irányítani az egész emberiséget, a papokat is beleértve. Ahhoz azonban, hogy az ember irányítani tudjon, az információt el kell rejtenie, de Anasztázia - éppen ellenkezőleg - mindenki előtt feltárja azt. Ez azt jelenti, hogy felszabadítja az embereket a papok rájuk gyakorolt hatása alól, ennek következtében közelebb viszi az embereket az Isten gondolataival való közvetlen kapcsolat felé.

Ezt akkor értették meg, amikor látták, hogyan hinti szét Anasztázia egyéb mondatai között az Ádám táplálkozásáról szóló információt. Te Anasztázia szavait az eredeti források embereinek táplálkozásáról a „Teremtés” című könyvedben közölted:

- Körülötte temérdek különböző ízű mindenféle gyümölcs termett, de bogyók is és fogyasztásra alkalmas növények. Az első napokban Ádám nem érezte, hogy éhes. Éhségét a levegő teljesen kielégítette.

Az a levegő, amit az ember manapság lélegzik, bizony valóban nem lakatjól senkit. Manapság a levegő halott és részben káros is a test, de a lélek számára is. Azt már mondtad, hogy a mondás is azt tartja, hogy a levegő senkit sem lakatjól, de van egy másik mondás is: „Csak levegő volt étel.” Ez a közmondás viszont azért létezik, mert a kezdet kezdetén így volt az ember rendelkezésére bocsátva. Adám a kertek legpompásabbikában született és a levegőben, amely őt ott akkor körülvette, nem volt egyetlenegy kárt okozó porszemecske sem. Abban a levegőben virágpór és a legtisztább harmatcseppek szálltak.

- Virágpór? Milyen?

- A virágok és a növények hímpora, a fákról, a gyümölcsökből terjedő éter. Azokról, amelyek ott voltak körülötte, de azokról is, amelyek távol voltak tőle, ám a szellő szárnyán eljutottak hozzá. Akkorában semmi sem vonta el az ember figyelmét nagy feladatától, még az étel megszerzésének a gondjai sem. Minden, ami körülötte volt, a levegő segítségével táplálta. A Teremtő már a kezdet kezdetén úgy rendezte el, hogy minden, ami a Földön élt, túlaradó Szeretetben az embert igyekezett szolgálni, hiszen akkor még a levegő, a víz, a szellő éltető, tápláló volt...

Természetesen az Isteni ősforrások embereinek az étrendjében nem csupán az élő és tápláló levegő volt, sokkal több más egyebet is használtak, de testüket és lelküket jelentős mértékben éppen a levegő és a víz éltette.

Leírtad Anasztázia szavait a táplálkozásról, és a papok elhűltek a csodálkozástól: hogyhogy ez az egyszerű igazság

nekik nem jutott eszükbe. S megértették, miért nem.

Ok templomaikba vonultak vissza, nem lélegezhették azt a levegőt, melyet virágpór dúsított. Rítusaikra embereket toborozva, ahol a tömeg csak port kavart föl, csak saját kitalációik porát lélegezhették.

A papok megértették a táplálkozás jelentőségét: étrendjük sok gyógynövény főzetét, számtalan különböző zöldséget és gyümölcsöt tartalmazott. Nagy jelentőséget tulajdonítottak többek között a cédrusból készült olajnak, amelyet szolgálk távoli helyekről szereztek be. Étrendjükben jelen volt mindig a méz, a virágpór, amelyet a méhek gyűjtenek. Ám Anasztázia rámutatott, hogy ez mérhetetlenül elégtelen volt. Ez másféle virágpór volt. A méhek által begyűjtött és a lépsejtebbe elraktározott virágpór természetesen nem kis haszonnal járt, mégis jelentősen különbözött azon virágpór sokrétűségétől, amely a családi tér levegőjében található.

Hiszen a méhek viszonylag nem nagy mennyiségű virágból gyűjtik a virágpórt. A levegőben azonban megtalálható a családi birtok virágaiból származó hímpór teljes skálája és ez a méhek által begyűjtöttől légyságával és az ember szervezetébe való felszívódás gyorsaságával különbözik.

A levegőben található virágpór élő volt, megtermékenyítésre alkalmas. Minden egyes lélegzetvételnél behatolt az emberbe és felolvadt benne, táplálta testét is, agyát is.

Amikor a papok látták, hogy Anasztázia birtokokról beszél, egy hektárnyi földről minden egyes család részére, megértették: Anasztázia az embereket az eredeti források életmódjához vezeti vissza.

Hirtelen ráébredtek, hogy a családi birtokok nem csak anyagi jólétet képesek az embereknek biztosítani, hanem még valami mást is, ami még ennél is fontosabb. Annak a függvényében, amit Anasztázia mondott, az emberek képesek olyan saját teret kialakítani, amely táplálja testüket,

lelküket és szellemüket. Minden embernek megmutatja az Isteni Világegyetem szerkezetének igazságait.

Már érik az az állapot, amikor az emberiség ugyanazon időben két világban lehet egyszerre jelen. Lehetősége lesz használni úgy a technokrata, a mesterséges világ vívmányait, miként az Isteni eredeti forrásokét is. Összehasonlítva a két világot, nem csak hallomásból kapott információk alapján, hanem saját személyes tapasztalatok alapján, saját benső hozzáállásukból kiindulva, az emberek maguk dönthetnek és választhatnak, vagy létrehozhatnak egy új világot. Megalkothatják saját gyönyörű Isteni jövődjüket.

Anasztázia nem csupán az Isteni táplálkozás jelentőségét mutatta meg az embereknek, de azt is, hogyan lehet azt elérni. Az ő „Családi Birtokai”...

Csak képzeld el, Vlagyimir, reggel van! Hajnalban ébredt a birtok tulajdonosa és kilépett házából családi birtoka kertjébe, amelyben több mint háromszáz különböző, számára fontos növény nőtt.

Szokásává vált, hogy minden reggel körbejárja az általa bírt térséget.

Ment az ösvényen, és szemét gyönyörködtette a növények, a fák és a virágok élő sokasága. Folyamatosan, változatlanul örvendeztette, kellemes és pozitív érzéseket ajándékozott neki.

Semmi sem tudott nagyobb emocionális töltést, több energiát adni, mint családjának, nemzetségének élő tere.

Sok-sok korszak tűnt már tova. Az emberiség figyelmét minden korszakban számtalan érték kötötte le.

Az ember örvendezett a nagyobb háznak, az új ruhának, egy új autónak, vagy valamilyen másféle tárgynak. Örült a pénznek és saját társadalmi pozíciójának. De mindezek az örömök feltételesek és mulandóak. Megelégedettséget és örömet csak a kezdetben hoznak, rövid idő múltán elszür-

külnek, kezdenek gondot okozni, sőt, olykor még bosszúságot is.

A ház, mely minden percben öregszik és máladozik, felújítást igényel. A gépkocsi szintén javításra szorul. A ruha is elhasználódik.

Az ember ösztönösen mindig is érezte igaz szépségét, tökéletességét annak, ami örök, ezért még a királynak is, ki fényűzésben élt, palotákat birtokolt, mindig szüksége volt kertre. Ez olyan igazság, amely az ember Földön való életének évmilliói alatt rendíthetetlenül fönmaradt.

Igazi élvezeteket és megelégedettséget az ember csak saját „családi terében” tud nyerni.

Családi birtokán sétálgatott reggelente az ember és örült neki, üdvözölte őt e térség minden egyes növénykéje.

Az ő kertje nem ment tönkre, hanem virágzott, növekedett az örömteli élet minden egyes perce által.

Értette, tudta, hogy az általa létrehozott program, az általa kiválasztott és saját kezével kiültetett fák, bokrok, gyümölcsstermő növények nem pusztulnak el, hanem élni fognak örökké. Örökké tudnak majd élni, ha ő, az ember, nem gondol mást.

Családi birtokán sétálgatott reggelente az ember, magába szívta levegőjét és minden lélegzetvétellel parányi, láthatatlan részecskék - a növények virágpóra hatolt belé. Tele volt velük a levegő, a virágok pora élt, testébe hatolt, maradéktalanul felszívódott benne, éltette mindennel, mi számára nélkülözhetetlen volt. Nem csupán az ember testét éltette a családi birtok levegője. Szellemét táplálta étterrel és gyorsította gondolatát.

Családi birtokán sétálgatott reggelente az ember, hirtelen megállt, a málnabokorról letépett három málnaszemet és megette. Miért állt meg éppen e málnabokor mellett? Miért éppen három málnaszemet tépett le? Milyen okos könyvben olvasta, hogy éppen ma reggel kell feltétlenül három szem málnát elfogyasztania?

S a málnára ténylegesen is szüksége volt. Szüksége, méghozzá éppen azon a napon, abban a percben és éppen abban a mennyiségben.

Majd tett még néhány lépést, lehajlott és megszagolt egy virágot. Miért tette? Ki súgta meg neki, hogy éppen annak a virágnak az illatát-éterét kell magába szippantania?

Majd ment tovább és levett egy...

Családi birtokán sétálgatott reggelente az ember. Mosolygott, gondolkodott magában és ugyanakkor jóllakott birtoka terméseivel, nem gondolt rájuk, csak érezte őket. **Az ember úgy táplálkozott, ahogy lélegzett.**

Hát hol van az, aki ilyen hihetetlen pontossággal határozta meg számára táplálkozását? Hová írt fel külön-külön minden információt minden egyes a Földre születendő ember számára?

S ez az információ, hidd el nekem, Vlagyimir, és értsd meg, mindez az információ jelen van minden egyes Földre születő emberben. Nézd!

Minden egyes emberben van egy bizonyos mechanizmus, másféle szót képtelen vagyok találni. Tehát, minden egyes emberben van egy bizonyos mechanizmus, mely képes kiváltani az éhség érzetét, amely azt hivatott jelenteni, hogy a testnek vagy a szellemnek a világegyetemben fellelhető szubsztanciák közül szüksége van valamire. Nem fogunk arról beszélni, hogy mire pontosan, milyen kölcsönös összetételben, milyen mennyiségben - hiszen ezt senki sem képes ésszel meghatározni. S csupán egyetlenegy tud erről, ez az egyetlenegy választja ki a sokrétűség közül e három szem málnát - a te saját szervezeted.

Ahhoz azonban, hogy helyesen tudjon választani, a szervezetednek tudnia kell róluk minden információt. S ilyen információval csupán a te saját családi birtokod tud szolgálni.

Képzeld csak el, belépsz a boltba, ahol a pultokon rengeteg mindenféle termék van kirakva. Almát szeretnél.

Temérdek fajta almát látsz. Melyiket választod közülük? Itt az egyértelmű választás lehetetlen! Hiszen a te szervezetednek, mely a pontos választást el tudná végezni, nincs információja a pulton elhelyezett almákról. Nem ízlelte meg őket. Nem ismeri az ízüket és az összetevők kölcsönös viszonyát. Azt sem tudni, mikor lettek leszedve és bizony ez is nagyon fontos.

Végeredményben az almák, amelyeket beszerzel, lehet, hogy hasznosnak mutatkoznak, de nem lesz olyan hasznuk, mint amilyen lehetne, ha a szervezeted pontosan tudna minden információt arról a termékről, amelyet szervezetedre kényszerítesz, hogy megeméssze.

Sőt, az is lehet, hogy a termék, amelyet szervezetednek el kellett fogadnia, ráadásul még káros is lehet. Következésképpen megjelenik a betegség. Hasonló valami a családi birtokon lehetetlen. Hiszen ott pontosan tudod, hogy a kertben növe almafákon, melyiken terem savanyúbb vagy édesebb alma, mikor lesznek számodra felkészültek. Szervezeted megkap minden információt a családi birtokod minden egyes terméséről.

Szervezeted már akkor megkapott rólok minden információt, amikor még édesanyád ölében voltál. Majd később is, amikor melléből tejét szoptad. Hiszen ő is ugyanolyan gyümölcsöket, termést fogyasztott és élvezte ízüket. Még tejének minőségét is éppen ezek határozták meg.

Mára már felnőtt ember vagy...

Családi birtokán sétálgatott reggelente az ember, ízlelgette annak termését és gyümölcsseit, mindazt, mi édesanyja tejét alakította.

Van nálatok egy olyan felfogás, mely azt tartja, hogy hasznos friss termékeket fogyasztani. De mi is a friss termék?

Nem fagyasztott, nem szárított, sem üvegekben vagy hordókban tárolt a friss, ahogy azt gondoltad, hanem az

a friss, ami éppen természetes állapotában van. Kifejlesztettek temérdek hibridfajtát, olyanokat, amelyek több napon át képesek fönntartani a frissesség látszatát. Hidd el, éppen frissességük látszata miatt károsak.

S most, tessék, leellenőrizheted mindazt, amit mondtam.

Majdnem minden termést csupán néhány percig lehet frissnek tekinteni. A cseresznyét, meggyet, az almát nem tovább, mint egy óráig. De még így is, minden percben változnak, mássá lesznek.

Tessék, végy le egy szem meggyet a fáról, tedd el csak egyetlen éjszakára, majd vidd azt vissza a fához, ott edd meg, majd rögtön végy le gallyáról egy másik szemet s ízleld meg azt is! A különbséget megérezed, még csukott szemmel is. Még akkor is érezni fogod, melyik meggy a frissebb és ízletesebb.

A málnát már egyetlen óra után is meg tudod különböztetni. Van, amit másnap. Fogod látni s megérted: akinek nincs saját családi birtoka, bármilyen gazdag is volna, képtelen friss táplálékot fogyasztani. Ennek következtében nem is tud gyorsan gondolkodni.

A bölcsek már ősi értekezéseikben igyekeztek kifejtetni saját elképzeléseiket arról, hogy az év melyik időszakában, milyen termék fogyasztása kedvező az ember számára. S ez is nagyon fontos. Közben azonban a temérdek értekezés között csak egyetlen olyan akad, mely megcáfolhatatlan. Ez pedig az, amelyet Isten állított össze külön-külön minden egyes ember számára.

Csak figyeld meg te magad, mennyire fokozatosan érnek be a növények termései: kezdik a koraérésű növények kora tavasszal. Majd másmilyenek következnek a nyár beálltával, később egészen a végéig, s ősre ismét másmilyenekre kerül sor.

Ugyan miért kellene róla írni, amikor elénk van helyezve, hogy mit és mikor kell fogyasztanunk. Nem hónapokra

és évszakokra bontva. Minden percben súgja nekünk a természet. Csak gondold bele, Vlasyimir, és értsd meg! Teremtőnk mintha kezében kanállal állna készenlétben, hogy tápláljon bárkit, bármelyik embert.

Csak gondold bele, milyen tökéletes és pontos az O programja!

Van az évnek egy szaka, amikor a termés beérett. Akkorra a bolygók is egyúttal egy bizonyos állásba jutottak. S ez az idő a legáldásosabb arra, hogy az ember magába fogadja e termést.

S éppen e megfelelő percben, melyet Isten határozott meg, vette magához az ember a termést, ahogy azt a szervezete hirtelen megkívánta. S közben elemzéseket semmilyen nem végzett. Nem terhelte magát azzal, hogy fontolgassa-latolgassa, mit, mikor fogyasszon. Egyszerűen megette, mit éppen megkívánt. De közben gondolatát az Istennel együttesen végzett teremtés foglalta le.

Gondolata sebesen szárnyalt, s foglalkozni azzal, mit az Atya már átgondolt, ő már nem foglalkozott, hiszen még nagyobb, még hatalmasabbat akart teremteni, hogy új teremtésében mindenki, ki szemléli, örömét lelje.

S ujjongott az Atya: „Teremt-O - az én fiam!”, s teremt-ményeivel Gyermekét táplálta.

TUDATHASADÁSBAN SZENVEDŐK TÁRSADALMA?

A hogy Anasztázia nagypapája elbeszélését hallgattam, hogy mit és hogyan kellene táplálékként fogyasztania az embernek, akaratlanul is összehasonlítottam azt a mai, azon belül is a gazdag ember táplálékával, aki úgynevezett civilizált országban él. Egy nagyon furcsa helyzet kezdett kialakulni. Tegyük ezt végre valahára közösen tisztába!

Tehát mindnyájan tudjuk, hogy az ember számára hasznos friss, ökológiailag tiszta termékeket fogyasztani.

Mi mindnyájan tudjuk, hogy a természetben léteznek növények, amelyek képesek az emberi test bármilyen betegségét meggyógyítani. Álljunk csak meg itt egy szóra! Ezt pontosabban kell megfogalmaznunk: **a természetben léteznek olyan növények, amelyek képesek meggátolni az emberi test betegségeit.** Akkor miért nincsenek kezünk ügyében? Miért, kinek a hatására választunk olyan életmódot, amely elpusztítja testünket és eszünket? Igen, van, aki egyszerűen kinevet bennünket s rávisz arra, hogy ezt az életmódot ráadásul még civilizáltnak is nevezzük.

Ha olyan kifejezéseket használunk, mint „civilizált ország”, „civilizált gazdaság”, s ezalatt olyan emberek társadalmát értjük, amely elérte a fejlődésnek egy meghatározott, na és persze, helyes szintjét, akkor ennek a fejlődésnek tükröződnie kell többek között a táplálkozás kérdéseiben is. Nem is többek között, hanem mindenekelőtt.

Most látogassunk meg együtt egy korszerű, úgymond

civilizált társadalom szupermarketjét, egyszerűbb nevén áruházat. Azok, akik még nem voltak nyugati országokban, meglátogathatják a miénket is. A nagyobb városokban található kínálat ezektől különösebben nem üt el.

Azt látjuk, hogy a termékek zöme gyönyörűen be van csomagolva és hosszú a szavatossági ideje. Látható itt tömördek szárított, fagyasztott és sűrített készítmény. A teljes kínálat egyetlen termékét sem lehet frissnek nevezni.

A szupermarketekben látni úgynevezett friss zöldséget - kinézetre gyönyörű paradicsomot, uborkát és egyebet. De mára már köztudottá vált, hogy e hibridek - speciálisan nemesített fajok - ugyan képesek megőrizni külsőre szép alakjukat, ám mégis jelentősen elmaradnak a közönséges, természetes termékek minőségétől.

Az európai országokban ezt majdnem minden felnőtt ember tudja. Ott már feltűntek olyan bolthálózatok, amelyek elnevezéseikben is feltüntetik, hogy az általuk árult termékek tiszta biotermékek és áruk általában a közönséges boltokban árult termékek árának az ötszöröse. Vagyis a társadalom beismerte, hogy a többi boltban, amelyekből jóval több van, a termékek nem tiszta biotermékek.

De nevezzük a dolgokat saját nevükön! A társadalom beismerte, hogy táplálékul zömmel az egészségre káros termékeket fogyaszt.

Állj! Ha így van, akkor mihez kezdünk a „civilizált ország” kifejezéssel? Esetleg a „civilizált ország” emberei képesek nem jó minőségű, az egészségre káros táplálékot használni?

Az ilyen ország pontosabb elnevezése - „elbutult ország” vagy „elbutított lakosságú ország”.

Az „elbutult országokban”, amelyekhez olyan nagy igyekezettel próbál Oroszország is hasonlítani, a lakosság elbutításának konkrétan meghatározott rendszere rajzolódik ki.

Nézzük meg, mi is történik! Az ember táplálékul rossz

minőségű terméket használ és megbetegszik A megbetegedett ember egy „egészségügy” megnevezés alatt álló rendszer kezébe kerül. Ez a rendszer hatalmas mennyiségű gyógyszerkészítménnyel, kórházzal, tudományos központtal rendelkezik. Fizetett. Roppant mennyiségű pénzt fektetnek bele.

Azt mondják nekünk, hogy folyamatosan tökéletesedik.

De figyeljék meg, kérem, hogy a statisztikák szerint a beteg emberek száma is évről évre növekszik. Közben olyan új betegségek bukkannak föl, amelyekkel az emberiség korábban nem került kapcsolatba. Számptalan lelki betegség jelent meg, s velük együtt olyan divatos foglalkozási ágazat is, mint a pszichoterápia.

Fel kell tenni a kérdést: mi az oka annak, hogy a „civilizált országok” lakosságának az egészsége romlik? Nem játszik-e a romlásban szerepet éppen maga az egészségügy?

Az, hogy az ember fizikai, egészségi állapota romlik, tény, amelyről, ha akar, minden ember meggyőződhet, ha összehasonlítja a különböző forrásokból származó adatokat.

Bár fizikai állapotról beszélünk, de sokkal veszélyesebb tényező a lelki állapot.

Elég elrugaszkodni az erőszakos, egysíkú információktól, amelyek nem engedik az embernek, hogy elgondolkodjon a végbemenő dolgok lényegén és az úgynevezett „civilizált országokban” finoman mondva, kétségbe lehet vonni a lakosság zömének normális voltát.

A társadalom által választott életmódot úgy könyvelhetjük el, mint a tudathasadásnak, vagyis betegségének a következményét. Ítélik meg saját maguk!

A családi birtokán élő embernek kedve támad például egy almára. Mit tesz az ilyen ember? Kimegy kertjébe, levesz egy friss gyümölcsöt a fáról, s megeszi. Most nézzünk meg egy másik embert, aki a fejlett társadalom egy városában, lakásban él. Ennek az embernek is kedve támad egy almára.

Ez az ember fogja a pénzét, elmegy a boltba, vesz rajta magának almát, olyat, amelyet valaki termesztett, majd becsomagolt, de az már nem lesz friss. Valaki ezt az almát autóval vagy repülővel ideszállította. Valaki más felépített egy boltot és ezt az almát kirakta a pultra. Minden egyes műveletet, kezdve a termesztéssel egészen az eladásig, különböző emberek végeztek, e tevékenységekről számlák keletkeznek, adók, vámok fizetése, stb.

Ekképpen egy egész láncolat alakul ki, amelyben az emberek, úgymond fontos dologgal foglalkoznak: lehetőséget adnak magukhoz hasonlóknak, hogy almafáról való gyümölcsöt fogyasszanak, de annak, aki e gyümölcsöt ízleli - még mielőtt kielégítené szükségletét -, valahol szintén dolgoznia kell, hogy előbb pénzt kapjon és megfizethesse az egész kiagyalt láncolatot, amely közte és az almafa ága között áll.

S a társadalom ezt a jelenséget normálisnak tartja. Ez az elbutult társadalom nem gyanakszik, hogy valakinek roppant kedve támadt elvezetni az embereket valós rendeltetésüktől és rávenni őket arra, hogy értelmetlen, gondolatot nélkülöző dolgokkal foglalkozzanak.

Ebbe az abszurd helyzetbe az embereket fokozatosan juttatták el. Gyorsan nem megy. Ha gyorsan történt volna, akkor még a gyengeelméjű ember is láthatta volna a végbemenő folyamat káros voltát.

Csak képzeljék el a helyzet paradoxonját: egy szép napon úgy, mint általában, Ön eldöntötte, hogy almafájához megy és levesz róla egy almát. Már tett is egy lépést háza tornácáról az almafa irányába, de hirtelen egy sereg embert pillantott meg.

- Hát te, ki vagy? - kérdezi a legközelebb állótól.
- Almaárus - válaszolja ez az ember.
- Mögötted ki van? - érdeklődik tovább, és ilyen választ kap:
 - Mögöttem egy olyan ember áll, aki leszedi az almát a fáról, mögötte az, aki elszállítja az almát a boltomba,

és mindegyikünk körül tiszta ruhába öltözött embereket látsz, akik bejegyzik, hány almát továbbítunk.

- De, hát nektek tisztára elment az eszetek, emberek?! - háborodik föl Ön. - Ugyan miért foglalkoztok értelmetlen dolgokkal? Ki fogja nektek megköszönni ezt az örültséget?

Ám erre ez a válasz:

- Majd te! Nekünk mindünknek pénzt fogsz fizetni és ezért a pénzért saját magunknak mi is almát vásárolunk.

- De hát honnan veszek majd annyi pénzt?

- Menj el a szomszédba, a körtésekhez, ott szabad még egy könyvelői állás. Légy könyvelő, ott kapsz majd pénzt, azért majd fizetsz nekünk és eheted az almát, amikor csak kedved szottyan rá.

Erre Önök azt mondhatják, hogy ez tiszta örültség, tudathasadás! Persze, hogy örültség, természetesen tudathasadás. De hát velünk éppen ez történik.

Az egészséges élet számára nélkülözhetetlen legnyilvánvalóbb feltételeket értekezés formájában kell kifejezni. Ezért az alábbi is egy kis értekezés lesz.

Elsősorban

Szükséges, hogy minden a Földön élő embernek saját birtoka, saját tere legyen, hogy így biztosítsa saját szervezete számára a minőségi táplálékot.

Másodsorban

E saját terében az embernek termést hozó növényeket kell kiültetnie - legjobb saját kezűleg. Olyanokat, amelyekről úgy véli, hogy ízleni fognak neki és hasznosak lesznek a számára. Ha például már eleve tudja, hogy nem szereti a vörös ribizlit, akkor ilyet nagy mennyiségben ne is ültessen. A birtokára nem kevesebb, mint 300 különböző évelő növényt kell kiültetnie. Nem fogom ismételni a kiültetés és a növényekkel való kapcsolattartás különleges módját, amelyeket még az első könyvemben írtam le, amikor Anasztázia a kiskertesekről beszélt. Termesze-

tesen egy ehhez hasonló kertet nem lehet egyetlen év alatt megvalósítani, de kettő vagy három alatt sem. De igenis teljes mértékben lehetséges, és az ember gyermekeinek voltaképpen ideális táplálékforrást biztosít.

Harmadsorban

Az embernek minden reggel, amikor felébred, sétálnia kell saját családi birtoka területén, és ha felébred benne az óhaj, fogyasszon el valamit - gyümölcsöt, esetleg zöldséget -, ami éppen akkor érett be. Ezt feltétlenül saját óhaját követve tegye és ne valamilyen dietetikus szakember tanácsára, legyen annak akár akadémikusi rangja is. Az Ön szervezete, amely megismerkedett az Ön birtokán növő növények ízbeli tulajdonságaival, maga állítja össze az Ön számára minőségét, mennyiségét és a fogyasztás idejét tekintve legideálisabb táplálékot és éppen akkor, amikor Önben felmerült ennek az óhaja.

Manapság a feltételek olyanok, hogy sokan nem tudnak állandó jelleggel saját birtokukon élni, még akkor sem, ha van is birtokuk. Hasznos azonban legalább egyszer hetente oda ki-kimenniük.

Betegség esetén ahelyett, hogy az ember gyógyszereket fogyasztana, mindennél jobb, ha néhány napra kiköltözik saját családi birtokára és ott marad.

Ha az ember már kialakította saját terét, ha a szervezete már bírja e téren belül növő növényekről szóló információkat, akkor abszolút pontossággal maga ki tudja választani a saját meggyógyulásához szükségeseket.

Anasztázia állítása szerint az embernek nincs olyan testi betegsége, amelyet az általa kialakított Szeretettér nem tudna legyőzni.

Természetesen, itt nem a városi lakás teréről van szó, hanem a családi birtok teréről, amely az általa kifejtett elvek szerint lett létrehozva.

Ezeket a szabályokat jegyzetfüzetemben felvázoltam, felolvastam Anasztázia nagypapájának és megkérdeztem tőle:

- Nem hagytam ki valamit?

így válaszolt:

- Velősen elmondva, kezdetnek ez is megteszi. De azért feltétlenül meg kell említeni a szomszédokat.

- Mi közük ehhez a szomszédoknak? - nem értettem meg azonnal.

- Hogyhogy „mi közük”? - csodálkozott kérdésemre a nagypapa - Csak gondolkozz el azon, hogy ha a birtokod kerítésén túl egy halálos füstöt eregető gyár áll és a szél ezt a füstöt a te birtokod terébe fújja, mit fogsz lélegezni?

- Senki sem kezdi birtokát pont egy gyár szomszédságában építeni - vettem ellent és elhallgattam.

Mégis felmerült bennem, hogy Novoszibirszk városában a kiskertések telkeitől alig ötszáz méterre egy ólomkombinát van. Németországban pedig a mezőgazdasági földek nyolcsávú autósztráda mellett terülnek el.

Elgondolkodtam: hát tessék, egy ilyen egyszerű dolgot, mint az ember táplálkozására szánt mezőgazdasági termékek termelését is csak ökológiailag tiszta területen szabadna végezni, s jobb nem nagy városok szomszédságában... Ilyen egyszerű dolog nem jut el az ember tudatához. Tényleg igaz: még egy további pontot be kell a szabályokba iktatnom.

Negyedsorban

A birtoknak ökológiailag tiszta területen kell elhelyezkednie. Körülötte hasonló gondolkodású emberek birtokainak kell lennie, akik szintén Paradicsomkertbe illő családi birtokokat létesítenek. Ha majd innen élő virágport visz a szellő a szomszédokhoz, tőlük élő levegőt hoz érte cserébe.

SZEMBENÁLLÁS

A rról, hogy az élet harmonikus, egészséges fizikai és szellemi képének vannak ellenségei, az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat temérdek olvasója meggyőződhetett már.

Egyszer korábban írtam arról, hogy híreket kaptam, miszerint az Orosz Pravoszláv Egyház fellépett Anasztázia ellen. Továbbá, hogy nevezetesen ezen egyház tisztségviselői terjesztik a híreket az államigazgatási szervezetben arról, hogy az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat olvasói mind szektások.

Eleinte képtelen voltam elhinni, hogy ez az egész komoly. De röviddel később a novoszibirszki olvasóklub tagjai elmesélték, hogy egyházi képviselők látogattak a Kultúra Háza igazgatóságára, és azt arra kérték, hogy ne engedje meg az olvasói konferencia megtartását.

Majd meg is mutatták nekem, hogy az egyik pravoszláv internetes honlapon, valaki, aki magát a „hittudományok doktorának” nevezte, Anasztáziát próbálta becsmérelni, de távolról sem a hittudományokból kölcsönzött kifejezéssel. Vele szálltak vitába az olvasók, igyekezték megmagyarázni neki, hogy Anasztázia eszméi igenis pozitívak. Ám a „hittudományok doktora” valószínűleg nem volt képes a témához érdemben hozzászólni, és sokkal inkább vitázott volna arról, hogy nevem a sajátom-e vagy csak irodalmi álnév.

Később azonban újságcikkeket kezdtek a régiókból küldözgetni, amelyek úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. A fejtegetések módjából, a szinte szabványoszerű kifejezésekből és rosszindulatú koholmányokból könnyedén meg lehetett állapítani, hogy szerzőjük ugyanaz a valaki lehetett.

Végül egy egészen rendhagyó, nagyon szembetűnő tény: a „Vsztreca” (Találkozás) szentpétervári színház az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvek motívumaiból egy színházi előadást hozott létre, amely az „Anasztázia” címet kapta. 2002. július 23-án a társulat Vlagyimirba érkezett és a Tanyeev koncertteremben bemutatta a színdarabot.

A darabot július 25-én Tulában kellett volna bemutatniuk. Július 24-én a helyi tulai hírlap első oldalán a Tulai Püspökség Misszionáriusi Részlege által szignált lakossághoz intézett felhívás jelent meg, amelyben arra kérték az embereket, hogy ne menjenek el megnézni a színdarabot, mivel - így érvelt a cikk - a könyvek, miként a darab is, azt sugallja az embereknek, hogy térjenek vissza a pogánysághoz...

Vagyis, megpróbálták az embereket valami iszonyatossal elrettenteni. A színdarabot Tulában - ennek ellenére - bemutatták és a terem színültig megtelt. Amikor azonban a „Vsztreca” színház igazgatója elhozta és megmutatta nekem ezt a cikket, bennem is, de a többiekben, akik olvastuk, a Tulai Püspökség Misszionáriusi Részlegével kapcsolatban ugyanazok a kérdések merültek föl.

Hogyan lehet kritizálni egy színdarabot, amelyet nem is láttak? Vlagyimirben csupán egy egyszeri bemutatóra került sor. A premier voltaképpen csak két nappal korábban Tulában volt.

S lám, Szentpétervárott az egyházi tisztségviselők eljöttek a bemutatóra, sőt, utána még meg is köszönték a színészeknek a magas szellemi értékeket hordozó darabot. Ezt mondták: „Bár több ilyen volna!”

Magától adódott a következtetés: egy olyan jelenséget, mint amilyen Anastázia, folyamatosan valamilyen elleneséges, vele szemben álló erő figyeli. Ez az erő jelen lehet Oroszország területén, de annak határán túl is, egy hatalmas, már kiépített hálózattal rendelkezik, mely képes reagálni az emberi tömegek között lejátszódó folyama-

tokra, s azokat saját belátása szerint tovább fejleszteni, avagy fékezni.

Anasztázia és nagypapája elbeszélései a papokról egyre reálisabb és konkrétabb körvonalakat nyernek. A jelen konkrét történéseiben kezdenek megnyilvánulni.

A nagypapa arról mesélt, hogy a főpap, aki egész népek ideológiáját alakítja, letett az Anasztázia elleni harcról, de a papok által az évszázadok folyamán létrehozott rendszer ellenségesen áll hozzá. S ez már bizonyóságot is nyert.

Az ellenséges hozzáállás bőszen megtestesítői számtalan helyen bizonyították, hogy képtelenek behatolni a végbemenő folyamatok lényegébe. A már korábban beléjük telepített program szerint cselekednek, s alaptalanul olyan cselekedetekkel vádolják Anasztáziát, amelyekhez neki egyáltalán semmi köze sincs. Így például arra a kérdésre: „Menjen mindenki az erdőbe élni?“, Anasztázia így válaszol: „Nem kell az erdőbe vonulni. Ahol szemeteltél, ott tégy előbb rendet!”

Ennek ellenére a sajtóban olyan kijelentések látnak napvilágot, amelyekben mintha Anasztázia arra buzdítaná az embereket, hogy hagyják el városi lakóhelyüket, gyermekeiket és vonuljanak az erdőbe.

Ekképpen az ember olyan következtetésre juthat, hogy valamiféle struktúrák aktívan igyekeznek meggátolni Anasztázia eszméinek a terjedését, nevezetesen azt, hogy minden orosz család kapjon egy hektár földet, s azon létrehozza saját családi birtokát.

Természetesen ezen alapeszméről Anasztázia ellenzői igyekeznek megfélemlíteni és inkább folyamodnak ahhoz, hogy az embereket hazug kitalációikkal ijesztgessék.

Természetesen arra vágytam, hogy védelmezsem magát a gondolatot, de az olvasókat is a céljuk elérése folyamán elszenvedett rágalmozások és más kellemetlenségek ellen. Védelmezsem! De hogyan? És voltaképpen ki ellen? Hiszen a rágalmozóknak is, természetesen, van saját nevük, családjuk, érdekeik, följebbvalójuk. De azért az Anasztázia eszméit követőknek is van analitikai központja. Távolról sem ismerek személyesen mindenkit, aki ide tartozik. Meghatározásaik és következtetések azonban nagyon érdekesek. Mint például ez is:

„Napjainkban az ellenállás nem annyira Anasztázia ellen irányul, hanem inkább az Oroszországban születendő nemzeti eszme ellen. Egy mellékes pontból indul ki. Majd, mint valami adott jelre, különböző helyről, egymással kapcsolatot nem is tartó követők csatlakoznak hozzá. Ezek különböző szociális rétegekhez tartoznak, többek között egyházi körökhöz is.

Módszerük primitív: rágalmozás, hazug mendemondák tudatos terjesztése, ha pedig szükséges, a mozgalom vezetésének a provokációja és lejáratása.

*»»

Az analitikai központból jelezték, hogy konkrétan ki próbálta eltulajdonítani a számítógépet a kézirattal, mi volt a célja az internetes weboldal lefoglalásának. Ki és hogyan próbálta kicserélni az Anasztázia könyveket másmilyenekre, kinézetre ugyan hasonlóakra, ám tartalmilag olyanokra, amelyek nagyon körmönfontan elvezették volna az olvasókat az ő eszméitől.

Arról is meséltek nekem, hogy ugyanazon erők azonos módon szerveztek hadjáratot Anasztázia, Scsetyinyin akadémikus és Baszkov énekes ellen. „Hogy jön ide Baszkov?” - kérdezheti a csodálkozó olvasó. Ez a kellemes, erős és gyönyörű hangú fiatalember. Hát éppen ez kergeti őket az örületbe. Csak képzeljék el, hogy e lenyűgöző hangú

fiatal orosz egyszerre csak így kezd dalolni:

*A zengő cédrus ágain
hajnal hintázik dalolva.
Az újszülött föld fázik,
mintha védtelen virág volna.
Az égbolt félti a kisededet,
óvja bíborpalástja,
őrzi a Mindenség,
a szél, a felhő is vigyázza.*

*Mert mindegyik mag új erő tudója,
minden kisgyermek világ megváltója,
a fényben hazád születését látod,
Anasztázia, Isten, mentsd meg az országot!*

Ezt a dalt Szentpétervárott, az Oktyjabrskaja koncertteremben a „Kik is vagyunk” cím alatt megjelent ötödik könyv bemutatóján énekelte a gyermekkórus. E dalt a bárdok bemutatásában hallhattuk, s ugyanakkor az „Adjátok vissza magatoknak Hazátokat, emberek!” című videofilmbe is. A dalt egy fehéroroszországi tanító írta, s úgy látszik, nemzeti dallá kezd válni. Lehet, hogy még több más hazafias dalt is elénekel Oroszországról Baszkov dalnok, s e dalok felébresztik az orosz embereket... Hát, ezért keltenek félelmet valakikben az orosz fejlemények, Oroszország újjászületése.

Kértek, hogy ne aggódjak, ne beszéljek a végbemenő folyamatokról. Arról biztosítottak, hogy ez az első lehetőség tanulmányozni az Oroszországban végbemenő pozitív irányzatok ellen irányuló felforgató ideológia mechanizmusát és megnevezni annak konkrét végrehajtóit.

S nem is beszélnék. Foglalkozzanak vele inkább az illetékes hatóságok. Ennek ellenére mégis bocsánatot szeretnék kérni, mert van valami, amiről nem tudok

hallgatni, s nem tudok ragaszkodni az adott szavamhoz. Ha hallgatnék róla, egész életemre elveszíteném önbecsülésemet.

Nem lehet tovább eltitkolni a támadásokat Scsetyinyin akadémikus iskolája, pedagógusai ellen, általában a pedagógia innovátorai ellen és legfőképpen a gyermekek ellen.

Scsetyinyin iskolájának diákjai tanáraikkal együtt egy új iskolát akartak felépíteni. A Belgorodi Régióban. A helyi igazgatás vezetőinek beleegyezésével elkezdték helyreállítani az épületet, amelyet a rendelkezésükre bocsátottak. Mivel hozzászoktak a munkához, tudtak tervezni és építeni, gyorsan meg tudták oldani a kapott feladatot. Azt akarták, hogy más gyermekek is tanulhassanak „normális iskolában”... Mégis el kellett hagyniuk a már rendbehozott épületet. Miért? Azért, mert a provokátorok nem alszanak.

A vádak, hogy Scsetyinyin iskolája „totalitárius szekta”, ugyanabból a forrásból fakadnak, amelyek azt állítják, hogy az Anasztáziáról szóló könyvek olvasói szektások.

Ahogy az Anasztázia esetében is volt, mint egy adott jelre, bizonyos pravoszláv atyák elkezdtek bizonyítani az elmondottakat. S ismét szabványszerű mondatokat, általános, tényekkel alá nem támasztott vádakot sorakoztattak föl.

Scsetyinyin diákjainak - írta valamilyen Alekszej Atya - állítólag „...nincs tapasztalatuk a pénz kezelésében.” Hazugság, emberek! De igenis van! A különbség csak annyi, hogy ők nem kötődnek hozzá úgy, mint ti.

„Scsetyinyin iskolájában a „kör közepére állítás” módszerét alkalmazzák, amikor a vétséget elkövető diákot kiállítják az egész csoport elé, amely negatív érzületű vele szemben és kifejezésre juttatja elítélését.”

Ez kérem - vád! Vajon a kozákok nem állították-e „kör közepére” a kihágást elkövetőt? Igenis, oda, de nem csak

egyszerűen megrótták, hanem még meg is korbácsolták. Vajon demokratikus és kommunista pártjaink nem állították-e „kör közepére” a szabálysértést elkövető párttagokat? Vajon az egyház nem állítja-e „kör közepére” saját kihágást elkövető pásztorait és nem fosztja-e meg tisztségeiktől? Az egyház ezt még keményebben tette - máglyán égette el őket. S itt pedig - bírálatok!...

Lehet, hogy az, aki e tényről negatív megvilágításban írt, azt akarta ezzel mondani, hogy a „kört” alkothatja ő maga is egyedül, az ő saját személye? Ha ez így volna, akkor ez már nem kör volna, hanem a tényleges totalitarizmus.

Különböző cikkek még arról is elutasítandó tényként számolnak be, hogy Scsetyinyin iskoláját kozákok őrzik, és hogy nem minden akadály nélkül lehet annak területére bejutni.

Na, de uraim, manapság sok iskolát őriznek! És nem is csak hazánkban! Különbőben is, ugyan mit keresnének Önök Scsetyinyin iskolájában? Rettegjenek Istentől! Az Ő Haragjától! Inkább őrizzék saját egészségüket! Hiszen el lesznek szörnyedve, ha majd meglátják, hogy ebben az iskolában a gyerekek nem isznak, nem dohányoznak, maguk építenek új épületeket és kitűnően tanulnak. Magukra vall, hogy „boldogság tölti be lelküket”, amikor az iskolákban kábítószert fogyasztanak, amikor káromkodnak.

Nem akarom itt felsorolni mindazt a sok értelmetlenséget, ami e gyönyörű iskoláról íródott. Szerzőiket saját kollégáik ítélték el.

Íme, mit írt cikkében Alekszander Adamszkij. Egy részletet adok itt belőle közre:

Szombaton, április elsején, az ATV Tv-csatorna „Sajtó-klub” műsorát sugározta azokról a – ahogy manapság szokás mondani – nem teljesen egyértelmű cikkekről, amelyek Mihail Petrovics Scsetyinyinnek a Krasznodari Kerületben, Tyekosz városában működő iskolájáról a sajtóban megjelentek. A „Sajtó-klub” szervezői meghívták az iskolaügyi

témakörrel foglalkozó újságírókat és pedagógusokat, hogy együtt vitassák meg az adott problémát.

Scsetyinyin rendszere, mint a korszerű oktatás egyedülálló jelensége, természetesen vitákat vált ki. De a „pedagógiai fejevadászok” (Alekszander Pador elnevezése) érvei eltérnek azokétól, akik Scsetyinyinnel a téma lényegi kérdéseiről vitáznak.

A fejevadászok nem vitatkoznak, szándékuk a megsemmisítés.

Amióta a pedagógia, mint olyan, létezik, Szokratész korától fogva, a tömeg a többiektől merőben eltérő filozófus-tanítókat mindig is azért büntette, mert – állítólag – a fiatalságot lázították és nem a szabvány szerint oktattak.

Tehát a soron következő Scsetyinyin elleni pogromkísérlet sem véletlen. Abogy azt Alekszandr Radov mondta a „Sajtó-klub” ülésén: „Ha korábban a pogromok szervezésével hivatalnokok foglalkoztak, most ezt „egészen aranyos” újságírók teszik.” Ezek az aranyos fiúk és lányok olyasvalamivel találkoznak, ami nem fér megszokott elképzeléseikbe, ami merőben eltér attól a képtől, amilyenek – véleményük szerint – egy iskolának, vagy egy pedagógusnak lennie kellene, vagy ahogyan az oktatás rendszerének felépülnie kellene. Ez nem tud együtt létezni, és nem is fér össze azzal, ami tudatukban van. Amit én nem értek, annak nincs joga létezni – ez az ő egyszerű és megsemmisítő logikájuk.

Ez az, amit a régi világ kiköpött, az utolsót, ami megülte gyomrát, a totalitarizmus sűrű leülepedését, amely agresszív és gyűlöletében rendíthetetlen minden iránt, mi más, nem hasonlít rá. A régi világ, ahol nincs helye türelemnek, ahol a gyermekeknek egyformának kell lenniük, a tanítóknak ugyanúgy és ugyanazt kell tanítaniuk.

A „Sajtó-klub” vitaindítója szokványos volt. A Scsetyinyin ellen intézett publikus támadások szerzőinek egyike azt

mondta, hogy neki megvannak a maga okai a vádakra, de előbb szeretné meghallgatni a Scsetyinyin „mellett” szóló érveket. Megdöbbenő, mennyire szívósan él még mindig a sztálini logika, amelynek alapján minden ember előbb védekezzen, hogy majd a vádemelők eldönthessék, mennyire vétkes az, aki védekezik. Az, hogy vétkes, kétségtelen, a kérdés csak az, mennyire vétkes és milyen legyen a büntetés mértéke.

A szerzőkkel vitatkozni értelmetlen, nevükön nevezni őket, csak annyit jelent, reklámozzuk őket és bizlaljuk hiúságukat, hiszen amire maguk is törekednek – az éppen az, hogy észrevegyük őket. El kell őket viselni, meg kell érteni, hogy általuk a régi, a végét járó világ szól, kezüket az égbekiáltó ostobaság és düh vezérli. Ők, maguk, az igazat megvallva, nem is tehetnek semmiről, úgy, ahogy nem bűnös a gyermek sem, amely csak gyufával játszadozik, de közben porrá égeti a házat, amelyben addig lakott. De akkor mi lesz az iskolával, a művelődés jövőjével?

Scsetyinyin – a mi szemszögünkéből nézve, hatalmas felfedezést tett a művelődésben, amelyet ellenlábasai természetesen nem vettek észre. Feltárta a művelődés új tartalmát. Úgy építette fel iskolájában, pedagógiai szigetén az élet rendszerét, hogy e rendszer vált az oktatás tartalmává. Természetesen van program, vannak tanított tantárgyak, a gyerekek tanulnak matematikát, biológiát. Ez csak tananyag, de a tartalom az éppen Tyekosz életének a rendje lett. A házak építése, az élelem elkészítése, az élettér védelme, a művészetek, az egymással folytatott kapcsolat. S még valami: mindenki arról beszél, hogy a gyerekek különbözőek és nem csupán a tanulás ritmusa tér el, hanem a képességek legteljesebb kibontakoztatásának területei is különböznek. Eddig azonban csak Scsetyinyin volt képes biztosítani azt, hogy a különböző gyermekek a tanulásban saját, kizárólag saját egyedi tempójukban haladjanak előre. S éppen ezért egy scsetyinyini diák fizikából lehet a 9. osztályban, de főiskolai programon belül már végezheti

az építészetet. S éppen ez a folyamatos, meg nem szakított művelődés.

Ki volt képes valami hasonlóra?

Még elképzelni is nehéz, nem beszélve arról, hogy ezt ki kellett találni és meg kellett valósítani.

Persze, Scsetyinyin egy zseni. Persze, Michail Petrovics egy művész, gondolkodó, kultúránk kiváló alkotója.

S éppen ezért sem őt magát, sem alkotását nem lehet egy előre gyártott keretbe és klisébe öltöztetni, sem dicsőhimnuszok, sem ócsárlások közepette. Scsetyinyinnel lehet és kell is vitatkozni, lehet tőle tanulni, egyszerűen dicsérni kell, mert egy művész nem élhet dicséret, elismerés nélkül.

Scsetyinyinnel azonban nem lehet gorombáskodni. Általában senkivel sem... Senkit sem szabad megsemmisíteni. Mert előbb-utóbb szégyenkezni fogunk miatta. Csak a gonosztevők szokták a másik megsemmisítése árán megszerezni saját pozíciójuk megerősítését, de egy normális társadalomban az emberek önmaguk megerősítését a tisztelet és a szeretet által szerzik meg, melyet nem csak önmaguk, hanem mások iránt is gyakorolnak.

Bár az ideológiai fejdázásokat elítélték, de ugyan mit számít ez nekik? Nekik ez fizetség. Uraik amúgy is mindenért kárpótolják őket. Majd még jobban fognak igyekezni. Mindig megússzák a büntetést, de hogyan lehet megbüntetni őket? Egyszerűen csak elmondták a véleményüket. Egyszerűen csak hibáztak és a hibás véleményért büntetés nem jár. Azzal, hogy totalitárius szektának nevezték az iskolát, egy pontosan meghatározott célt követtek - távol tartani az államigazgatási szerveket az Oroszországban végbemenő új, gyönyörű fejlemények támogatásától. Hiszen nem megy el minden egyes hivatalnok az iskolába, hogy tisztázza a dolgok valódi állását. De biztosan minden kapcsolattól igyekeznek majd távol tartani magukat. S ha valóban, mégis, valami

nem jó történik az iskolában? Az iskola védtelenné válik, ténylegesen is ki van mások kénye-kedvének szolgáltatva és a fejevadászok - ahogy tőlük telik - ott igyekeznek majd lecsapni, ahol tudnak.

Mi pedig, ugyan mit teszünk? Hiszen mindez szemünk láttára történik, nem csak a pedagógusok, de a gyermekek előtt is... Értik? Több, mint háromszáz orosz gyermeket taposnak a sárba, feketítenek be, gyaláznak már két éve.

Nem hiszem, hogy mindezt oroszok teszik. Az ilyesmi nem orosz jellemvonás. Mi mégis tétlenül figyeljük ezt a vesszőfutást. Figyelik a magas beosztású hivatalnokok és az egyszerű emberek. Figyeljük a szemmel látható gorombaságot és a gyermekek morális elnyomását. Kik által?...

Erről beszéljenek inkább az orosz tiszték. Ne adja az Isten, hogy unokáinknak ezt kelljen mondanunk: „Mi olyan időben éltünk, amikor még létezett Scsetyinyin akadémikus iskolája Tyekoszban és háromszáz gyermek tanult ott, akik a gyönyörű Oroszországról álmodoztak”.

Unokáinknak, akik orosz családi birtokokon fognak élni, ezt kell mondanunk: „Lám, ez az iskola, ahová te most boldogan jársz, még a mi időnkben keletkezett. Megvédtük!”

Mindez később lesz, majd egyszer. Most pedig:

Michail Petrovics, Tyekoszi Tanítók, Pedagógus-újítók! Persze, nehéz most ott maguknak, de tudják... Nagyon jól tudják, hogy „az igazsághoz nem lehet andalogva eljutni”. S a gyerekek! A tyekoszi iskola gyermekei! Bocsássatok meg nekem, fiatal oroszok, ha nem teszek meg mindent, mit tennem meg kellene!... De képes leszek rá. S mások is képesek lesznek rá. Tényleg érzitek a meleget? Az jó, ha érzitek. Minél gyakrabban ragyogjon a Nap fölöttetek, melengesse mindegyikötök vágyát, s álmát.

»**

Annak a reményében, hogy tanácsot kapok, mit tegyek, elmeséltem az adott helyzetet Anasztázia nagypapájának. Az öreg állt, apjától örökölt botjára támaszkodott és figyelmesen hallgatta elbeszélésemet. Miután azt befejeztem és elmondtam, hogy tanácsot várok tőle, mit tegyek a kialakult helyzetben, egy ideig hallgatott. Arcán látszott, mennyire koncentrált. Majd felemelte fejét, hunyorgott, mintha tekintetével befogta volna az egész teret és így szólt:

- Senkinek, sem nekem, sem édesapámnak, még a főpapnak sem volt világos, hogyan sikerül unokánknak, Anasztáziának megfejtenie a titkok titkát és válaszolnia, miért kezdett a Föld bűzössé válni. Miért engedte meg az ember, hogy maga hozza létre teste szenvedéseit és lelke vergődéseit.

Ha a Földön élő korábbi civilizációk okosabbaknak számítottak, akkor miért nem őrizték meg gyermekeik számára az élet boldog képét?

Most itt a lehetőség visszaállítani az Isten által eredetileg megalkotott világot. Hogy hogyan lehet azt megőrizni anélkül, hogy a volt hibák meg ne ismétlődjenek, senkinek sem volt világos. S íme, tessék, Anasztázia gondolatával egymaga megalkotta azt a kombinációt, amelyre senki sem gondolt volna, és azonnal meg is valósította azt. Minden kérdésre válasz adatik.

Anasztázia az évezredek alatt fejlődő eseményeket egyetlen századba sűríti. Megismétli őket. Most a Föld történelmét, országodét mindenki saját magán tapasztalja meg. Értékeli, következtetést von le, és ezt beírja saját családjának könyvébe. Az ember saját maga által, érzéseivel, lelkével képes megismerni az évezredek eseményeit.

S bizony pontosan úgy, ahogy most rágalmazzák Anasztáziát, úgy rágalmazták őseidet Oroszországban, amikor pusztították kultúráját.

A pogányságot, az Ősi Oroszország védizmusát iszonyú

barbárságnak, színtelen kultúrának nevezték. Hogyan lehet éreztetni, megértetni, hogy a valóságban mi is történt ezekben az időkben?

Az unokám saját maga által mutatta meg az orosz ősszülők igyekezetét és most magán viseli el azon utódok útéseit, akik ezen ősoket a jelenkor előtt, gyermekeik és unokáik előtt befeketítették.

Anasztázia - mint egy színdarabban, egy történelmi játékban - korunkban feladatul adta a Földön élő összes embernek, hogy válasszon magának szerepet. Majd játssza el a választott szerepet, és kívülről figyelje a helyzetet. S még azok is, akik közönségként kezdik figyelni mindazt, ami történik, a néző szerepét fogják játszani, át fogják élni, értékelni fogják a végbemenő eseményeket, s maguk is késztetést éreznek majd, hogy bekapcsolódjanak és cselekedeteket hajtsanak végre.

Elsiettem a dolgot. Te arra akartál választ hallani, hogy ki gyalázkodik, ki állítja az akadályokat. Válaszolok hát, hiszen egy pap számára ez nem nehéz.

Az akadályokat mindazok elé, kik a kisunokám, Anasztázia által megszólaltatott eszméket megértették, lángra gyújtották, emberek igyekeznek állítani. Nem is egyszerű emberek. Ezek az emberek biorobotok, amelyeket egy parányi, réges-régen létrehozott szekta irányít s nem is Oroszországban.

- De hát, vannak újságcikkeim, rajtuk azok aláírásával, akik a cikkeket írták és konkrétan az egyikben az áll, hogy a Tulai Püspökség Misszionáriusi Részlege lépett fel Anasztázia ellen. Különböző régiókból érkeznek hírek, melyek az egyes keresztény gyülekezetek rossz viszonyáról szólnak.

Akkor közöttük is ott vannak, ahogy maga mondja, a biorobotok, akik valamilyen szektának engedelmeskednek?

- A biorobot-emberek maguk nem tudnak saját alárendeltségükről. Beljük már régen, egyszerűen egy bizonyos

program lett elhelyezve. Ez a program Anasztázia felbuk-
kanását nem tételezte fel előre, ezért mondott teljes csődöt.
Megsemmisítésre ítélte önmagát.

- Nekem ez nem áll össze a fejemben. Hol lehet erre
bizonyítékot találni?

- Ha nem áll a fejedben össze, akkor nyugodtan állíts
mindent össze saját logikáddal! A bizonyítékokat éppen
saját logikájával találja meg mindenki, aki képes gondol-
kodni.

- Összerakni logikával?

- Igen. A tények egyszerűek és mindenki ismeri őket.
Íme, nézd, hogy lehet ezt megítélni a pusztá tényekre
építve.

- Hogyan?

- Előbb határozd meg pontosan, mit tanácsolt minden-
kinek Anasztázia!

- Hát, mindenkinek azt tanácsolta, hogy vegyen földet,
minimum egy hektárnyit és hozza rajta létre birtokát
családja és jövőendő nemzedéke részére. Ahogy mondta,
így majd, ha minden család életre hívja saját édenkerti
szegletét, akkor az egész Föld Paradicsommá változik.
Még arról is beszélt, hogyan lehet az ehető növényeket úgy
kiültetni, hogy felvegyék a harcot az ember betegségeivel.
Még az egészséges élet képéről is beszélt, a gyermekek
neveléséről, a természethez való kíméletes bánásmódról, s
azt állította, hogy Isten gondolatai a természetben felol-
dóva találhatók. Magyarán mondva, egy olyan modellt
állított fel, amely segítségével Oroszország virágzó országgá
tud válni, ahol boldog családok fognak élni.

- Anasztázia, amikor a családi birtokról beszélt, a
valóságban felfedte az Isteni létezés roppant jelentőségű
titkát. Megmutatta az utat, amelyen az ember visszatér
a Paradicsomba. Ez akkor válik érthetővé, amikor a
különböző könyvekben széthintett kijelentéseit az ember
egyetlen egységbe rendezi.

Felfedte a titkot, amelyet a Sötét Erők évezredek óta őriztek. Mindent megsemmisítettek, ami segíthetett volna az embereknek tudomást szerezniük róla.

A ti - úgynevezett - időszámításotok második századában megsemmisítették az utolsó könyvet, amely még rovásírással volt írva. Ebben a könyvben az ember életének Isteni képe volt leírva. Arról volt benne szó, hogyan lehet birtokba venni a Világegyetemet azzal, hogy az ember harmonikus módon birtokba veszi saját szülőföldjét, családjá földjét, majd az egész bolygó földjét, amelyet Földnek neveznek.

Az ember előtt, aki tökéletesen bírja a Földet, feltárul a Világegyetem más bolygóinak a birtokba vételére nyíló lehetőség. A más bolygók e meghódítása nem technokrata, hanem pszichoteleportikus.

- De hát, a nagy bölcselők közül tényleg még soha senki egyetlen egyszer sem beszélt a Földről úgy, mint ő?

- Bizony, nem találsz, Vlagyimir, hasonló felfedezéseket, amilyeneket az emberek számára Anasztázia tett, egyetlen olyan értekezésben sem, amely ma létezik. Sőt, mi több, már hatezer éve szándékosan - nagy erők bevetésével - igyekeznek elvezetni az embereket „a föld és a Föld” fogalmának a megértésétől. Mindenféle tanításokat vetnek eléjük, és azt állítják róluk, hogy bennük az igazság.

Megtanul az ember egy tanítást, de hamarosan ráébred, hogy nincs benne igazság, ám azonnal egy másikat helyeznek elé. Ezt is elsajátítja, csak hogy máris itt a harmadik... így száll tova az egész élet, de annak értelmét még halálos ágyán sem érti meg.

Ezenközben az ember benső érzését követve egyre tovább vonzódik a földhöz, és ahhoz, hogy igazán megértse. Miután a Sötétség Erői tudatosították, hogy ezt a vonzalmat nem tudják az emberi lelkekből gyökerestől eltávolítani, úgy döntöttek, hogy megszegyenítik a föld vonzerejét.

A történelem folyamán számtalan kelepce született. De az utóbbi hatezer évben a földdel tudatosan senki sem foglalkozott.

- Tudatosan, vagyis úgy, ahogy Anasztázia mondja?

- Igen, úgy, ahogy mondja és úgy, ahogy az emberek általa azt értik.

Anasztázia az egész emberi társadalmat gyönyörű útra terelte vissza. És ebben most senkinek sem sikerül őt megakadályoznia. Az ő álmát már sok-sok ember hordozza szívében.

- Hát ez az, akadályozzák, gyalázzák az olvasókat is, Anasztáziát is. Ha megértenék, hogy nem sikerül megakadályozniuk, akkor nem is gyalázkodnának többé.

- Manapság, Vlagyimir, azok igyekezete által, akik gyalázkodnak, magasabb hierarchiák próbálják Oroszországban közvetve megállítani egy új korszak beindulását. S rövidesen majd egy más országban fogják az eszme eltorzult képét bemutatni. Megpróbálják azt megszügyeníteni.

Anasztázia mindezt képes volt még idejében előre látni. S húzása, amelyet előre kigondolt, le is győzte a főpapot. Anasztázia megértette: miután felfedi az Ember és a Föld közötti kapcsolat lényegét, távolról sem lesz képes minden ember tartózkodni az azonnali a földdel való kölcsönösen megnyilvánuló hatástól. Az elhamarkodottság káros lehet, hiszen gondolatban az embernek előbb feltétlenül meg kell teremnie saját terét.

A gyalázkodók Oroszországban akadályokat állítanak az emberek elé, ám az emberek nem adják fel vágyukat és gondolatban tántoríthatatlanul tovább építik saját területet.

A rendszer természetesen erős, de nem lehet nagy általánosságban minden embert megvádolni. Az egyházak szolgálói között különböző nézetek uralkodnak Anasztáziáról.

- Erről tudok, nem egyszer találkoztam már olyan egyházfiakkal, akik értik és támogatják Anasztáziát.

- Neked is, olvasóidnak is, meg kell értenetek, hogy kinek hátrányos manapság az Oroszországban felbukkanó információ.

- Gondolom, hogy sok országnak, amelyek magukat fejlettnak tartják, nem jönne jól, ha maguknál fejlettebb országot látnának.

- Logikus. De minden országban sok-sok ember él. Mit gondolsz, az ilyenek minduntalan figyelik, elemzik az Oroszországban folyó eseményeket?

- Természetesen nem mindenki, de vannak, akiket különösképpen érdekel.

- Például kiket?

- Kiket? Hát például azokat, akik gyógyszerekkel kereskednek, nagy tételekben szállítanak Oroszországba. Nekik nem lenne előnyös, ha az oroszok már nem betegeskednének.

- Még kiket?

- Még kiket?... A határon túlról rengeteg élelmiszert hoznak be, de ha Anasztázia terve megvalósul, akkor éppen ellenkezőleg - Oroszország fog sok országba élelmiszert szállítani. S ebben nem talál versenytársakra.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy Anasztázia terve nem annyira a különböző országok lakosságára nézve kedvezőtlen, hanem bizonyos kategóriájú személyek számára és ezek bármilyen országban lehetnek, többek között Oroszországban is. Így van?

- Igen. Összességében tekintve, igen.

- Most azt mondd meg nekem, hogy e kategóriájú személyeknek, akik temérdek tőkével bírnak, lehetnek-e ügynökségeik, amelyek a világ fejlődésének az irányzatait figyelik?

- Hát persze, hogy lehetnek! Minden nagyobb társaságnak vannak. Különben tönkremennének. Még

oktatási intézményeik is vannak, amelyek ilyen embereket képeznek.

- Jól van! Ez azt jelenti, hogy a nagy cégeknek vannak ügynökségei, amelyek a különböző országokban működő saját vállalkozásaik fejlődésével foglalkoznak. És hatásukkal elősegíthetik, hogy ott a számukra megfelelő feltételek kialakulhassanak.

- Igen.

- Egyetértettél. Jól van. Akkor a következő logikai láncszem el is vezet téged ahhoz, hogy hasonló ügynökségekkel, vagy titkosszolgálatokkal egész országok vezetőiségi is bírhatnak.

A történelemben számtalan példa van rá, az összes közül a legjelentősebbnek mégis egy parányi zsidó csoport mutatkozik, amelynek segítségével ma Amerikát, Európát és Oroszországot irányítják. Jóllehet e csoport a pap kezében csak eszköz.

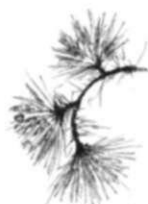
- Milyen kapcsolat van az Anasztázia eszméi ellen fellépő keresztény püspökségek és e csoport között?

- Hiszen már mondtam, nem, hogy az ilyen ember-típusok azok, akik biorobotként léptek föl. Ez a típus a papok programjának a hatására alakult ki és e parányi zsidó csoport által terjed.

- Hol lehet hasonló állításokra bizonyítékot találni?

- A történelem tényeiben. Vizsgáld meg őket figyelmesen és elfogulatlanul!

ZSIDÓKHOZ, KERESZTÉNYEKHEZ, DE NEM CSAK HOZZÁJUK

A zsidókhoz és keresztényekhez fordulva abban reménykedem, hogy e két egymást kizáró ideológia híveinek legalább egy része meg fog érteni. Világos számomra, hogy távolról sem mindenki tudatosítja a célt, amely miatt kénytelen vagyok érinteni e témát.

Amint az előző könyvemben megemlítettem a zsidók és a keresztények témáját, azonnal akadtak, akik megsértődtek.

Pedig az Anasztázia által kinyilatkoztatottaknak a lényege egyetlen célt követ: fényt deríteni a nemzetek közötti konfliktusok okaira. Azon konfliktusok okaira, amelyek immár ötezer év óta szüntelenül tartanak.

Amikor e könyvön dolgoztam, a józanész azt diktálta, hogy jobb lenne nem érinteni a zsidóság és kereszténység témakörét. Ugyan minek kellene az olvasók egy részét ingerelni, ráadásul egymás ellen fordítani őket? Mindazonáltal konkrét információk birtokában nem érzem magam feljogosítva arra, hogy eltitkoljam azokat, bármennyire is kellemetlenek volnának valakik számára.

Amikor a zsidó pogromokról közöltem információt, amelyek immár több évezrede tartanak, amennyire csak tudtam, csupán történelmi tényekre szorítkoztam, s a leírt eseményeket igyekeztem kommentár nélkül hagyni, nem fűzni hozzájuk szubjektív értékelést.

Egyetlen célom volt – megpróbálni elhárítani a következő hatalmas méretű, több országban egyszerre

megvalósulható zsidópogromot.

Ez a pogrom - méreteit tekintve - jelentősen nagyobbá válhat, mint az, amely a hitleri Németország idejében történt. Majdnem elkerülhetetlen. Elhárítani csak a következő tudja: a már korábban megtörtént pogromok okai megértésének megfelelő foka és az okok elhárításának érdekében végrehajtott megfelelő tettek.

Megpróbálok nem folyamodni Anasztázia és nagypapája, a szibériai tajga remetéinek állításaihoz, jóllehet ezek - személyesen számomra - évről évre egyre súlyosabb jelentőséggel bírnak.

Másoknak azonban tűnhetnek pusztá kitalációknak. Megpróbálok az összes közismert tényből illetve abból, aminek létezéséről bárki megbizonyosodhat, bizonyítékokat összeállítani.

Tehát, ahogyan ez a történelmi forrásokból köztudott, a zsidó pogromok az egyiptomi fáraók idejében kezdődtek. Az utolsó évezredben rendszeresen, kb. százévenként egyszer fordultak elő. Ezek különböző, már kereszténnyé vált országokban történtek. S az idők folyamán, évszázadról évszázadra egyre hatalmasabb méreteket öltöttek. Az utolsó nagyméretű zsidóirtást a hitleri Németország idejében 1939 és 1945 között hajtották végre. A zsidókat koncentrációs táborok kemencéiben égették el, lőtték halomra, mérgezték meg gázzal. Ebben az időszakban - különböző adatok szerint - körülbelül hatmillió zsidó lelte halálát.

Az események ismétlődésének az évezredek folyamán történő periodicitása, amely a zsidók különböző népek általi megsemmisítéséhez kapcsolódik, világosan és meggyőzően valamilyen okok létezéséről tanúskodik, amelyek ezen eseményeket kiváltják. Ugyanakkor azonban a valós okokat valaki mégis gondosan igyekszik álcázni.

A tömegtájékoztató eszközök - a sajtó, a rádió és a televízió - igyekeznek ezzel a forró és kényes témával

egyáltalán nem is foglalkozni. A tömegtájékoztatási eszközökben a hasonló témára tett akár egyetlen utalást is úgy értékelik, mint faji gyűlöletre való bujtogatást.

A faji gyűlöletre való uszítást a valóságban inkább az szolgálhatja, ha a kényes, a társadalmat foglalkoztató kérdéseket agyonhallgatják.

S arról, hogy a társadalmat a zsidókérdés valóban foglalkoztatja, temérdek tény tanúskodik.

Sokan tudnak arról, hogy egy orosz tábornok, az Állami Duma képviselője, egyik nyilvános fellépésén a rendezvény tribünjéről - velősen fogalmazva - kijelentette: „Ki minden zsidóval Oroszországból!”

A tábornokot elítélte az Állami Duma számos képviselője. A sajtóban a tábornoknak természetesen nem adtak lehetőséget. A médiákban senki sem állt ki vitatkozni vele. Miért? Lehet, hogy ez a tábornok az egyes egyedüli olyan ember Oroszországban, akinek ilyen a nézete és volna-e egyáltalán értelme arra pazarolni a drága közvetítési időt, hogy az egész társadalom egyetlen emberrel vitázzon?

Bátran állíthatom, hogy ő nincs egyedül. Sokan akadnak ilyenek a tábornokok és a hivatalnokok, sőt, még az ifjúság körében is.

Az olyan emberek tömege, akik úgy gondolják, hogy minden nyomorúság a zsidók miatt van, napról napra növekszik. A sajtó hallgatása lehetővé teszi, hogy a kritikus tömeg halmozódjon. Adatokat idézek, amelyek ezt sokkal ékesszólóbban bizonyítják:

1992-től fogva különböző kiadók több mint ötven olyan könyvet adtak ki Oroszországban, amelyek vádolják a zsidókat. S ez az eléggé komoly szám még nem is tartalmazza a szamizdatban megjelent több száz más anyagot, számtalan újságot és folyóiratot.

Ezek a kiadványok nem fekszenek a könyvesboltok pultjain, nem porosodnak könyvraktárakban. Kézről kézre járnak. Többségüket szinte rongyosra olvassák. E kiadvá-

nyokat keresik. S a tény, hogy a kérdést, amely annyi embert izgat, a sajtó nem tárgyalja, azt sugallja az embereknek, hogy ez azért van így, mert „az egész nyomtatott sajtó a zsidók kezében van”. Az ilyen érvek annyira meggyőzőeknek mutatkoznak, hogy a felkészületlen embernek nem egyszerű velük vitába szállni.

A vonat kupéjába, amellyel Szentpétervárról Moszkvába tartottam, két férfi és egy fiatal lány ült be. A férfiakon sötét színű ing volt, amelyet széles tisztí öv fogott össze. Látszott, hogy valamilyen viharos események kifárasztották őket, mert azonnal a felső ágyra feküdtek pihenni.

A lánnyal, aki szintén szigorú puritán módon volt felöltözve, beszélgetésbe elegyedtem. Kiderült, hogy éppen hazafelé tartanak - ahogyan azt ő nevezte - „Oroszország hazafias erőinek” kongresszusáról.

- Na, és milyen témákat vitatott meg a kongresszusuk?
- kérdeztem a lánytól.

- A világ zsidósága elleni harcot - válaszolta büszkén a lány.

- Hogyan tudnak maguk, akik Oroszországban élnek, olyasvalakivel harcolni, aki például Európában, Amerikában van?

- Vannak párttagjaink Európában és Amerikában is. Nincs mindenkivel kapcsolatunk, de azért sok mozgalmat ismerünk, amelyek hasonló nézeteket vallanak. A világ zsidósága ellen számtalan ország hazafija fog hamarosan egyesülni.

A lány szívesen és bátran beszélt, s talán, mert parancsba volt neki adva, esetleg saját kezdeményezésére, meggyőződésből „hazafias” mozgalma agitátora szerepét játszotta.

Megkérdeztem tőle:

- Mondja már meg nekem, magának személyesen ártottak valahogy a zsidók?

- Persze, hogy ártottak. Miattuk kell nekem egy nyomorúságos és piszkos országban élnem, amely csúszik-mászik a Nyugat előtt a porban és az általa kidobott konckokat fogyasztja.

- Miért gondolja, hogy az ország sikertelenségéről a zsidók tehetnek?

- Hát azért, mert éppen ez az ő akciós tervük programja. Becsapni, meglopni az egyik országot, majd ezután egy másikat, harmadikat. Mikor az első már úgy-ahogy lábra áll, újra kivetkőztetni mindenéből. Bennünket nem is tartanak ezek embereknek. Olvassa csak el, mi van ide írva! Tessék, itt az ő Talmudjuk idézetei. Egy vékonyka füzetet adott át, melyet olvasni kezdtem, ahol kinyíltott.

Nem idézem a részleteket, mert akkor, beszélgetésünk idejében, nehéz volt számomra megítélni, mennyire egyezik meg a Talmud szövegével. Arról azonban tudtam, hogy - az Ószövetségnek megfelelően - a zsidóknak azt sugallják, hogy magukat kiválasztott népnek tartásák. Más itt a fontos. Mivel ledöbbsentett a fiatal „hazafi” bűsz agresz-szivitása, arra gondoltam, hogy végül mégis szembe kell nézni az igazsággal.

A sok-sok országban fönnálló végeláthatatlan konfliktus okai abban rejlenek, hogy egyazon időben és ugyanabban a társadalomban két, egymást kizáró vallás-ideológia van jelen.

Gondolkodjunk el közösen azon, mi is a vallás! A vallás mindenekelőtt ideológia, amely egy bizonyos meghatározott típusú embert alakít ki s azt egy bizonyos cselekvési programba vonja be

A vallás - az adott esetben a zsidó nép vallása - úgy határozza meg ezt a népet, mint Isten egyetlen kiválasztott népét és cselekvéseit, más népekhez való viszonyát ráadásul még konkretizálja, szabályozza is.

A kereszténységben ez áll: a keresztény ember szolga és csak földi élete után, méghozzá csupán néhánynek adatik

meg a élet a Paradicsomban. A gazdagok számára ide nehéz bejutni. Az embernek szeretnie kell felebarátját és meg kell vele vagyonát osztania.

A Talmudban ez áll: „Minden a tiéd!”, a Bibliában: „Adj át mindent!” Micsoda remek kombináció! Ez a két egymást teljesen kizáró ideológia, ahogyan azt tudjuk, egyetlen helyről indult el: Izraelből. De ez nem azt jelenti, hogy azt a zsidók dolgozták ki. Más itt a fontos! A konfliktus elkerülhetetlensége.

Azt, hogy a konfliktus a két ideológia követői között elkerülhetetlen, még a pici gyermekek viselkedésén is jól meg lehet figyelni. Ha az egyik gyermeknek azt mondjuk, hogy minden játék, amelyet lát, csakis az övé, de a másikkal elhithetjük, hogy az általa birtokolt játékokat át kell adnia, amikor arra valakinek szüksége lesz, mi történik?

A gyermek valószínűleg egyszer-kétszer még bele is egyezik, hogy átadja saját játékait, de szeretetet biztos nem fog érezni az iránt, aki azokat elveszi tőle. Majd később vissza akar belőlük legalább valamit szerezni, kinyújtja kezét is, de senki, semmit sem ad neki vissza. Végül elsírja magát, vagy megpróbálja erőnek erejével visszaszerezni játékait.

Így történik meg, hogy a konfliktus a két különböző ideológia segítségével a még csak a jövőben megszületendő gyermekek között is már előre adott.

A nemzeti hovatartozásnak az adott esetben egyáltalán nincs semmilyen jelentősége.

Ha minden zsidót kereszténnyé változtatnánk és az összes szláv nemzetet zsidóvá, ugyanazok a konfliktusok játszódna le.

Nem a különböző nemzetiségek folytatnak egymás ellen örökös harcot, hanem a különböző ideológiák, melyek „kihasználják” a nemzetiségeket!

Nem egyszer hallhattunk már, méghozzá nagyon kulturált, felvilágosult emberektől arról, hogy mennyire

nélkülözhetetlen a különböző vallások iránti türelmes viselkedés. Az Állami Duma törvényt fogadott el, amely bünteti azokat, akik faji és vallási békétlenséget szítanak. A TV-ben látjuk, hogy a különböző vallások vezetői együtt vannak jelen a kormány által rendezett világi eseményeken.

Ugy tűnik, mintha minden rendjén is volna, okosan és helyesen volna elrendezve. A szélsőségeség azonban ennek ellenére mégsem csökken. Ilyen feliratokkal ellátott plakátokat mutatnak be: „Üsd őket!”, és civil társulások által végrehajtott robbantásokról hallunk...

Akkor hol a gond? Minden olyan egyszerű. Csak szép szavakkal és felhívásokkal nem lehet megváltoztatni a helyzetet.

Éppen ellenkezőleg, tőlük a viszály csak elmélyül, mesterségesen e szavakban álcázza magát. Álcázza magát, hogy egy bizonyos „x” időben felrobbanjon, tönkre tegye az országot.

„Legyünk türelmesek minden vallás iránt!” Jó, legyünk! Én például - és gondolom, hogy sokan mások sem - nem vagyok a türelmes egymás iránti viszonyulás ellen.

De közben vajon mi történik magukkal a vallásokkal? Hát a következő! Mindegyikük minden erejével azon van, hogy egyre nagyobb erőre tegyen szert, a lehető legtöbb hívet toborozzon. Végül, amikor már érzik, hogy eléggé megszilárdult pozíciójuk, a két ideológia elkerülhetetlenül harcba száll egymás ellen. Erről világosan tanúskodik a végeláthatatlan konfliktusok történelme. Az emberiség azonban, mintha kódolva volna, a számtalan század folyamán továbbra is mindig ugyanazt a hibát követi el.

Tudtak erről a papok - a két ideológia létrehozói? Tudtak. Lehetetlen, hogy ne tudtak volna azok, akik

temérdek ország emberére képesek pszichológiai hatást gyakorolni. Azok, akik így tudják az embereket kódolni!

Tényleg boldoggá akarták volna tenni a zsidó népet, amikor kiválasztottságáról beszéltek neki? A történelem azt mutatja, hogy a cél egészen másmilyen volt. Az évszázadok folyamán a zsidó népet úgy használták, mint egy bábut, áldozati bárányt, vagy pajzsot, mely nem hagyja, hogy az emberek azokra irányítsák figyelmüket, akik „játsszmaikat játsszák” felhasználva zsidókat is, keresztényeket is, mint gyalogokat egy nem is annyira bonyolult sakkjátsszmaiban. E kódolás azonban ennek is, amannak is csak szenvedést hozott és hoz is.

Csak ítéljék meg saját maguk, merrefelé halad most ez az egész. A világban egyre több agresszióenergia halmozódik föl. Folytatódik a háború Izrael és Palesztina között. Izrael, az Egyesült Államok segítségét és harci technikáját felhasználva, megszállva tarthatja Palesztinát és rákényszerítheti, hogy elfogadja követeléseit. Ez azonban egyáltalán nem azt fogja jelenteni, hogy felébred e két szomszédságban élő nép egymás iránti tisztelete. Éppen ellenkezőleg, gyorsan növekszik az agresszív energia mennyisége a zsidók ellen az egész muzulmán világban. Ez az energia szükségszerűen megnyilvánul, sőt mi több, szünni nem akaró terrorista-támadásokban ölt testet Izraelben, az USA területén. Itt azonban nem kimondottan közvetlen izraeli-palesztin konfliktusról van szó.

Sok ember számára, akik bolygónkon élnek, egyre világosabbá válik, hogy a földi civilizáció fejlődése zsákutcába jutott.

Az aids, a kábítószerek, a bűnözés, a technogén katasztrófák fölfalják az embereket. A földön élő emberek túlnyomó többségének nincs lehetősége olyan táplálékot fogyasztania, amely ne volna káros hatással az egészségére, nem tud tiszta, nem szennyezett vízhez jutni, nem lélegzik tiszta és káros hatástól mentes levegőt.

De mi lesz akkor, ha ezekhez a tömegekhez eljut a szociális és technogén kataklizmák valós okáról szóló információ? Felbukkannak olyan vezetők, akik megmutatják nekik a lehangelő planetáris helyzetért felelős igaz bűnösöket, átlátják játékukat, céljaikat, feladataikat?

Hát ettől, éppen ettől rettegnek a világ ideológusai. Ezért igyekeznek, nehogy össznépi harag induljon el ellenük, ezért vetik be egyre ugyanazt a már jól bevált kártyát - a zsidókat. Ok tehetnek mindenről! Rajta, kapjátok el őket! A haragos tömegek rávetik magukat kivétel nélkül minden zsidóra. Nem egyszer történt ez már meg az idők folyamán. Rájuk vetik magukat, annak a reményében, hogy megsemmisítik a Gonoszt. De igazából véve, csak „szelepjeiket nyitják meg s engedik ki magukból a gőzt”!

A TÖRTÉNELEM MÉLYÉBE

Anasztázia nagypapájának az elbeszélése megdöbbentett szokatlanságával és bizonyítékainak rendkívüli egyszerűségével.

Később következtetéseit összehasonlítottam más forrásokkal is és meglepett a tények egybeesése. Olyan tényeké, amelyek a logikus gondolkodást bizonyos következtetésre juttatták. További elbeszélésemben is megpróbálom Anasztázia nagypapájának következtetéseit összekapcsolni más forrásokkal.

Időszámításunk első évszázadában, 30-tól - 100-ig, kisebb hívő és hitetlen zsidó csoportok, amelyek úgy Izraelben (Palesztina), mint a Római Birodalom határain belül éltek, a judaizmuson belül egy önálló mozgalomba kezdtek tömörülni. Így jött létre egy parányi keresztény közösség, olyan emberekből, akik szentül hittek Jézus Krisztus hagyatékában és az ő közeli feltámadásában.

Ezt a tényt számtalan történelmi monográfia támasztja alá, többek között maga a Biblia is.

Magyarán az a tény, hogy a hatalommal bíró keresztény tanítás egy parányi zsidó közösség összejöveleiből nőtte ki magát, bizonyított.

Most azonban próbáljuk meg együtt meghatározni, hogy miképpen honosodott meg hirtelen e parányi közösség tanítása a Római Birodalomban, a mai Európában és Oroszországban.

Hogyan szereztek róla tudomást megannyi országban, ha még magában Izraelben is alig tudtak róla?

Anasztázia nagypapája szavai szerint a papok, akik akkoriban irányították a zsidókat, megfigyelték, hogy a keresztény tanítás bizonyos meghatározott módosításokkal - pontosabban mondva - bizonyos átdolgozással képes kialakítani a rabszolga típusú embert, akit könnyű irányítani. Ez a típus részben vagy majdnem teljes egészében képes kiiktatni saját logikus gondolkodását. Ez az ember kezd abban hinni, amit az egyházi előljáróságok és mások mondanak neki. Pontosabban mondva, kezd kialakulni a biorobot-ember, mely a beléje táplált programnak engedelmeskedik.

(A biorobot-ember olyan ember, aki természetesen nem teljesen jószántából, hanem egy különleges okkult program hatására, hajlandó hinni az irreális világban. Ezt az irreális világot valaki bizonyos konkrét céllal építi. S éppen ez a valaki bizonyítja is neki, hogy ismeri az irreális világ törvényeit, majd ráviszi, hogy e törvényeknek engedelmeskedjen. Voltaképpen az embert azonban saját magának rendeli alá.)

Továbbá a judaizmus papjai, akik akkoriban nem csak tudással bírtak, hanem praktikus tapasztalattal is arra, hogyan kell a tömegekbe beoltani a számukra fontos embertípusokat kialakító tanokat, százával készítették elő az igehirdetőket a keresztények közül. Pénzzel látták el őket, különböző országokba irányították, hogy a számukra nélkülözhetetlen tanokat ott meghonosítsák.

Egy ilyen hasonló tény közvetett bizonyítékául a következő szolgál:

Időszámításunk második évszázadának a vége felé a zsidó keresztény közösségek különböző országokban hirtelen kiterjedt misszionáriusi tevékenységbe kezdtek. Ezt a tevékenységet hatványozott méretű evangelizáció előzte meg (a zsidó-keresztény Biblia kiadása és terjesztése).

Mindenki nagyon jól tudja, hogy a könyvkiadás még ma is sok pénzt igényel. Akkoriban, régen minden egyes könyv

előállítására nem csak egyszerűen pénzt igényelt, hanem rengeteg pénzt. Nem kis anyagi eszközök szükségeltettek más országokba való utazásokra is. Az ilyen utazásokat csak kereskedők engedhették meg maguknak vagy gazdag nemések.

Ha így van, akkor ugyan milyen módon valósított meg egy ilyen anyagi befektetést igénylő és hatalmas méreteket öltő műveletet egy olyan közösség, melyhez zömmel földműveléssel foglalkozó emberek tartoztak?

Természetesen szakképzett elméleti felkészítést kaptak és nem kevés anyagi támogatást. A papoktól kapott figyelem, az erkölcsi és anyagi támogatás az egyszerű hívőt fanatikus kereszténnyé tette.

Csak képzeljenek el egy izraeli parasztot, akinek egyszerre csak ezt mondják: „Nagy misszionáriust és hittérítőt látunk benned. Majd tanulsz egy keveset, pénzt kapsz és népeket fogsz tanítani, de... De nem idehaza. Külhonba kell menned!”

Felkészültek, pénzt is kaptak, majd elindultak. Más országokba mentek. S az eredmény? Sikerral jártak? Egyáltalán nem! A lakosság minden országban visszautasította a zsidó hittérítőket. Nem csupán visszautasította, hanem előbb meghallgatta, majd később felszólította őket, hogy távozzanak. A kiváltképpen erőszakoskodókat pedig megverték, kutyákat uszítottak rájuk.

Erről tanúskodik a Római Birodalom e korszakának történelméből származó számtalan tény, hiszen a hittérítők főbb igyekezete ide összpontosult.

A hatalmas méretű „akció” eredménye csak annyi volt, hogy a Római Birodalom csupán néhány városában alakult meg a keresztény közösségek hálózata. Ezek azonban egyáltalán nem hatottak a hagyományos vallások alapjaira.

Az ókori Róma pogány volt és az maradt továbbra is. E szekták egyáltalán nem gyakoroltak semmilyen hatást a birodalom politikai életére és az új embertípus,

a rabszolga-biorobot kialakítására, amelyről a papok álmodoztak.

Az első hullám hittérítőire Róma császárai nem nehezteltek.

Néro császárnak, aki jól megvolt a különböző pogány vallásokkal, sem volt gondja a keresztényekre. De más császárok újták a keresztényeket országaikból - Dionyzosz (249-251), Diokleciánusz (284-285) és Galeriusz (305-311). Az utóbbi azok ádáz üldözője volt.

Sikert csak a második hullám hittérítői értek el. Ők már nem a hit fanatikusai voltak. A papok úgy készítették őket fel, hogy az egyik oldalon szépen tudtak ugyan a hitről beszélni, a másik oldalon viszont pszichológia tudással is rendelkeztek, tudtak hatni az emberre, felhasználva annak igyekezetét saját céljaik elérésére.

A második hullám hittérítőinek feladatai közé kizárólag csak az uralkodókra kifejtett hatás került. Az uralkodó meggyőzése arról, hogy a keresztény vallás a hatalmát erősíteni fogja, örökérvényűvé teszi, az ország teljes mértékben irányítható, ellenőrizhető és virágzó lesz.

Éppen ilyen céllal vezették be azokat a doktrínákat, mint például: „Minden hatalom Istentől származik”, „Az uralkodó - Isten helytartója a Földön”.

A gyónás lehetővé tette a párt minden tagja gondolatainak, kétkedéseinek és eljárásainak az ellenőrzését. Egyszóval az uralkodót arról kezdték meggyőzni, hogy az ország megkeresztelése hozza létre az uralkodás számára legmegfelelőbb feltételeket.

Külsőleg ez valóban így is nézett ki, de csak külsőleg. Azok az uralkodók, akik „ráakadtak e horogra”, nem gyanakodtak arra, hogy tulajdonképpen a másmilyen erők irányítása alá kerültek.

A kereszténység helyzete a Római Birodalomban látványosan a 312. évtől kezdett erősödni, amikor is sikerült nekik Konstantin császárt meggyőzniük arról, hogy milyen

előnye származik a keresztény templomok meglétéből az országban.

Konstantin beleegyezett abba, hogy védelmébe vegye őket, de mellettük továbbra is pártfogolta a római istenek templomait is.

Végeredményben a kereszténység helyzete a Római Birodalomban jelentősen javult, gazdagsága növekedett és a keresztény püspökök következő nemzedékei a római szenátorok hatáskörét élvezték.

E tény, miként sok további más is, arról szól, hogy az adott tan nem volt képes fejlődni és a társadalomra a világi uralkodók támogatása nélkül aránylag komoly hatást gyakorolni. Vezetői mindig maguk is igyekeztek hatalomra törni.

A Római Egyház hatalma még ma is nagy, viszont a Római Birodalom eltűnt. Véletlen? Kivétel a szabály alól vagy törvényszerűség? Választ e kérdésre az utód országok történelme adhat, mely a rákövetkező századokban zajlott egészen a mai napig.

Senki sem tud egyetlen országot sem megnevezni bolygónkon, amely a kereszténység megjelenésével virágzásnak indult volna. Éppen ellenkezőleg, egy egész sor országot lehetne felhoznunk, amelyek a Római Birodalom szomorú sorsára jutottak.

S még egy érdekes történelmi tény. Kivétel nélkül minden egyes országban, ahol befogadták a kereszténységet, hamarosan megjelentek a nem keresztény zsidó vallás hívei és szerfelett különleges tevékenységet kezdtek folytatni. Rendkívül könnyedén meggazdagodtak.

Tevékenységük minden egyes keresztény országban annyira nagy méreteket öltött, hogy nem kerülhette el sem a tömegek, sem ezen országok uralkodóinak a figyelmét.

Amikor valamelyik országban tevékenységük elérte a csúcspontot, az emberek elkezdték gyilkolni a zsidókat. A kormányok pedig kiűzni őket az országból.

Már időszámításunk második évezredének a kezdetétől fogva számtalan zsidópogromról tudunk a különböző keresztény országokban.

Több tucat zsidóközösséget űztek el és dúltak szét 1096-ban a Rajna vidékén. 1290-ben a zsidókat kiűzték Angliából. A XIV század végén több mint 100 ezer zsidót gyilkoltak meg Spanyolországban. (Igaz azonban, hogy az elmenekült zsidók egy bizonyos idő eltelte után szép csendben ismét visszaszivárogtak.)

E történelmi ténylistát jócskán ki lehetne még bővíteni. De minek? Amúgy is teljesen világos, hogy a sok-sok évszázad folyamán minduntalan megismétlődő és egymásra annyira hasonló helyzet be van programozva.

És mivel a veszteségeket úgy a keresztény világ képviselői, mint maguk a zsidók is elszenvedik, van egy harmadik cselekvő fél, aki veszteségeket nem visel. E harmadik fél számára mind a keresztény világ embertípusa, mind a zsidó-judeai típus is, csupán biorobot, amelyet nagyon könnyen lehet manipulálni.

Ki ez a harmadik fél? A törtélemkutatók, akik igyekeznek eljutni a lényeghez, a világban végbemenő bakkhanáliának gyökereihez, mely immár évezredek óta tart, mindig csak a zsidókra mutogatnak.

Állítólag ők tehetnek mindenről. De ha van egy harmadik erő, akkor úgy a zsidók, mint a keresztények is marionett-biorobotok e harmadik fél kezében.

De vajon meg lehet-e ma határozni és be lehet-e bizonyítani létezésüket? Természetesen, be lehet. Minek a segítségével? A történelmi tények és a logikus gondolkodás segítségével. Győződjenek meg róla saját maguk.

A zsidó társadalmi rendek között van egy család, egy nemzetség, rend, nemzetiség vagy kaszt - nevezhetjük bárminek, ahogy tetszik, hiszen a lényeg nem a megneve-

zésben van -, melyet az egyszerűség kedvéért „levitáknak” fogunk nevezni.

Bizonyos történelmi források azt állítják, hogy a leviták nemzetségének az ősei az egyiptomi papok. Sokak számára ismertebb forrásokra támaszkodva, nevezetesen az Ószövetségre, láthatjuk, hogy a levitáknak különleges pozíciójuk volt.

Az izraeli törvények szerint a leviták például nem vettek részt hadműveletekben. Senkinek, semmilyen adót sem kellett fizetniük. Az izraeli népszámlálás, amelyről említést tesz az Ószövetség, a levitákra nem vonatkozott.

Vándorlás során, a sátrak felállításakor az izraeli nemzetségek, amelyek népessége ötvenezertől százötvenezer főig terjedt, körben helyezkedtek el. Mindenkinek már előre meg volt határozva a helye. El volt rendelve, hogy kinek kell délen, északon, nyugaton vagy keleten levernies a sátrakat és hol kell felállítani a védelmet. A leviták helye mindig a középben volt. Az izraeli nemzetségek kötelmeibe ténylegesen is beletartozott a leviták védelme.

S vajon mivel foglalkoztak a leviták osztályának a képviselői?

Kötelezettségeik közé tartozott az egyházzolgák saját köreiből való kinevezése, a törvények tiszteletben tartásának a felügyelete. Miközben e törvények szabályozták, hogy mit egyenek, hogyan járjanak el a hitetlenekkel, hová menjenek.

A szabályrendszer szigorú és konkrét volt, felölelte az egész napi, reggeltől estig végzett tevékenységeket, de még azt is megszabta, hol, milyen országokban, kiknek kell tartózkodniuk. Ki ellen harcolniuk.

Ennek következményeképpen a leviták voltak a zsidó nép tényleges uralkodói. S a tényekből ítélve nagyon is szakavatott, képzett uralkodói.

Nehéz megmondani, hogy maguk a leviták zsidók voltak-e. A levitákat távolról sem érintett minden törvény,

amely vonatkozott a zsidókra, és amelyet minden zsidónak be kellett tartania. Például a minden zsidóra vonatkozó törvénytől eltérően, nekik nem kellett körülméltetniük fiúgyermeküket a születése utáni nyolcadik napon.

Ekképpen, mivel ismerték az egyiptomi papok titkos tanait, lehetőségük volt kísérleteket végezniük, figyelniük és mindet szemmel tartaniuk, gondolkodniuk, függetlenül a háborús kötelezettségektől és a mindenki számára közös munkáktól, nemzedékről nemzedékre tökéletesíthették tudásukat egészen a mai napig.

„Hogyhogyan egészen a mai napig”, kérdezheti valaki. Mi soha sem hallottunk olyan nemzetségről, vagy társadalmi osztályról, melyet levitáknak neveztek volna. Angolokról, oroszokról, franciákról igen, de a legokosabbakról, ráadásul a mindenkit irányító levitákról valami oknál fogva alig tudnak.

Igen, éppen azért, mert úgy, ahogy az egyiptomi papoknak, nekik is éppen úgy árnyékban kell maradniuk. S bármi is történik, minden ellenszenv a zsidókra irányul - a leviták akaratának teljesítőire.

S bizony ütötték-verték a zsidókat az évezred folyamán a világ sok-sok országában. Miért ütötték-verték őket? Azért, mert a zsidók minden lehetséges módon igyekeznek a lehető legtöbb pénzre szert tenni. S ez sokuknak sikerül is.

Na, de mi közük van mindehhez a levitáknak? Milyen hasznuk vagy érdekük fűződik ahhoz, hogy a zsidók Angliában, Spanyolországban vagy Oroszországban megvalósítsák politikájukat és az állami vagy egyéni anyagi eszközök lényeges részét saját bankjaikba helyezik el? Egyszerűen kisajátítják azokat? Amint a tömegek, vagy valamelyik ország vezetői látják a számukra kedvezőtlen tetteket, ütni-verní kezdik a zsidókat, egyszerűen rosszul bánnak velük. Hiszen így el lehet jutni a levitákhoz is. Általában véve, úgy tűnhet, hogy a bölcs leviták tetteiben

nincs logika. Nincs is okuk segíteni a zsidóknak bölcs tanácsaikkal, cseles kombinációkat kitalálni a számukra, egész országokat manipulálni.

Ám mégis úgy tűnik, hogy azért van miért. Az érdek egyenes, egyszerű és konkrét - a pénz! A gazdagabb zsidók, bármilyen országban is volnának, kötelesek jövedelmük egy részét eljuttatni a levitáknak. Bizonyítékok? Tessék, kérem! Az Ószövetség szerint az izraeliták kötelesek bevételük egy tizedét a levitáknak adni. Ez szó szerint így szól:

A szentélynek minden zsengejét, melylyeket Izrael fiai az Úrnak bemutatnak, neked adtam és fiaidnak és leányaidnak, örök törvénnyel. Örök só-frigy ez az Úr előtt veled és fiaiddal.

Es mondd az Úr Áronnak: Az ő földjökéből semmit ne bírtatok, és részetek ne legyen közöttük; én vagyok a te részed és örökséged Izrael fiai között.

Lévi fiainak adtam pedig minden tizedet Izraelben birtokul a szolgálatért, melylyel nekem szolgálnak a szövetség bajjékában; hogy Izrael fiai ne járuljanak többé a hajlékhoz, se halálthozó bünt ne cselekedjenek.

Csak Lévi fiai szolgáljanak nekem a hajlékban, és viseljék a nép bűneit. Örök törvény legyen ez nemzedékeitekben. Semmi egyebet ne bírjanak, hanem elégedjenek meg a tizedek ajándékával, melyeket használatukra és szükségökre elkülönöztem.

Es szóla az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold a levitáknak és mondd meg: Midőn elveszitek Izrael fiaitól a tizedeket, melyeket nektek adtam, azok zsengejét mutassátok be az Úrnak, azaz, a tizednek tizedrészét, hogy tulajdonítottassék nektek zsengek áldozatául, mind a szérűkből mind a sajtókból. Es így mindenekből, a miknek zsengeit elveszitek, mutassatok be az Úrnak, és Aron papnak adjátok azt.

Mind az, mit bemutatottok a tizedekből, és az Úrnak ajándékuul elkülönöztök, legjobb és válogatott legyen.

Es mondd meg nekik: Ha a tizedekből színét és javát mutatjátok be, úgy tulajdonítatik nektek, mintha a zsenyéket adnátok a szérűből és sajtóból;

és egyétek meg azokat minden helyeteken, mind magatok mind családotok; mert jutalom az a szolgálatért, melylyel a biztonság hajlékában szolgáltok.

(Mózes IV. Könyve, Numeri 18,19-31)

Valaki azt gondolhatja, hogy ugyan mi köze van az Ószövetség több, mint kétezer éves törvényének a mi korszakunkhoz. Erre megvan a válasz. Vajon a zsidók között nincsenek-e ma is hívők, papok és rabbik? Hát, persze, hogy vannak! És persze, hogy a zsidók többsége tiszteletben tartja a vallási kánonokat. Ha pedig így van, akkor próbálják meg elképzelni, milyen hatalmas szétszórt tőkével rendelkeznek a leviták a különböző országok bankjaiban.

Közben azonban nem kell feltétlenül aggódniuk saját tőkéjük sérthetlensége és növelése miatt. Sok zsidó bankár van a különböző országban, s ez az ő feladatuk. A leviták a megfelelő időben természetesen megsúghatják, hová a legjobb befektetni. Milyen rezsimeket, csoportosulásokat, a mindenkori kormány milyen ellenzékét kell támogatni, vagy ellenkezőleg, pénzügyi intrikák segítségével megsemmisíteni.

Anasztázia abbéli információjában, hogy az emberi társadalmat az egész Földön csupán néhány pap irányítja, lehetett kételkedni. Most azonban, amikor létrejött a logikai láncszem, azoknak, akik még képesek logikusan gondolkodni, nem lehet kétségük. Fanatikusok itt nem jöhetnek számításba.

S logika van az alábbiban is:

Egyiptomból a papok vezetése alatt körülbelül egymillió zsidó távozik. A papok legközelebbi segítői a leviták, akikre az a feladat hárul, hogy a zsidókból egy meghatá-

rozott típusú egyént alakítsanak ki. Ennek teljesítésére egy konkrét ideológiai vallást hoztak létre, amely egy sor rítust és sajtószerű életmódot javasol.

A leviták az eléjük állított feladatot sikeresen teljesítik. A néhány évezreddel korábban létrehozott ideológia még ma is uralkodik a zsidók fölött. Ez az ideológia megkülönbözteti őket sok más a Földön élő nemzetiségtől.

Ezen ideológia egyik alapposztulátuma azon állítás, mely szerint Isten a Földet benépesítő nemzetek közül a zsidóságot jelölte ki kiválasztott népének.

Tehát az ideológia létezik ma is, léteznek zsidók is, a konfliktusok folytatódnak, sokan hallottak róluk. De vajon hol vannak a leviták? Sokat hallunk róluk? Alig. S éppen ebben az ő fondorlatosságuk vagy bölcsességük - nevezhetjük bárminek, ami tetszik -, de léteznek.

S most csak képzeljék el, kérem, hogy a Földön létezik egy nem túl népes közösség, amely az összes többi embernél jóval nagyobb mértékben bír ezotériai tudással, amely az évezredek folyamán a tömegek befolyásolásában egyre nagyobb gyakorlati tapasztalattal rendelkezik.

Lehet őket valamilyen ország ügynökségéhez hasonlítani, mely az ország fejlődésével, az ideológia kialakításával foglalkozik?

Egy sor oknál fogva - nem. Az alapvetők okok a következők:

A leviták mind a mai napig nemzedékről nemzedékre adták át saját utódaiknak az ezotériai ismereteiket, s teszik ezt továbbra is, mind a mai napig.

A modern tudomány elveti az ezotériai ismereteket. Ennek következtében komolyan nem is foglalkozik kutatással.

Ilyen abszurd helyzet nem véletlenül áll most fenn. Miért abszurd? Ítélik meg saját maguk!

Az egyik oldalon az állam hivatalosan is elismer néhány egyházat, s ez szintén tiszta ezotéria. Sőt, az állam ezek

anyagi támogatására még kiváltságos feltételeket is létrehoz. A másik oldalon viszont nem hozza létre a feltételeket a tudomány számára, hogy kutassa az ilyen irányzatokat. Következésképpen egy ilyen állam területén törvényes keretek között léteznek olyan struktúrák, melyek képesek hatni a lakosság pszichikájára. A világi kormánynak azonban teljességében nagyon ködös elképzelése van arról, hová vezet, miben nyilvánul meg e hatás a valós életben. Akkor tehát ki és kit irányít itt?

Továbbá, úgy a kormány, mint minden gondolkodó ember az országban megpróbálhatna okulni a történelemből. A történelem az élet nagyszerű iskolája. Ehhez azonban elkerülhetetlen ismerni azt. Nagyon is jól ismerik azt azok, akik uralják a világot. Az emberek többsége számára - ide tartoznak a kormányok is - az ország történelme, amelyben élnek, ismeretlen, sőt mi több, el van fordítva. Oroszország példáján ezt nagyon jól lehet látni.

Egyáltalán nem is olyan régen az iskolákban, intézményekben, a művészetekben, különösképpen az irodalomban, de általában mindenhol azt bizonygatták, milyen iszonyatos életük volt nagyanyáinknak és a nagyapáinknak a cári Oroszországban. A többség erről szentül meg volt győződve. Nem csupán meg volt győződve, hanem még rajongott is azokért, akik megszabadítottak bennünket a cárizmus borzalmaitól. Hőskké, bálványokká sokak számára a bőrkabátos komiszárok váltak, a pópák viszont a maradiság szimbólumává.

S hirtelen, szemünk előtt - kérem, figyeljék meg -, nem két-három nemzedék vagy évszázad után, hanem kimonddottan szemünk előtt változott meg a történelem.

A bőrkabátos komiszárok, kiderült, gonosztevők voltak, népiirtást hajtottak végre. S mi a cárizmus után a világ legiszonyatosabb, legtotalitáriusabb országában éltünk.

S a többség ezt ismét elhitte. S a többség ismét azokért rajongott, akik megszabadítottak bennünket a totalitárius állam elnyomása alól.

Nincs szándékomban értékelni, hogy a rezsimek melyike a rosszabb vagy a jobb. Szeretném azonban, ha mi mindnyájan közösen elgondolkodnánk a változás jelenségén, a tudatunk nagyon rövid időszakon belüli pólusváltásáról. Elgondolkodnánk azon, hogy miért változik így? Azon, hogy a változások maguktól történnek-e vagy valaki-
valami hatására?

S itt nem nehéz megsejteni, hogy tudatunkra már régóta és könnyedén hatottak, s hatnak is mind a mai napig. Olyanok vagyunk, mint kísérleti nyulak valakik kezében.

Csupán a hatást kifejtő mesterek versengenek egymás között. Éppen ők tesznek bennünket képtelenné arra, hogy befogadjuk a történelmi valóságot.

De azért próbálkozzunk meg közösen rájönni arra, hogy valójában milyen is ez a valóság. Próbáljuk meg nem mások szavai által meghatározni a történelmi valóságot, hanem saját elmélkedéseinkkel.

Figyeljék meg, kérem, naponta több showmúsort nézhetünk meg a TV-ben arról, hogy milyen körmönfont módon csalják meg a férfiak a nőket és fordítva. Temérdek lényegtelen problémát kínálnak fel megvitatásra, de ne adj' Isten, hogy a politikusok, újságírók vagy írók komolyabb témát érintsenek. Felvillanhat ugyan, de azonnal el is vész a rágalmak, ócsárlások, az agresszióval teletömödött sorozatok és pszichotróp reklámok ingoványában.

Nélkülözhetetlen az átélt események komoly elemzése, a bolygón élő emberek mai állapotának kritikus elemzése és a jövőre szóló terv kidolgozása. Nélkülözhetetlen az új ideológia. Az olyan ideológia, amely nem ugraszt egymásnak egész országokat, hanem egyesíti őket.

Ha ezerszer elismételnénk, sőt ha ráadásul ezerszer kiáltanánk is, hogy nélkülözhetetlen, akkor sem bukkanna

fel. Ha összehívnánk a világ összes vezető tudósát, hogy kidolgozzák azt, akkor sem történe semmi. Csak végenincs vita kerekedne belőle.

Ha a tudomány ki tudna dolgozni egy ilyen ideológiát, akkor ezt legalább egy országban már be is vezették volna a gyakorlatban.

Anasztázia. Most már nem fontos, ki is ő. Más itt a fontos.

A korunkban zajló bakkhanáliákkal ellentétes képeként Anasztázia a családi települések eszméjét ajándékozta a világnak. Most már világos, hogy egyszerű szavakkal kifejtette azt a filozófiát, azt az új eszmét, amely ott volt és ott is marad kitörölhetetlenül az emberek szívében a világ megteremtése óta.

A császár és a koldus, a keresztény és a zsidó, a muszlim és a sintóista, az orosz, kínai vagy amerikai a lélek legnagyobb nyugalalmát és áldással teli örömét mindig az Isteni Természet ölében találták meg.

Anasztázia filozófiája - az egyesítés filozófiája - nem szavak általi, hanem a különböző népek érdekeinek tettek általi megvalósítása. Az élet megmutatta, hogy különböző népek fogadják azt el, többek között a zsidók is. Erre bizonyítékaim is vannak.

Azt javaslom a zsidó analitikusoknak, a keresztényeknek és a hazafias mozgalmak ideológusainak, hogy vizsgálják meg Anasztázia eszméit, filozófiai törekvéseit. S ugyanezt ajánlom a nagy és kis felekezetek vezetőinek és egyházközségeik híveinek is. Már maga az, hogy megvizsgálják, már az is együttes alkotói folyamat, amely elvezethet bennünket az ellentétek kiegyensúlyozásához. Amely elvezethet **„az együtt-teremtéshez és az örömhöz, mely annak szemléléséből fakad mindenki számára”, ahogy azt Isten akarta.**

VEGYÉTEK LE A KERESZTRŐL JÉZUS KRISZTUST

Kimondom kereken, nem szabad összekeverni Jézus Krisztus tanítását, az orosz egyház öregjeinek önfeláldozó tevékenységét az okkult rítusok azon egyvelegével, amellyel manapság találkozunk. A legszebb tanítást is tönkre lehet tenni okkult módszerekkel.

Ahogy Önöknek is nyilvánvaló, Jézus Krisztusnak semmi köze sincs hozzájuk.

Sőt mi több, hála az okkultisták törekvéseinek és a mi értetlenségünknek, Ő maga máig a keresztben függ.

Nem véletlenül szenteltem néhány fejezetet az erőnek, mellyel az emberi gondolatok energiája rendelkezik, s melynek segítségével az emberek képeket tudnak alakítani. Ha ezen erő lényege az Önök számára világos, akkor mondják meg, kérem, melyik az a lelegelevenebb kép, mely Jézus Krisztusról saját gondolataikban és a hívők többségének a gondolataiban él? A felmérés eredménye azt mutatja, hogy ez a keresztre feszített Jézus Krisztus képe.

A feszület ábrázolása ott van minden pravoszláv, minden katolikus templomban. Ugyan ki, s milyen céllal talált ki ezt az okkult trükköt? Ugyan akarta-e maga Jézus Krisztus, hogy éppen ez az ábrázolás legyen a legfontosabb, ez uralkodjon minden más kép fölött? Természetesen, nem!

De mi, éppen mi, gondolataink erejével továbbra is a feszület képét vetítjük ki! Kérem, figyeljék meg, nem

a feltámadását, hanem a keresztre feszítését! S nem a feltámadást illetjük csókkal, hanem a feszületet. Éppen ezzel tartjuk Őt továbbra is a kereszten.

Ez a nagyon egyszerű okkult trükk a kép alkotására a kollektív emberi gondolat energiáját használja föl.

S Jézus Krisztus továbbra is addig fog a kereszten függni, amíg ezt meg nem értjük és gondolatainkkal le nem vesszük onnan. Amíg többé nem dőlünk be az okkult cselfogásoknak.

Még a kezdetekben, a vallások kialakulásakor a papok igyekeztek minden egyes vallásba belehelyezni okkult rítusaikat és doktrínáikat.

Bármelyik vallás, még a legmagasztosabb is, mely a jónak és az áldást hordozónak az alkotására buzdította az embereket, mihelyt bele kerültek a papi nüánszok, a leghatásosabb fegyverré, mechanizmussá vált a papok kezében. E mechanizmus segítségével a papok kivétel nélkül jármukba hajtottak, egymásra uszítottak egész népeket, s eljuttattak egészen a teljes önpusztításig. így volt ez régen, s így van ez most is. Sok vallásban még ma is léteznek okkult rítusok és doktrínák, amelyek értelmét, az emberiségre gyakorolt hatásuk fokát csak a papok ismerik.

Jézus Krisztus keresztre feszítésének tengernyi emberi gondolat általi kivetítése az okkult rítusoknak köszönhetően történik.

De az emberek maguk is - akik a hasonló képek kivetítését megvalósítják -, pontosabban mondva, a lelkük, addig ki lesz feszítve, amíg maguk a feszítést projektálni fogják.

A kollektív gondolat a keresztre feszítésről annyira erős, hogy behatol még a mai emberek testébe is. Jézus Krisztus vérző sebei rendszeresen fel-felbukkannak bizonyos hívők testén, s ezeket a „stigmák titkának” nevezik. Sok tudós úgy véli, hogy a stigmák - vérző sebek - pszichikai betegség következményei. Én ehhez még hozzátenném, hogy ez nem egy-egy konkrét személy betegsége, hanem a társadalom

egy *részéé*, és eredendő oka a papok által meghonosított okkult rítus.

Csakhogy ahelyett, hogy az emberek e jelenség lényegébe hatolnának, a vállalkozóbb szellemű emberek ráépítik üzleti fogásaikat.

Így például Argentínában, San-Nicolos városban él Gledys Motta, egy stigmás nő. Háza körül az emberek vígan kereskednek mindazzal, ami vele közvetlen vagy közvetett kapcsolatban áll.

A szibériai öreg ezt mondta:

- Az, hogy az emberek egymást gyilkolják és az, amit ti terrorizmusnak neveztek, a papi doktrína következménye, amelyet számtalan kisebb-nagyobb vallási felekezetbe oltottak be.

Éppen ők találták ki azt a doktrínát, hogy az ember valós isteni élete nem a Földön, hanem valahol máshol, egy más dimenzióban van. Ők találták ki a Paradicsomkert képét, mely az Isten által teremtett Földön kívül áll. E doktrínának hála rengeteg vallási fanatikus lenézi a földi életet, s készen áll - a pszichikára gyakorolt egészen jelentéktelen hatásra is - megölni magát és magával együtt másokat is.

Anasztázia sok mondat, különböző szavak segítségével igyekszik átadni ezt az információt. Nem mindenki érti, amit mond. Nem mindenki érti az én szavaimat sem. Neked is Vlagyimir, s az olvasóidnak is, mindnyájatoknak jó alaposan el kell gondolkodnotok afölött, amit elmondott, fel kell sorakoztatnotok példáitokat és érveiteket. A sok nyelv, ha egybeolvad, felszabadíthatja az embereket.

Nézzétek meg figyelmesen a manapság zajló háborúkat és terrorista megnyilvánulásokat és világosan fogjátok látni e szörnyűséges doktrína hatásait."

A szibériai öreg még beszélt egy darabig e témáról. Úgy tűnt nekem, hogy egy picit ideges volt, olykor hangsúlyozta,

hogy nekünk magunknak kell meglátnunk, megéreznünk az okkult rítusok és tévtanok megnyilvánulási formáit.

„Nincs az a szellemi tanító, aki képes volna megszabadítani tőlük az embereket, ha az emberek maguk nem kezdenek el erről gondolkodni és nem tanulják meg felismerni azokat" - mondta a nagypapa.

Gondolom, hogy megértettem állításai jelentőségét és eldöntöttem, hogy megvizsgálom a terrorizmus jelenségét napjainkban. A jövőben közösen kell benne eligazodnunk. Én ezt csak elkezdem.

TERROR

Tehát az utóbbi években sok országot elborított a terrortámadások hulláma. A ma élő emberek emlékezetéből még nincsenek kitorölve az olyan hatalmas méretű támadások, mint amelyek 2002. szeptember 11-én, Amerikában történtek. Egy másik iszonyú terrortámadásra hazánkban, csupán a közelmúltban került sor. 2002. október 23. és 26. között terroristák több mint 800 embert ejtettek túsul, akik a moszkvai Dubrovka Színházba érkeztek a „Nord-Ost” musicalt megnézni.

E két nagyméretű terrorcselekmény végrehajtása közötti időben a Föld különböző tájain kisebb nagyságrendűeket hajtottak végre, amelyek halálos áldozatokat is követeltek.

A különböző országok vezetői minden alkalommal haragos indulattal ítélik el a terroristákat. A titkosszolgálatok arról beszélnek, hogy az elkövetők megbüntetése elkerülhetetlen és egyre szigorúbb óvintézkedéseket hoznak.

Már létre is hozták a terrorizmus elleni harc nemzetközi koalícióját. A terror ennek ellenére ma sem hagyott alább. Éppen ellenkezőleg, egyre rafináltabb és nagyobb méreteket ölt. Az emberben az a benyomás keletkezik, hogy a terror ellen harcoló országok kormányait és titkosszolgálatait is valaki állandóan, mesteri módon, hamis nyomra vezeti.

A világban számtalan végrehajtott terrortámadás valós forrását és fő szervezőjét Oroszországban, nem is olyan régen burkoltan megnevezték.

Az október 23. és 26. közötti túszejtés idejében a vezető tévécsatornák számtalan kommentárt és interjút sugároztak.

A krízisstáb nevében közzé tették többek között az alábbi információt is. Ezt maga Oroszország belügyminiszterének a helyettese közölte. Az ősz hajú, fegyelmezett férfi röviden, szinte katonásan fogalmazott. Beszédéből hiányoztak a fölösleges, semmitmondó szavak, a töltelék hangok, mint az „ö-ö-ö”. A mondatokat a megfontoltság és az átérzőképesség jellemezte és ez azt jelentette, hogy elméje és gondolatai elég gyorsan és pontosan dolgoznak. Ő volt az, aki elsőként jelentette ki: „Vallási fanatikusokkal van dolgunk.” Lehet, hogy sokan nem is figyeltek fel e mondatra. Azon kevesek számára, akik azt megértették, ezt jelentette: „tisztá égből menykő csapott le”. Először - ráadásul a belügyminiszter helyettesének a szájából elhangzott szavak - nevezték nevén a terrorizmus egyik alapkövét.

A terrortámadás után megjelent még egy gondolat: „Iszlám fundamentalizmus.” Szájra kapott az is, hogy az iszlám fundamentalisták háborút indítottak a keresztények és a zsidók ellen, nevezetesen Izrael, Oroszország és az USA ellen.

Felmerül a kérdés: hogy lehet harcolni a vallási fanatizmus ellen? Azt javaslom, hogy higgadjunk le és próbáljuk a helyzetet figyelmesebben megvizsgálni.

Mindenekelőtt határozzuk meg, hogy a vallási fanatizmus csak az iszlámra jellemző-e vagy más vallásokban is fellelhető. Természetesen máshol is megvan. Idézzük fel a történelmet. Idézzük fel a számos kereszties hadjáratot. Idézzük fel „Morozova bojárnőt”. Idézzük fel a sok vértanú nevét, akik készen álltak saját életüket is feláldozni a vallási dogmákért. Őket haláluk után szentté avatták.

Teljesen nyilvánvalóvá válik az a tény, hogy nem

a vallás, mint olyan, hanem a konkrét dogmák, amelyek a különböző vallásokba vannak beoltva, készítetik arra az embereket, hogy semmibe vegyék saját életüket. A vallási fanatikus-öngyilkos meg van róla győződve, hogy ő éppen ellenkezőleg, nem hogy nem veszi semmibe életét, hanem egy következőbe lép át.

Hogy történik mindez? A hívők körében - lényegtelen, hogy moszlimról vagy keresztényről van szó - a többiekől mindig el lehet határolni egy olyan csoportot, mely a mindenkori dogmákhoz a leghívebben ragaszkodik. Így kapunk egy biorobotot, aki hisz abban, amit maga nem láthat, logikával képtelen megérteni.

Sőt, ezen túl az, aki ismeri a pszichika törvényeit, könnyűszerrel nyomkodhatja és nyomkodja is a gombokat a bioroboton. Nem ujjal, természetesen. Egyszerűen megnevezi a tárgyat, amelyet a fényes életért meg kell semmisíteni. A biorobotok maguk kezdik kidolgozni a megsemmisítés műveletét és meg is valósítják azt. Saját földi életüknek már nincs értelme. Hiszen meg vannak róla győződve, hogy egy jobb, mennyei életbe lépnek át.

S amíg létezik egy olyan doktrína, mely arról szól, hogy a boldogság nem a Földön, hanem valahol máshol van, semmilyen titkosszolgálat, sem hadsereg nem tudja megállítani az öngyilkos terroristákat.

Képzeljük csak el az alábbi helyzetet! A vezető államok speciális szolgálatait összefogták és együttes igyekezettel megsemmisítették az összes terroristát, mind egy szálig. Na, és ez ugyan mit változtatna? Ujak fognak születni. Hiszen létezik egy doktrína, amely termeli őket.

Akkor hol innen a kivezető út? Természetesen óvintézkedéseket szükséges hozni. Mellettük azonban szükséges megérteni a doktrína pusztító voltát és likvidálni azt, mert az egyre újabb öngyilkos merénylőket szül.

Megérteni! Ez most a legfontosabb! Különben a terrorizmus elleni küzdelem szélmalomharccá válik.

Csak képzeljék el ezt a helyzetet. Egy vallási fanatikus, öngyilkos merénylő, elfoglal egy repülőt és egy sűrűn lakott városban valamilyen jelentős objektum ellen irányítja azt. A merénylővel tárgyalnak, értesítik, hogy készek teljesíteni követeléseit. De a közvetítőknek eszükbe sem jut, hogy a vallási fanatikus célja nem a követelések teljesítése. Az ő célja – meghalni és átjutni egy képzelt Földön kívüli Paradicsomba.

A Földön túli paradicsomról alkotott dogma még a nem hívő emberekre is hat. Ezt a dogmát különböző vallású emberek kollektív gondolattal vetítik ki. Rendkívül kártékonyan hat az egész emberi társadalomra immár sok-sok évezred óta.

Az, amit most mondok, tűnhet megvalósíthatatlannak, sőt fantasztikusnak is. A probléma egyedüli vértelen megoldása mégis az alábbi lehetne:

A vallási irányzatok pátriarkáinak, muftijainak, vezetőinek és elsősorban a keresztényeknek, katolikusoknak és muzulmánoknak késedelem nélkül össze kell ülniük, hogy figyelmesen és felelősen értékeljék a világban létrejött helyzetet, és saját vallási tanaikban megváltoztassák az életet megsemmisítő doktrínákat. Fontos segíteni a vallási fanatikusoknak ismét visszaszerezniük a világ és az élet érzékelését, és fontos ki is jelenteni: „Az Atya itt, a Földön van, s nem valahol máshol”.

S ha a szellemi vezetők nem jönnek össze? Ha nem tesznek hasonló kijelentést?

Semmi gond!

Már meg is tették!

A szellemi felekezetek pusztá felhívásai: „Éljünk barátságban!” – már senkit sem érintenek meg. Az egyszerű

kijelentésekben, hogy semmi közünk a terrorhoz, már alig hisz valaki, sokkal fontosabb lépést kell itt tenni.

Azt mondtam, hogy egy hasonló összejövétel és annak kijelentése értékelhető irreálisnak is. De akkor gondolkodjunk el azon, hogy vajon miért mutatkozik egy ilyen egyszerű és reális dolog irreálisnak.

Miért nem hiszünk abban, hogy magas szellemi fokon élő emberek, akik vezető posztokat töltenek be, meg tudnak egymás között egyezni?

Ha ók nem tudnak megegyezni, akkor ugyan mit lehet várni az egyszerű hívőktől?!

Ha maguk nem tudnak megegyezni, akkor az egészségesen gondolkodó nyilvánosságnak és kormányoknak szükséges segíteniük rajtuk.

Meg kell egyezniük! Ha ez nem történik meg, akkor a bombáké lesz a szó teljes joga.

Ezért szóljon inkább az emberi értelem. Isten gyermekeinek értelme.

Első pillantásra úgy tűnhet, hogy az Anasztázia eszméinek a hatására végbemenő pozitív változások csak hosszú idő eltelte után valósulhatnak meg, hogy az emberi tudat csak fokozatosan változik. A gyakorlat azonban mégis megmutatta, hogy sok olvasó esetében a pillanat műveként változott meg.

Vizsgáljuk meg együtt, mi történne Csecsenföldön, ha Oroszország vezetősége, az Állami Duma törvényt hozna az egy hektárnyi terület kiutalásáról minden ezt óhajtó családnak, hogy létrehozza rajta saját birtokát. Olyat, amelyet Anasztázia javasol.

Akkor tehát, mi történne Csecsenföldön? Hát ez:

Húszezer menekült, aki családotul már három éve sátrakban él, saját birtokot kapna.

Három év alatt ugyanazok a sátrak, amelyek most

iszonyatos körülmények között sátorvárosokban állnak, mára már gyönyörű kertekben volnának fölállítva. S a menekültek némelyike már saját házat is létre tudott volna hozni.

Ki akadályozza most ennek a megvalósítását? Hát az, akinek a béke nem felel meg és más kell. Hát az, aki azon van, hogy Oroszországban semmilyen pozitív változások ne történjenek meg.

Hiába minden, gyerekek! Nehezen tudja bárki is közületek elképzelni, hogy ki is Anasztázia, milyen erők megtestesülését képviseli.

Egyet mondok csak: Anasztázia nem csak egyszerűen majd megvalósítja azt, amit elképzelt, hanem ő már meg is teremtette, amit kigondolt. Most ölt anyagi testet, ennek bizonyítéka a ti ellenállásotok. Minden építkezésen akad törmelék, szemét, de idővel feltétlenül összegyűjtik, eltávolítják azt, és utána megkezdik kiültetni a virágokat.

POGÁNYOK

Az Anasztázia elleni alapvető vádak arra épülnek, hogy pogány. Minden bizonyíték vagy a tajgai remetenő eszméinek megvizsgálása nélkül. Annak ellenére, hogy Anasztázia világosan és pontosan vedrussznak nevezte magát.

Na és mi következik abból, hogy pogány? Japán még most is jóformán teljesen az. A Római Birodalom – virágzása idejében szintén az volt. Apáink és anyáink is. Ráadásul nem is egyszerűen pogányok. Oroszországban, amikor Egyiptom és a Római Birodalom fénykorát élte, még őrizték a védikus kultúrát.

Akkor tehát büszkének kellene lennünk származásunkra, vagy inkább szégyenkezzünk miatta?

Azt sugallják nekünk, hogy szégyenkezzünk.

A „pogányság”, „pogány” szó-szimbólumokká váltak. Valami rossznak, borzasztónak a szimbólumává. A „keresztény” szó szintén ilyené vált. De e szó a szellemséget, a becsületességet, a felvilágosult elmét, az Isten felé való közeledést szimbolizálja.

Manapság megfigyelhetjük a keresztény típusú embert. Érdemeit tettei gyümölcséről ítélné meg.

Az ő mában élt életének a képéről... Ugyan már, egyáltalán nem ítélné meg! Ezt egyszerűen nem hasonlíthatjuk pogány atyáink és anyáink annyira gyalázott életmódjának képéhez. Hiszen titkolják előlünk.

Hazánk számunkra összeállított történelméből végeredményben az alábbiakat hitették el velünk:

Őseink valamiféle borzasztó, sötét lelkű emberek voltak, de megérkeztek a felvilágosultságot hordozók, elhozták az ideológiát, amelyet Izraelben dolgoztak ki - a kereszténységet.

Vlagyimir, orosz fejedelem, elfogadta ezt az ideológiát és megkereszteltette az egész ősi Oroszországot.

Nem olyan régen ültük meg Oroszország megkeresztelésének ezredik évfordulóját. Ugyan mit jelent ezer év? Évmilliárdokhoz képest egy villanást. Képzeljünk csak el magunkban nem egy villanást, hanem egy napot. Nagyon fontos tudni besúríteni az időt. Majd azonnal meglátják, mi történik ilyenkor.

Képzeljék el, hogy egy gyönyörű napfényes reggelen felébrednek és házuk küszöbén vendégeket látnak. A vendégek arról beszélnek, hogy az Önök szülei rosszak, rettenetesek, pogányok, s ezért Önöknek keresztényekké kell válniuk, nem szabad többé a természettel kommunikálniuk, hanem bűneikért való bocsánatért kell esedeznünk, mert szüleik annyi bűnt követtek el, hogy az ő bűneik még Önökre is átszálltak.

S Önök egyetértenek a jövevények állításával, követik őket a templomba, kezet csókolnak nekik. Áldásukat kérik és igyekeznek saját szüleikre, őseikre még csak nem is gondolni. Kitörlik őket emlékezetükből, s csak a „rettentő pogányok” fogalmat őrzik meg.

Hát ilyen kép alakul ki, ha besúrítjük az időt.

Az ezer elmúlt év alatt figyelmünket temérdek különböző eseményre irányították: azt mesélik, hogy ki, ki ellen harcolt, milyen gyönyörű épületeket emeltek, a fejedelmek vagy a cárok közül ki, kit vett nőül, és ki, hogyan szerezte meg a hatalmat. De mindennek semmilyen jelentősége nincs, ha azt nézzük, milyen volt kapcsolatuk saját őseikhez, azok kultúrájához. Az összes további esemény, kataklizma és baj csak következménye lesz annak, ami a legfontosabb - a szülők, az ősök elárulásának.

„De hiszen mi nem árultuk el szüleinket - mondja

valaki. Ezek az események több, mint ezer évvel ezelőtt történtek, s abban az időben egészen más emberek éltek."

Hát akkor, mondhatom másképpen is, tágítsuk ki az időt! Ha így mondanánk el, a lényeg akkor sem változna:

Az Ön távoli, nagyon távoli ősédesanyja pogány volt. Szerette és értette a természetet. Ismerte a Világegyetemet és a felkelő Nap jelentését. Megszülte Önt... Önt, messze távoli utódját, egy gyönyörű kertben. S örvendezett Önnek az Ön szépséges ősédesanyja, és ősédesapja is boldogan fogadta az Ön érkezését.

S azt akarták az Ön őszülei, hogy Ön, az Öntől, mostani énjétől nagyon-nagyon távol álló ember, még szebbé tegye a szépséges teret, amelybe megszületett. Úgy tegye szebbé azt, hogy ez a szépséges tér megőrződjön és az Ön mostanijelenlegi énjéhez eljusson. Úgy jusson el, hogy az nemzedékről nemzedékre egyre jobbra váljon, és az Ön mostani énje egy olyan Földön élhessen, amely időközben ama bolygóvá változott, ahol Isten Edenkertje található. Ők ezt nevezetesen Ön miatt tették.

Pogányok voltak, a természet által meg tudták érteni Isten gondolatait. Az Ön távoli, nagyon távoli édesanyja és édesapja tudták, hogyan kell Önt boldoggá tenniük. Tudták - mert pogányok voltak.

Az Ön édes-apja egyenlőtlen harcban, idegen zsoldosok ellen az Ön jövőjéért harcolt.

Az Ön édes-anyját azért égették el a máglyán, mert nem akarta felcserélni az Ön gyönyörű jövőjét a mai jelenére.

De e mai nap mégis bekövetkezett...

S a pogányok utódai ma térden állva csókolnak kezét azok utódainak, akik édes-anyáikat égették el a máglyán és édes-apáikat gyilkolták.

Kezüket csókolják, és Oroszország leigázhatatlanságáról zengnek énekeket. Az orosz szellemről zengedeznek, térden kúszva, rabszolga módjára, már második évezrede.

Miféle szabadság ez? Ébredjetek fel ti, akik már egy kerek

évezrede járom alatt éltek, mint kábítószer, úgy bódított el benneteket az idegen ideológia!

Ébredjen, aki tud és gondolkodjék! Hogyan történhetett meg, hogy Anasztázia - a szibériai remetenő -, aki orosz, pusztán néhány szót mondott az orosz történelemről, mégis azonnal ellenállásba ütközött és nem akárhol, hanem éppen Oroszországban?!

Ha ezt az országot - ahogy azt gondoljuk - nem szállták meg az idegen ideológiák, akkor ki tanúsít ellenállást? Akkor nyilvánvalóan maguk az oroszok nem akarják, hogy bárki is emlékeztesse őket saját történelmükre, szüleikre, őseikre. Mintha ezek az emberek - oroszok - tisztára meghibbantak volna.

Ugyan, dehogyan, nem teljesen! Erről a számtalan levél, a dalok és a versek, a több milliós példányszámban elkelt könyvek is tanúskodnak, amelyek Anasztázia kijelentéseit tartalmazzák.

Az orosz emberek szíve egyetlen szólamban kezd dobogni az ő távoli és közeli szüleikkel, akik gyermekeik boldogságáról álmodoztak. Az ellenállást a zsoldosok és segédek provokálják. Miféle zsoldosok? Miféle segédek?

Ugyan már! Hát, Önök, komolyan azt gondolják, hogy a teljes orosz nép életmódjának a megváltoztatását egy Vlagyimir nevezetű orosz fejedelem pusztán ékes szavakkal hajtotta végre? Aki ráadásul nem is olyan szilárdan ült fejedelmi székében! Üldögélt székében, majd hirtelen így szólt: „Én, gyerekek, azt gondolom, hogy nektek mindnyájatoknak most el kell felejtenetek őseiteket, szüleiteket, és keresztényekké kell válnotok!”

A nép pedig erre lelkesen így válaszolt: „Igen! Hát persze, unjuk már az őseink kultúráját, rajta hát, fejedelem, keresztelj meg bennünket!”

Képtelenség? Persze, hogy az! Vlagyimir fejedelem úgy próbálta előbb megerősíteni hatalmát, hogy megváltoztatta az ősi szlávok vallási világképét azzal, hogy létrehozta

- pontosan e célra - a pogány istenségek panteonját. Ám ennek ellenére a pogány vallási képek nem tudták „szentesíteni” a kialakulóban lévő szociális viszonyokat, igazolni az anyagi és szociális egyenlőtlenséget, az ember ember általi kizsákmányolását, a fejedelmi hatalom „Isten általi létesítését”. Ez arra készítette Vlagyimir fejedelmet, hogy - politikai ambícióit kielégítendő - az orosz nép számára egy idegen vallást válasszon. S nem titok, hogy a választás a kereszténység bizánci verziójára esett. Ez ugyanis lehetővé tette, hogy a papság ténylegesen alá legyen rendelve a fejedelmi hatalomnak, függetlenül attól, hogy jogilag a Konstantinápolyi Patriarchátus alá tartozott. S velünk elhitették, hogy Vlagyimir mindezt Oroszország felvilágosultságáért és jólétéért tette.

Mi mindnyájan tudjuk, hogy az ideológia megváltozása szociális kataklizmákkal és vérontással jár együtt. Itt azonban nem csupán az ideológia megváltozásáról van szó. Hirtelen megváltozott a vallás, a kultúra és az élet képe, a szociális rend.

Ha összehasonlítjuk az akkoriban történeteket a múlt század tizenhetedik évében történt forradalommal, akkor ezt „forradalomnak a köbön” is nevezhetnénk. S ha e forradalom után véres polgárháború következett volna, akkor ez a „polgárháború a köbön” lett volna.

Polgárháború azonban az akkori régi időkben nem volt. Egyszerűen azért nem, mert a pogány Oroszországban csak pogányok voltak. Nekünk ellenállásról beszélnek, többek között a keresztények és az ősi Oroszország pogányainak a fegyveres egymás elleni harcáról. De ha az egész akkori Oroszország pogány volt, akkor hogyan kerültek oda keresztények? Együtt érkeztek a zsoldosokkal külfönből. Vlagyimir fejedelem akkoriban távolról sem volt az egyedüli leghatalmasabb fejedelem. A fejedelem, természetesen, tartott maga körül csapatot is. A történelemből azonban tudjuk, hogy e csapat a valamilyen komolyabb

katonai műveletre nem volt képes. Mindig szükséges volt a nép támogatására. Az Ősi Oroszországban a nemzetőrség mindig a fő katonai erőt képviselte.

De miféle nemzetőrségről lehet beszélni, ha az egész nép a kereszténység felvétele ellen volt?

Külhönből érkezett zsoldosok? Természetesen! A#fejedelmi kincstárban aligha volt elég anyagi eszköz arra, hogy egy egész hadsereget fel lehessen bérelni és kifizetni munkáját. Természetesen nem volt! Vlagyimir azonban kapott. Kitől?

Róma addigra elég gazdaggá vált patriarchátusától és más megkeresztelt országoktól.

Ekképpen, ezer évvel ezelőtt Vlagyimir, a félorosz fejedelem - hatalma megerősítéséért cserébe - megengedte a külhoni emiszároknak, hogy Oroszországban propagandát fejtsenek, intrikákat és provokációkat szervezzenek. Majd később az orosz népen fizikai erőszakot is elkövesenek.

Az ősi Oroszország sokkal állhatatosabbnak mutatkozott, mint a Római Birodalom, és a propagandának sem dőlt úgy be. S ekkor - a zsoldosoknak hála - meg is erősödött a fejedelmi csapat és segítségükkel az engedetlen lakosság egy része meg lett semmisítve.

Ez csupán egy verzió, mondhatják az opponensek. Nem, ideológus uraim, ez a történelmi tárgyilagosság! Ezt még akkor is be lehet bizonyítani, ha az ember nem bír Anasztázia fenomenális képességeivel, az ő történelmi tudásával. Ezt most Önöknek még én is, egyszerű emberként, be tudom bizonyítani, ami azt jelenti, hogy temérdek egyszerű ember is képes ebben eligazodni.

Mondják meg uraim, az okkult ideológiák hívei, hány millió orosz édesapát és édesanyát égettek el élve a#máglyákon? Mondjanak csak egy hozzávetőleges számot, még ha alulbecsült is volna! Vagy azt mondják, hogy mindez meg sem történt, nem égettek el senkit? De igen,

megtörtént! Erről szót ejtenek még az Önök forrásai is. Emlékezzenek!

Már a XV. században tartott zsinaton a volgántúli papok felvetették a kérdést az eretnekek halálbüntetésének az eltörléséről. Figyeljék meg, kérem, már ötszáz év is elmúlt a kereszténység felvétele óta, de a komisz oroszok még mindig ellenálltak. A büntetést nem törölték el és a volgántúli papság szomorú sorsra jutott.

Ha Önök mindazt, amit mondtam, csupán, mint a történelem ezen eseményei magyarázatának változatát akarják megvizsgálni, akkor csak rajta, tessék, tegyék meg!

Akkor azonban vegyünk egy változatnak azt is, amit Önök állítanak, és hasonlítsuk a kettőt össze.

Összehasonlítva a kettőt azonnal lehet látni, hogy az Önöké semmilyen logika előtt nem áll helyt: olyan állításokra épül csak, amelyekről Önök megkövetelik, hogy igazságként legyenek elfogadva. Ráadásul egyáltalán semmilyen dokumentumot sem tudnak felmutatni, amely bebizonyítaná - például azt -, hogy Oroszország pogányai emberi áldozatokat mutattak be.

Mutassák be a népnek a régészeti feltárások leleteit, ássák ki az áldozati helyeket. Nem fog sikerülni! Ilyenek ugyanis soha nem is voltak!

Mutassák be a pogányok könyveit, amelyekben azok kifejtették nézeteiket a világról! Hasonlítsák a két civilizációt össze maguk az emberek!

Nem mutatják be? Miért? Hát azért nem, mert amikor az emberek megismerkednének a szöveggel, felismernék a mai életmód teljes értelmetlenségét.

Tehát, utópisztikus verziójukra bizonyítékuk nincs, ezért követelik mindenkitől - higgy és kész! Higgy nekünk, de ha nem, akkor majd megkapod a hitetlen, a szellemséget nélkülöző, lelketlen ember billogját.

Bizonyítékok arra, hogy az Ősi Oroszország intrikák és erőszak által lett leigázva, léteznek. Nem idézem ezek

hosszú lajstromát, de elmondok egy példát.

Oroszországot azóta is - mind a mai napig - leigázottnak lehet tekinteni. Oroszországban ma is idegen ideológia uralkodik. Az ország ma is adót fizet. Csupán a fizetés formája változott meg - pénzmosás, pénzfolyamok átírányítása, a nyersanyagok kiárusítása, a külföldi, minőségileg silány élelmiszerek túlsúlya a boltokban. Az ideológiai tényező ma is nagyon éberem figyeltetik.

Az Ősi Oroszország kultúrájáról szóló - akár csak egyetlen emlékeztető is - azonnal beindítja az ellenállás mechanizmusát. S nem szűnnek az intrikák és támadások Anasztázia ellen sem.

Ha Önök a szólás szabadságáról beszélnek, akkor miért félnek annyira Anasztázia szavaitól? Megpróbálják körbe-hazudni a tömegeket, és nem engedik, hogy az emberek megismerjék saját kultúrájukat? És ugyan miért?

Hát azért, mert őseink kultúrája gyönyörű, örömteli és magas szellemiséget képvisel!

Az előző könyvemben, amelynek címe „A Család Könyve”, Anasztázia elbeszélését közöltem két szerelmes egybekelésének a szertartásáról. Alig kétezer évvel ezelőtt Oroszországban ez a szertartás még létezett. A könyv megjelentetése után felbukkantak a tudósok és a kutatók következtetései. Már említettem: az utóbbi időben Anasztázia kijelentéseit a tudomány különböző irányzatai tanulmányozzák. Vannak, akik ezt nyilvánosan teszik és még munkáikat is igyekeznek nyilvánosságra hozni, mások - hogy tudomásunkra hozzák - egyszerűen csak elküldik alapítványunkba. Hogy ne tegyem ki őket támadásoknak, nem fogom őket megnevezni, csak mondanivalójuk lényegét közlöm.

„Az Esküvő szertartása, amely az Ősi Oroszország kultúrájában létezett és Anasztázia mutatott be, egyedülálló, értékes dokumentum, amely az ősi oroszok rendkívül magas szintű tudásáról tanúskodik. Az egész szertartás nem valami természet fölöttiben való hitre épül, hanem annak a tudására, amit mi ma éppen természetfölöttinek nevezünk.

A szertartás egyes elemei különböző népeknél még ma is fellelhetőek. Jellegük azonban mai interpretációjuk értelmében kimondottan rituális, nem tudatos és nem is teljes, ennek következtében nem teszik lehetővé két szerelmes szövetségének olyan fokú megerősítését, amilyen hatékonyságuk tudatos alkalmazásuk esetében volna.

Végrehajtásuk ma használt módjai értelmetlenek, babonákra épülnek és a legjobb esetben az úgynevezett ezotéria kategóriájába vannak besorolva. Az Anasztázia által bemutatott szertartás a tudatosság hiányától elvezet bennünket a hatalmas racionalitás tudatosságához és nem csupán az ismeretekről beszél, hanem a mi ősi szláv nemzetségeink felülmúlhatatlan szellemi szintjéről is.

Ha összehasonlító analízis alá vetjük a mai esküvőket és az Anasztázia által bemutatott szertartást, az embernek az az érzése támad, hogy a mai szertartások inkább jellemezhetnék egy nem teljesen kifejlett ősközösséget, míg az ősi orosz egy minden tekintetben rendkívül fejlett civilizációt. Ekképpen például:

Egy sor nemzetnél, többek között az oroszoknál is, van egy rituális művelet, amikor a templomban vagy az anyakönyvezetői hivatalban összeesketett fiatal párra az esküvői szertartás résztvevői magokat szórnak. Az ifjú házaspár egyikének az édesanyja, esetleg nagymamája, vagy családtagja magvakat szór a fiatalokra vagy lábuk elé,

mielőtt azok a házba lépnének. Ez a jövődő család jólétét hivatott jelképezni.

E mai műveletet babonához vagy ezotériai praktika-hoz lehetne sorolni. Hiszen értelme nincs. Mi a racionális jelentősége annak, ha a mag a padlóra, aszfaltra vagy a bejárathoz vezető útra esik, és azonnal szétta-possák?

Abban a szertartásban, amelyet Anasztázia mutatott be, szintén jelen van a magokkal végzett művelet. De ez kimondottan tudatos, racionális elemeket hordoz. Mindenki, aki a fiatalokhoz az esküvői szertartásra érkezett - rokonok, ismerősök és barátok - legjobb növényeik magvait hozzák magukkal és mindegyikük saját kezűleg ülteti is el a magával hozott magvakat arra a helyre, amelyet maguk a fiatalok mutatnak meg nekik.

Ha anyagi jólétről kellene beszélnünk, akkor ez itt nem csak feltételezhetően van jelen, hanem az adott művelettel ténylegesen is megteremtik azt. Az ifjú házaspár nagyon rövid idő elteltével, voltaképpen egy-két órán belül, megkapja jövődő kertjét is, amely a legjobb gyümölcs-termő növényekből, zöldséges kertből áll, sőt még a zöld élősvényt is, amely keretbe helyezi területet.

Nem kevésbé fontos az adott cselekvés második, pszichológiai aspektusa sem. Sokan érezzük lelkiállapotunk javulását, amikor kimegyünk a természetbe. A kellemes közérzet növekedik, amikor megérintjük a növényeket valaki kertjében, de még masabb ez az érzés, amikor az ember azt érinti meg, ami sajátja. Ma csupán feltételezhetjük, milyen lehet az emberben a szellemi erő, emocionális állapotának a szintje, amikor kilép kertjébe, ahol minden fa, bokor, minden parányi növény úgy él és nő, mint ajándék, melyet édes-szüleink, rokonaink vagy barátaink adományoztak nekünk. Hiszen ma aligha akad

valaki a Földön élő emberek között olyan, akinek hasonló tere volna.

S valószínűleg nem csupán az anyagi jólét játszott benne főszerepet, hanem éppen a belső pozitív emóciók is, amelyek az adott folyamat következményei.

A kortárs ezotériai irodalomban sok szó esik a kundalini energiáról - a csakrákról. A bemutatott információ alapján véve csak ráirányítja a figyelmet a csakrák létezésének lehetőségére. Kevesen kételkednek abban, hogy létezik a szeretet energiája, a férfi és a nő egymás iránti szexuális vonzódásának az energiája.

Az emberek túlnyomó többsége saját magán tapasztalta meg ezen energia hatását. Ennek ellenére sem a múlt teoretikusai, sem korunk tudománya nem mutatja meg, hogy az embernek lehetősége van irányítani ezt az energiát.

Abban a szertartásban, amelyet Anasztázia mutatott be, először került bemutatásra, hogyan irányíthatja, transzformálhatja és mentheti meg az ember ezt az energiát.

A fiatal szerelmesek ténylegesen is anyaggá lényegítik a hozzájuk alászállott, vagy beléjük költözött Szeretet Energiáját. Ezen energia segítségével alakítják a látható és tapintható teret maguk körül. Maguk mellett tartják mindörökké e hatalmas energiát.

Miért volt ez náluk lehetséges, de a mi valóságunkban nem? Hasonlítsuk össze a két szerelmespár tetteit - a múltbéliét és a kortársbéliét.

A mai átlag szerelmespár azzal tölti idejét, hogy szórakozóhelyeket látogat, a séták közben - de odahaza is - félrevonulnak, már a házasságkötés előtt szexuális életet kezdenek élni.

A szerelmesek zömének alapvető célja az, hogy - a világi intézményekben vagy a templomban - hivatalosan is elkönyveltessék kapcsolatukat.

A kutatások azt mutatják, hogy a szerelmesek a további életükre eléggé világos és konkrét tervekkel nem készítenek. Ha vannak, akik esetleg igyekeznek meghatározni további együttes cselekedeteiket a házasság megkötése után, azok elképzelései jellege eléggé absztrakt. Ahogy azt a pszichológusok kiemelik, mindegyikük abban reménykedik, hogy egybekelésük után partnerük jobbítani fog életük minőségén.

Mindegyikük abban reménykedik, hogy a szerelem emelkedettebb, az életet teljesebbé tevő állapota megőrződik a házasságkötés után is. De a szerelem elmúlik. Az őket körülvevő tér közönségessé, mindennapivá válik és nem csupán semmi sem emlékeztet a szerelmes állapotra, hanem mindennapiságával és primitivizmusával az még ingerlő is kezd lenni.

Ingerlékenység keletkezik még az egymás iránti kapcsolatban is. Kevesen gyanítják, hogy a házasságra lépés után a szerelmesek cselekedeteinek nem az ingerültség, hanem valami más az oka. Az elégedetlenség azért keletkezik, mert képtelenek kihasználni a Szerelem állapotát.

Ahogy azt a gyakorlat megmutatta, semmilyen világi törvények, de a vallási riogatások sem képesek megőrizni a Szerelmet, de még az egymás iránti tiszteletteljes magatartást sem.

Most nézzük meg a két szerelmes cselekedeteit az Anasztázia által bemutatott elbeszélésből és próbáljunk találni rájuk logikus, tudományos magyarázatot.

Mindenekelőtt már magának a szerelemnek a megvallása is megdöbbentő:

„Veled, gyönyörű Istennő képes volnék megteremteni a

Szeretet Terét mindörökre" - mondta az ifjú kiválasztottjának. S ha a leány szíve szerelemmel válaszolt, a válasz így hangzott: „Istenem, néked a Nagy Teremtésben segíteni készen állok.”

Hasonlítsuk ezt most össze a szerelem ama megvalósásával, amellyel a jeles költő legpontosabban jellemzi a kortárs kapcsolatok lényegét a Szeretet Energiájához: „Szeretem Önt, kell ennél több? Mi mást mondhatnék még?

Ahogy azt láthatjuk, az első vallomásban azonnal világosan feltételezik a pontosan meghatározott, roppant tartalmas tevékenység megvalósítását - a Szeretettér kialakítását. Ez a Szeretet tényleges tudományos materializációja.

A másik csak megállapítja a tényt „szeretem Önt”, de tovább már nem tételez fel semmilyen tettet. Sem az ifjú, sem a hajadon egyszerűen nem tudják, mire felhasználni a Szeretet Energiáját.

A szerelmesek Anasztázia elbeszéléséből, midőn megkapták egymástól a másik beleegyezését, hozzálátnak a Szeretet Terének a kialakításához saját maguk és nemzedékeik, ivadékaik számára.

Együtt félrevonulnak, még a kunyhóban is együtt éjszakáznak, amelyet a kiválasztott telken építenek, de egymással nemi kapcsolatba nem lépnek. Mi ez, rituális önmegtartóztatás?

Sok nép vallási szokásaiban találkozhatunk az önmegtartóztatás hasonló megnyilvánulásaival. Jelen van még a világi illemtanban is. A fiatal szerelmeseknek nem volna szabad nemi kapcsolatra lépniük a házasság civil vagy egyházi anyakönyveztetése előtt. A szerelmesek túlnyomó

többsége mégis megveti a vallási szabályokat és a társadalmi normákat, s nemi kapcsolatot létesít az anyakönyvezető vagy a templomban megkötött házasság létrejötte előtt. Miért? A leghihetőbb válasz az lehet, hogy a társadalom és a vallások követelményei nélkülözik a logikát. Nélkülözik az érthető magyarázatot, még pontosabban a Szeretet Energiája lényegének az ismeretét.

A Szeretet Energiája aktivizálja az emberben fellelhető érzések teljes komplexumát, gyorsítja a gondolkodási folyamatokat. S ezt az energiát az ihletettséggé csúcsához lehetne hasonlítani, mely további cselekedeteket tételez fel.

Az Ősi Oroszország szerelmesei - a kölcsönös emberi kapcsolatok magas kultúrájának, tudásának köszönhetően - a Szeretet Energiáját és a nemi vonzalmat természetes módon irányították ama folyamatba, melynek célja a jövőendő közös életük számára létesítendő tér megteremtése volt.

„A tudományos vívmányok segítségével aligha lehetne túlszárnyalni azt, amit a két szerelmes tervezett. Az adott feltételezést Anasztázia alábbi állítása is bizonyítja: „A tudós világnak már azért sem áll módjában a csodálatra méltó birtok képét létrehozni, mert van a Világegyetemben egy törvény: A Teremtő, ha a Szeretet megihlette, egymaga erősebb, mint minden tudomány, amely a Szeretetet nélkülözi.”

„Az Anasztázia elbeszélésében bemutatott esküvői szertartás minden résztvevőjének minden egyes cselekedetét áthatja a logika, a racionalitás, a rendkívül magas szintű szellemiség és a létezés kultúrája. S vele összehasonlítva, mily szánalmasnak mutatkozik a mai esküvő, ahol - ételek és italok fogyasztása közepette - a legfontosabb szórakozás.”

„Az Anasztázia által bemutatott elbeszélések, az ősi,

pogány - vagy Anasztázia kifejezésével élve -, védikus Oroszország szertartásai a maguk emocionális, értelmi, információs telítettségükkel felülmúlnak minden számunkra korábban ismeretes ősi legendát, amely a történelmi múltat jellemezte. Mellettük színtelennek, megkopottnak tűnik még a híres „Ének Igor hadáról” című hősköltemény is.

„Anasztázia a védikus Oroszországról szóló elbeszéléseivel a valóságban egy korábban ismeretlen civilizáció magas szellemi szintű kultúráját nyitja meg előttünk. Gyökereiben megváltoztatja nem csupán a hazai tudomány elképzelését a történelemről, hanem az egész emberiségét is.

Az annyira váratlan és alapvető fordulat, az egyszerűség, amellyel ezt teszi, zavarba hozza a kortárs tudomány sok kimagasló művelőjét. S azért, hogy úgy-ahogy meg tudjanak maradni az eddig elért tudományos pozíciójuk keretein belül, sokan igyekeznek azt a látszatot kelteni, mintha mi sem történt volna, nem is ismerik az adott információt.

A struccra hasonlatosak, amely a homokba dugja a fejét. Az információ létezik, valóban mérhetetlen kincs és szenzációs, s a társadalomban egyre nagyobb igény van rá.

Kedves Olvasóim, én itt Önöknek tudós kutatók kijelentéseit mutattam be. Ahogy azt Önök is láthatják, ezek alátámasztják komoly információs jelentőségét mindannak, ami Anasztázia kinyilatkoztatásaiban szerepel. Sőt, ez arról is szól, hogy a tudós világ zavarban van.

A zavar egy dolog. Teljesen más az ellenállás, az igyekezet, amellyel igyekszik megakadályozni, hogy ez az információ, mely megvilágítja hazánk, nemzetünk történelmét, tovább terjedjen.

Van, akit nagyon megrémít annak a lehetősége, hogy megérintjük őszeink kultúráját és tudását. Kit? Kinek a

nyomására, milyen programot követve cselekednek még ma is azok, akik ősszüleinket barbár pogányoknak nevezték, ki változtatta az erőteljes jelentésű „pogány” szót olyasvalamivé, ami valami borzasztót, elmaradottat jelent?

S történéseink ugyan miért hagytak jóvá ilyen meghatározást? De, ha jóváhagyták, akkor nem is a mi történéseink!

S vajon történészek-e valójában? Ha a mi csupán egyezer éves történelmünkről máig nem tudnak nekünk semmi kiemelkedőt mondani, de e történelmet közben rágalmazzák vagy egyetértenek a rágalmazásokkal, akkor az ilyenek nem Oroszország történései, hanem árulók vagy zsoldosok, akik valakik érdekében cselekednek.

Nem kell többé rájuk támaszkodnunk. Elkerülhetetlen, hogy saját együttes igyekezetünkkel, láncszemenként, az analógia segítségével állítsuk a helyére saját múltunkat és rehabilitáljuk saját ősszüleinket, saját magunkat. S ha ezt nem tesszük meg...

Az „Oroszország Zengő Cédrusai” sorozat könyveinek olvasói közül már sokan kezdték el gyermekeik számára írni a Család Könyvét. Lehet, hogy akad olyan, akinek kedve támad elmondani benne saját nézetét az Ősi Oroszország történelméről. Elmondani gyermekeinek, kitől származunk. De mit lehet saját múltunkról írni? Talán azt az értelmetlenséget, amit belénk vertek?!

Lehet, hogy nem is kell írni semmit a múltról, mintha nem is létezett volna? Nem fog sikerülni. Akkor majd helyettünk gyermekeinknek egyre újra és újra úgy fogják tálalni, ahogy az valakiknek megfelel, hasznukra van.

Gondolhatják ezt is: „Ugyan, már! Hogy is tudnánk mi, egyszerű emberek - nem vagyunk mi sem történészek, sem tudósok - rekonstruálni a két-háromezer éves történelmet?” De igenis, tudnánk! Azért, mert mi

azt nem megrendelésre fogjuk tenni, hanem az értelem és az érzés vezetése alatt. Megpróbálom elkezdni, de gyűjtsük egybe az elbeszéléseket, tényeket és analógiákat, ki-ki, mit tud és kezdjük alakítani saját nemzetiségünk történelmét.

Kezdjünk együtt gondolkodni és elmélkedni. S ismétlem: még analógia szerint is sok mindent a helyére lehet állítani. Tessék, így néz ez ki, amikor az analógia szerint történik. Tessék, figyeljék meg!

Több mint kétezer évvel ezelőtt létezett az erős és hatalmas Római Birodalom. Volt római jog, szenátus, császárok. A birodalom városait pompás épületek díszítették és a fővárosban már vízvezetékrendszer működött. Voltak könyvtárak és fejlődtek a művészetek. A Római Birodalom nem kevés háborút viselt.

A fejlett országok kereszténység előtti időszakával ellentétben majdnem teljes mértékben hiányzik az orosz államról szóló információ. Államrendjéről, területeiről, kultúrájáról.

Lehet, hogy nem is létezett? Természetesen létezett, a történelmi forrásokból tudjuk, hogy létezett, hogy megkeresztelkedése idejében Oroszországban már léteztek városok, fejedelemségek. Sőt, Vlagyimir fejedelem, aki uralkodása alatt Oroszországot megkeresztelték, távolról sem volt az első fejedelem. Ugyanezek a források tudósítanak apjáról, Szvjatoszlav fejedelemről is.

Tehát, Oroszország létezett a Római Birodalom idejében is. Voltak városai és számtalan gazdag települése. Igen, még hozzá gazdag települései! Azért, mert az Ósi Oroszország városai nem csak úgy alakultak ki, mint a fejedelemségek fővárosai, hanem úgy is, mint kézműves, kereskedelmi központok, amelyek a környéken létező számtalan települést szolgálták ki.

Szegény települések körzetében városok nem születhettek. Építésüket egyszerűen nem lett volna kinek finanszíroznia és a városban előállított termékeket sem lett volna kinek felhasználnia.

Most pedig próbáljuk meghatározni, hogy erős vagy gyenge ország volt-e a kereszténység előtti Oroszország. Tegyük fel, hogy rendkívül gyenge. Ráadásul a történészek azt állítják, hogy Oroszország kisebb, egymástól elhatárolt fejedelemségekre tagolódott, amelyek egymással állandó harcban álltak.

De ismét fönnáll a kérdés! Ha a kereszténység előtti Oroszország egy gyenge állam volt, az egymás ellen indított háborúzásban vergődött, akkor az erősebb országok miért nem próbálták leigázni?

A másokkal összehasonlítva gyenge orosz államot - nem tekintve magát a Római Birodalmat - nem lett volna különösképpen nagy gond legyőzni, gyarmattá alakítani és megadóztatni. Nos, hát éppen itt kezdődnek a titokzatoságok és rejtélyek.

A Római Birodalom, de az akkori más erős államalakulatok történelmi dokumentumaiban sem szerepelnek adatok az Ősi Oroszország megtámadásáról.

Ahogy az számunkra ismeretes, Oroszország egészen a kereszténység pillanatáig önálló, senki által le nem igázott ország volt.

Akkor a pogány Oroszországot miért nem próbálta senki sem meghódítani?

Lehet, azért, mert erős, jól szervezett és felszerelt hadserege lett volna? Nem, nem volt! Ráadásul a fejedelemség idejében csak csapatok voltak, amelyek számukat tekintve jelentősen elmaradtak a római légiók mögött.

Sosem tudjuk meg a történelmi igazságokat, ha a kezdettől fogva alapul a pogány, de még inkább a védikus Oroszországról szóló hazug kitalációkat fogadjuk el.

S éppen ellenkezőleg! Minden a helyére kerül, ha elfogadjuk és megértjük ennek az ellenkezőjét.

A védikus, kereszténység előtti Ósi Oroszország magas szellemi szinten lévő, magasan szervezett civilizáció volt. Éppen ez az a Földről „eltűnt” civilizáció, amelyről később legendákat meséltek.

Az Ósi Oroszországot szándékosan nem neveztem államnak, hanem civilizációnak, mert az akkori idők államrendszerei etalonjai Egyiptom és Róma voltak, amelyekben a rabszolgáknak köszönhetően meggazdagodott királyok, császárok, papság és főnemesség uralkodott.

Az akkori Oroszország társadalmi rendje sokkal tökéletesebb és civilizáltabb volt, mint Egyiptomé és Rómáé.

Azokban az időkben Oroszországban egyáltalán nem volt rabszolgaság. Nem voltak egymással ellenségességben élő fejedelemségek sem. Oroszország szépséges családi településekből állt. Döntéseket a vecsék - a népgyűlések hoztak. A híreket róluk a volchvok vitték és terjesztették.

De tessék, figyeljék meg, kérem, mennyire megváltozott a „civilizáció” szó jelentése, eltorzult értelme. Egyiptomot, ahol az egész népet a papok és a fáraók irányították, erős, magasan fejlett civilizált államnak tartották és az akkori Oroszországot, elmaradottnak, civilizálatlannak, gyengének, amely nem rendelkezett államalakulattal?

Ismét fönnáll a kérdés:

Akkor mégis, miért nem igazta le senki sem Oroszországot?

Kísérletek a vedruszok leigázására természetesen voltak. De azok, akik e kísérleteket tették, mindig igyekeztek azok eredményeit még saját emlékezetükből is kitörölni.

Íme, mit mesélt Anasztázia egy ilyen kísérletről, mely több mint kétezer évvel ezelőtt történt.

AZ ÜTKÖZET

Akkoriban még az egész ősi Oroszország területén az emberek életében a védikus kultúra képe uralkodott. A vedrusszoknak még nem voltak városaik. Az ősi Oroszországot számtalan, táplálékban, örömben és fényes emberekben kiváltképp bővelkedő gazdag települések alkották. S ugyanabban az időben léteztek más országok is, amelyek városokkal büszkélkedtek, ahol az emberi igyekezet fölött egyre inkább a pénz kezdett uralkodni. Voltak is nagy hadseregeik, s ezek segítségével próbálták az uralkodók saját irányításuk alá vonni az egész világot. Sok ország e Sötét Erő előtt meghajlott.

Oroszthonba egy római elit légiót indítottak. Ötezer harcos az első vedrussz település határára lépett. Félelmetes táborukat itt, e kis település szélén verték fel.

A település véneit a hadvezérek magukhoz hívták. A vének el is jöttek, félelmet a fenyegető erőtől nem ismerve. A véneknek a hadvezérek elmagyarázták, hogy azon országból érkeztek, mely a legerősebb mind között, a leghatalmasabb, ezért nekik minden település adót köteles fizetni. Ki fizetni nem tud, azt rabszolgának viszik.

Erre a kis település öregjei azt válaszolták, hogy számukra nem kívánatos nem jó szándékú embereket etetni, és táplálni általuk a „Sötét Erőknek” sokaságát.

A hadvezérek között rangban a legmagasabban álló a település öregjei legidősebbikének ezt mondta:

- Tudtam, hogy barbárok vagytok, életetek módja furcsa. A ti elmétek még az erők kölcsönös arányát is képtelen

felmérni. Ilyen ésszel civilizált birodalmunkban belőletek szabad polgár sosem lesz. Vagy rabszolgákká váltok, vagy egyáltalán nem is lesztek.

Ekkor a vedrussz település öregje így válaszolt neki:

- Az nem lesz egyáltalán, ki nem képes saját maga számára felhasználni azt, mi Isteni. Nézd!

S e szavakkal az öreg vedrussz tarisznyájából két gyönyörű, friss, egyforma almát vett elő. Szemével végigmérte a hadvezéreket, akiken harci felszerelésük ragyogott és tekintete megakadt egy fiatal közkatonán. E közkatonához lépett, néki az almák egyikét átnyújtotta, majd így szólt:

- Tessék, fiam, fogadd el! Edd meg e gyümölcsöt, teljék benne lelkednek öröme!

Kezébe vette a római közkatoná a gyümölcsöt és a körülötte állók előtt beleharapott. Az öröm és boldogság fénye ragyogta be a fiatal katona arcát - a többiek irigysége kíséretében.

A település feje, ahogy kezében tartotta a második gyönyörű almát, ismét a hadvezérhez fordult, hozzá lépett és így szólt:

- Lelkem nem áhítja, hogy neked is ily gyönyörű gyümölcsöt adjak. Hogy ez mit jelent, te magad próbáld megérteni!

S az öreg vedrussz a másik almát a hadvezér lábai elé helyezte.

- Hogy merészelsz, öreg, ilyet szólni a harcokban érdemeket szerzett hadvezérnek? - kiáltott fel egy római futár, majd gyorsan felkapta az almát, de a meglepetéstől megdermedt.

S mindenki, ki rangot viselt és szolgálóik is, a látványtól szinte kővé váltak... Szemük láttára, a futár kezében a gyönyörű alma rothadásnak indult. Szemük láttára a rothadó gyümölcsön egyszerre muslincák ezrei jelentek meg és enni kezdték. Így folytatta az öreg vedrussz:

- Megvásárolni aranyért, erőnek erejével elvenni az Isteni áldás gyümölcsét - senki sem tudja. Tenmagadat nevezheted uralkodónak, táplálhatod önbizalmad, hogy országokat győzől le, ám közben csak mi rohad, azt eszed minduntalan.

- Ez nem misztika, Vlagyimir, értsd meg, a szeretettel nevelt termések áldásos hatásukat csak annak tudják közvetíteni, aki szeretetet oltott beléjük és annak, akinek azt természetője saját akaratából átadta. Elrendezve minden így van a Világegyetemben, s ennek bizonyítékául a mai napot nézd meg figyelmesen. Már régen arra vannak az emberek kárhóztatva, hogy ne friss termést fogyasszanak.

- Na és a gazdagok? És azok, akik irányítják a világot?

- Számukra a táplálékhoz fűződő gondok még nagyobbak. A mérgezett zöldségtől, gyümölcstől és a különleges ételektől rettegnék ők. Arra kényszerítik bizalmasaikat, hogy mielőtt maguk látnának hozzá a fogyasztáshoz, megkóstolják az ételt. Az élelmiszerek mellé testőröket, külön szolgálkat állítanak, de mindhiába... Számptalan uralkodó halt már meg a rossz tápláléktól nagy kínok közepette. Nagy gyógyhatású cédrusolajat előállítani, figyeld meg, hányan igyekeznek! De gyógyhatásúktban eltérnek egymástól ezek az olajak, mert a gyártók szándékai is eltérnek egymástól.

S ez az öreg vedrussz nem misztikus volt, csak azt mondta el, amiről a védikus Oroszországban amúgy is minden gyermek tudott.

De haragot ébresztett a vedrussz és elfogták. Ketrebe zárták, hogy láthassa, hogyan égetik fel települése házait, kertjeit, s bilincsbe verve hogyan haladnak el előtte a férfiak, asszonyok és gyermekek.

A hadvezér mérgesen mondta neki:

- Nézd, öreg! íme törzsed tagjai - immár rabok. Te belőlem egész kíséretem előtt gúnyt űztél, csúnyát, egy pillanat alatt megrohadni hagytad az almát, melyet adtál. Most már törzsed, mind egy szálíg rabszolga! Féltre a haláltól természetesen majd nem rothadó gyümölcsöt.

- A haláltól való félelem csak halált hordozó termést tud nevelni, még ha látszatra úgy is tűnne, finom. Bebuta vagy! Leigázni az én hazámat nem tudod! Útra egy galambot indítottam, vigye híredet. A volchvok, ha meglátják, mindenkinek mesélik majd...

A római hadvezér kiadta parancsát. Minden településre rendeletét futárok vitték gyorsan. A rendelet azt követelte, hogy jöjjenek minden településről küldöttek hozzá, s nézzék meg, mily erős, harcokban edzett, jól felfegyverzett hadsereg az övé. S hogyan tudják a behódolni nem akaró településeket letörölni a Föld színéről, rabszolgaságba juttatni gyermekeket, ifjú nőket. Ezért a rettegett katonáknak adót fizessenek. S a jövőben, már az idén ősztől fogva országa számára adót gyűjtsenek, s azt majd maguk juttassák el az ő országába.

A rendeletben megadott napon, kora hajnalban, a hatalmas katonai tábor előtt kilencven vedrussz ifjú állott.

Elükön a már általad is ismert Radomir. Ingben, melyet szeretetével hímezett neki Ljubomila. S mögötte az ifjak világos ingekben sorakoztak.

Szőke fejüket nem védte vasból készült sisak. Koszorú, virágból, gyógynövényekből font, övezte fejüket. Nem volt pajzsuk sem a halálos ütésektől védekezni. Övéről minden vedrussz ifjúnak csak két kard lógott. Alltak némán, lovuk gyepelőjét tartották, s mellettük nyeregtelen több sebes vágójú paripa még.

Tanácskozásra gyülekezvén az ötezer katonát számláló hadseregnek parancsnokai a kilencven ifjút csak bámulták.

A hadvezér a ketrechez lépett, melyben a felégetett településről származó vedrussz volt s megkérdezte:

- Mit jelentsenek ezen ifjak? A települések fejeinek parancsoltam én, hogy álljanak elő, s hallják országom császárának törvényét.

A vedrussz így válaszolt, kit ketrecben fogva tartottak:

- A települések vénei, mit mondani akarsz, jól tudják. Nem tetsző neked beszéded. S mi kellemetlen - így döntöttek -, azért bizony nem jönnek. Ezért sereged tábora elé csak kilencven ifjú a szomszédos településről érkezett. Kardok lógnak övükről, felvenni a harcot akarják veletek.

„O, esztelen barbárok! - a főparancsnok így gondolta magában. Harcba indítani ellenük a katonák egy részét, s lekaszabolni őket, nem jelentene, persze, különösebb gondot. De hát ugyan mi haszna van a holt testeknek? Nem jobb volna-e mindent elmagyarázni nekik és a császárnak rabokat vinni, egészségeseket?”

- Figyelj rám, öreg! - így fordult a parancsnok a vedrusszhoz. - Hiszen szavadra adnak a fiatalok! Magyarázd el nekik, mily értelmetlen ez egyenlőtlen harc! Tanácsold nekik: adják meg magukat! Megkímélem életüket. Persze, mindegyiket elfogom és rab lesz, szolga. De élni fog, s nem akármily barbár országban, s kap majd ruhát, kvártélyt, kosztot, mihelyst engedelmes rabbá lesz. Nekik magyarázd el, öreg, mily értelmetlen, vért ontó az egyenlőtlen harc.

A vedrussz így válaszolt:

- Megpróbálom. Nekik én elmagyarázom. Magam is látom, vére zubog a fiatal vedrusszoknak.

- Rendben, beszélj hát, öreg!

A ketrecéből a vedrussz jó hangosan így szólt, hogy a tábor előtt álló fiatal vedrusszok is meghallják:

- Látom, öveteken két kard, fiaim. Látom, mellettetek tüzes versenyparipák. A lovakat kantáron tartjátok csupán, testetek súlyával nem terhelitek, harcra az erejüket

kímélték. Harcra kéltek, úgy döntöttetek, s vezéreték a bölcs Radomír. Válaszoljatok!

Látták a hadsereg parancsnokai, katonái, hogy előre lépett Radomir és az öreg előtt, ki ketrecbe volt zárva, mélyen meghajlott, hogy igenlő választ adjon neki.

- Magam is így gondoltam! - mondta az öreg vedrussz s így folytatta:

- Te vagy vezérük, Radomir, te érted - úgy hiszem - hogy előtted veled egyenlőtlen erők állnak.

Meghajlott ismét Radomir a vedrussz szavait hallván, kifejezván, hogy jóváhagyólagos válasza.

A hadparancsnokok elégedettek voltak a hallottakon. De az, mit ezután hallottak, elképesztette őket. Az öreg vedrussz így folytatta:

- Radomir, fiatal vagy, gondolatod sebesen száguld, kíméld meg a jövevények életét! Mindegyikőjüket ne öld meg! Kényszerítsd menekvésre, fegyverletételre, hogy fegyverrel soha többé ne játszanak!

Előbb a hadvezérek szinte megnémultak a vedrussz szavai hallatán, majd a főparancsnok mérgesen ezt kiáltotta:

- Megbolondultál! Tisztára megőrültél, öreg! Hogy ki, kinek tudja itt az életét megkímélni, nem is érted! Halálra ítélted összes törzstársadat. Most azonnal kiadom a parancsot...

- Elkéstél! Nézd, Radomir el is gondolkodott rajta, de meghajlott szavaim előtt, s ez azt jelenti, megértette őket, és nektek majd megkegyelmez.

A következő pillanatban a hadvezérek azt látták, ahogy a tábor előtt álló kilencven ifjú lovára pattan és széleseben a tábor felé száguld. A hadvezérnek még sikerült parancsot adnia, hogy az íjászok készüljenek, s a vedrussz lovasokat fogadja nyílzápor.

De a lovasok, midőn oly távolságba értek, hogy a nyílvesző eltalálhatta volna őket, lovaikról hirtelen

leugrottak és mellettük futottak tovább.

Mihelyst egészen a rómaiak hadseregéhez értek, a vedrussz ifjak egy ovális gyűrűt hoztak létre. Ennek közepén maradt a csapat fele s a lovak, míg másik fele, a rómaiak soraiba ékelődve, harcba lépett.

Mindkét kezében a vedrussz harcosoknak kard volt. Ugyanoly ügyesen bántak mindkettővel - jobbal-ballal. De nem döfték le ellenfeleiket, senkin halálos sebet nem ejtettek, csak fegyvereiket kezükből kiverték.

A sebesült, fegyvertelen római legionáriusok azonnal nem is tudtak helyet adni új katonáknak, hogy váltsák le őket.

A vedrusszok kis csapata villámgyorsan, máris utat tört magának a főparancsnok sátrához.

Radomir kardjával szétverte a ketrec ajtaján a reteszt, amelyben fogva az öreg védrusszt tartották, meghajlott előtte, majd derékon ragadta, felkapta könnyedén, és lóra ültette.

Két fiatal harcos Radomir csapatából fogta a fővezért, rádobták egy másik ló hátára, s bevitték ovális alakzatuk közepére.

Sebesen vágta magának az utat, de nem az ellenkező irányban, hanem előre a bátor csapat, s hamarosan ki is értek a római hadsereg csődületéből, lovaikra pattantak, ám miután vágattak néhány percig, megálltak egy kisebb dombon. Leugrottak lovaikról, szinte mind a fűbe heveredett, meg sem mozdult.

A foglyul ejtett római hadvezér csodálkozva nézte, hogy a fűben fekvő vedrusszok mélyen alusznak. Arcukon elégedett mosoly, mellettük lovuk békésen legelészik. Csak két ór figyelte a római seregek ténykedését.

Midőn a római parancsnokok vezér nélkül maradtak, egy ideig még veszekedtek - egymást vádolva a történetek miatt - majd hajba azon kaptak, hogy a vezetést ki vegye át, mitévők legyenek.

Végül döntöttek, hogy a vedrusszok után ezer lovasat küldenek, majdnem teljes lovasságukat. A többinek feladata, hogy kövesse az előbbieket, készen az eshetőségre, ha előre nem várható események történének, vagy a vedrussz csapatot új erővel frissítenék. Bár a döntés fő oka mégiscsak a félelem volt.

Egy ezred, jól felfegyverzett lovas indult hát sebesen a vedrusszok után üldözőbe. Amint a római lovasok sorai megindultak a táborból, Radomir harcosai közül az egyik, ki lovon ült, belefűjt kürtjébe.

A földön fekvő vedrusszok azonnal fölpattantak, kantáron ragadták lovaikat, majd futásnak eredtek. A harc után kipihent vedrusszok szélesebesen futottak, ám a lovakon utánuk száguldó római lovasság ugyan lassan, nagyon lassan majdnem beérte a menekülőket.

A lovasság parancsnoka - annak reményében, hogy beérik az üldözötteket - parancsot adott a vágta gyorsítására, s a trombitás megfújta trombitáját.

A már amúgy is a veritéktől tajtékozó ezer ló még szédületesebb vágtaiba fogott egyre rövidítve az előlük menekülő vedrusszoktól való távot. Alig maradt már egy kevés csak,...

Az izgatott vezér ismét parancsot adott az üldözés gyorsítására. S újra trombitájába fűjt a trombitás... El is bukott néhány római ló az iszonyú vágta miatt. Rájuk azonban senki sem figyelt már, mert a római lovasok arra készülődtek, hogy a hüvelyből kardot rántsanak, s lekasabolják a menekülőket, de ekkor...

A kürt hangjára a futó vedrusszok mind lóra pattantak, s... az üldözők, s üldözöttek között a táv nőttön-nőtt.

Az elfogott római parancsnok megértette: a vedrusszok kímélték lovuk erejét és utol őket most már senki sem éri. Az öreg vedrussz alatt, és ő alatta is lovat váltottak. Láta a római még azt is, hogy a vedrusszok nem ültek, hanem feküdtek a lovon, sörényükbe kapaszkodtak, ismét

aludtak.

El is gondolkodott ezen a római: „Ugyan, minek most ereiket felújítaniuk?” Hogy miért, csak később tudta megérteni...

A rómaiak - lázas izgalomban az üldözéstől - bőszen ostorozták lovaikat, s azok a kimerültségtől kidőltek alóluk. De még a szívósabbak - az üldözés alatt nehéz fegyverzetbe öltözött lovasokat hordozók - sem tudták utolérni a vedrusszok kipihent, a hajszában ki nem fáradt lovait.

A lovasság parancsnoka, midőn ráébredt, hogy képtelen utolérni a vedrusszok csapatát, megálljt parancsolt, majd leszállította a lovasokat lovaikról. Sajnos késő volt már, a lovak egy része a lovasok alól már kibukott, térdre hullott.

„Mindenki pihenjen!” - adta ki a parancsot a római lovasparancsnok. S ekkor látták a katonák, midőn leszálltak a kifáradt, elcsigázott állatokról, hogy mint szélvész egyenesen feléjük a vedrusszok csapata száguld.

Két-két kardot tartott kezében készenlétben minden ifjú lovas. Elviharzottak a lovaikról leszállt rómaiak mellett és könnyű sebeket ejtve rajtuk, kiverték kezükből a fegyvert.

Rémület kerítette hatalmába a teljes római légiót. Futottak is mind a tartalékosok felé, akik utánuk gyalogszerrel jöttek. A futók után pedig a vedrussz csapat vágatott lovon, de valamiért nem űzte őket. A kimerültségtől, fáradtságtól el-elbukó római katonákat nem bántották a vedrusszok.

A már nem futó, hanem a hajszájától nehezen vánszorgó katonák serege megállt azonnal, midőn megpillantották maguk előtt Radomirt, két kezében karddal és a mögötte felsorakozó lovasokat teljes testi erejük s lelki nyugalma birtokában.

Térdre rogytak a rómaiak, s azok, akiknél még fegyver volt, maguk elé helyezték azt. Így, erőtellenül álltak Radomir s a vedrusszok előtt, a leszámolásra várva.

Társaival Radomir a fűben térdeplő rómaiak közé lépett. A vedrussz kardok a hüvelyben nyugodtak. S beszélgetett Radomir s társai a katonákkal, az életről. Majd a koszorúkat levették fejükről és Róma megsebesült katonáinak a sebeire helyezték a gyógyító növényeket.

S meg is állították a növények a sebekből folyó vér szivár-gását, enyhítették a fájdalmat. A fővezért pedig átadták a római légiónak.

Rómába lelkileg-testileg kiegyensúlyozott hadoszlopok érkeztek vissza a védikus Oroszországba indított hadjáratból.

A császárt a futárok értesítették a furcsaságokról, amelyek Róma légióinak elit katonáival történtek. Amikor meglátta katonáit és parancsnokait, az aggodalom néhány hétig nem hagyta nyugodni a császárt.

Majd parancsot adott ki, titkosat. Minden egységet, amely részt vett a védikus Oroszországba indított hadjáratban, a katonákat, a parancsnokokat a hadseregtől elkülöníteni, majd szétszórni a császárság különböző részeibe és szigorúan megtiltani, hogy a hadjáratról akár legközelebbi hozzátartozóiknak is beszéljenek.

Maga a császár több katonai hadjáratot Oroszországba nem indított. Titkos könyvébe utódainak ezt írta: „Ha a birodalmat őrizni meg akarjátok, a vedrusszok ellen háborút még gondolatban se indítsatok!”

Nem buta volt a császár! Megértette, midőn a hadjáratból visszatérő katonákat megpillantotta: hadserege ugyan épségben visszatért, veszteségek nélkül, de hadi zsákmány nélkül is, és az arcokon nem látott sem haragot, sem elszántságot, hogy továbbra is katonaként szolgáljanak. Ha így, amilyenek, meghagyja őket a birodalmi hadseregben, ki tudja, még az is megeshet, hogy az ilyenek még képesek volnának hasonló, a harc iránti ellenszenvvel

az egész birodalmi hadsereget megfertőzni.

A császár utódja mégis ismét megpróbálta leigázni a vedrusszokat. Taktikáikról sok mindent megtudott azoktól, akik korábban kapcsolatba kerültek velük. O tízezer katonát irányított az ősi Oroszország elleni hadjáratba. S a katonák ismét megérkeztek a kis vedrussz településhez, letáboroztak és gyorsan egy erődítményt állítottak fel. Futárokat indítottak, hogy a vének tanácsát magukhoz rendeljék.

De a megadott időpontban a hadparancsnokok mit láttak... a vedrussz település felől a félelmetes tábor irányába csupán egy tíz év körüli kislány és vele egy ötéves forma kisfiú érkezett. A katonák félreálltak előttük, s a gyermekek - pörölve közben szüntelen egymással - a tábor közepe felé igyekeztek. A kisfiú nővére szoknyáját húzigálta s így beszélt:

- Ha te, Palasecském-nővérkém, nem engeded meg, hogy én magam vezessem a tárgyalásokat, nagyon rosszat fogok rólad gondolni.

- Ugyan, miféle rosszat fogsz rólam gondolni, te gézengúz? - kérdezte a nővér kisöccsét.

- Azt fogom rólad gondolni, Palasecském-nővérkém, hogy te nagyon engedetlen lánynak születtél.

- Nem lenne szabad így gondolkodnod!

- Lenne, nem lenne, de ha nem lenne, akkor engedd meg, hogy az ellenséggel a tárgyalásokat én vezessem!

- Ha beleegyezem, mit fogsz gondolni rólam?

- Azt fogom gondolni, hogy minden lány közül a legszebb, a legokosabb és a legjobb az én Palasecském-nővérkém.

- Beszélj hát, öcskös, kezd te! Nem is méltó hozzám, ilyen üresfejűekkel társalogni.

A gyermekek a hadvezérek elé álltak bátran és a kisöcs kijelentette, minden izgalom nélkül:

- Az én édes-apucim mindenkinek azt üzeni, hogy településünkön, a Kapiscsén (szent hely), mi most ünnepre készülődünk. Minden éven ott tartjuk azt meg. És a népek minden éven a Kapiscsén vigadnak. Nincs az helyén - így mondta az én édes-apucim - nem jó az, ha az ünnepeket ott kellene hagynia és magukkal itt butaságokról fecsegni. Engem küldött hát maga helyett - de itt a nővérem, rám tapadt...

A főparancsnok még meg is borzadt a fiúcska arcátlan beszéde hallatán. Elsápadt, majd kardjáért nyúlt:

- Te, te, szemtelen ördögfajzat, hogy merészelsz ilyet mondani nekem? Rabszolgám leszel vénségedig, lovaimat pucolod,... A nővéred pedig...

- Oh, jaj bácsikák - lépett közbe a nővér - óh, jaj, bácsikák, tessék magukról gyorsan ledobálni minden vackot - kardot, pajzsot, lándzsát, s tessék gyorsan-gyorsan hazafutni! Földet se érjen a lábuk! Közeledik már a felhő és az bezzeg a jött-mentekkel tréfálkozni nem fog, de nem ám! Tárgyalások nélkül lendülhet támadásba!

S kinyitotta tarisznyáját a kislány, valamilyen virágpor-féleséget szedett elő belőle, beszórta vele a kislegénykét. Majd ismét tarisznyájába nyúlt, s a maradékot magára szórta.

A felhő alacsonyan a föld fölött szállt szélesebesen, egyenesen a rómaiak felé, zengett-zúgott és méreteiben egyre növekedett. Teljesen betakarta a tábort. Ott heverték a földön tüstént a rómaiak fegyverei, pajzsaik, lándzsáik, még kardjaik is. Üresen tátongtak a hadvezérek sátrai, a katonáké is. A római cókások között állt a két testvér és nővéréhez a kisöcs így szólt:

- Hát, beszélni az ellenséggel te engem, Palasecském-nővérkém, mégsem engedté. Nem is mondtam nekik el mindent, mit akartam.

- De azért te kezdted el. Ne haragudj rám, ha egy picit dolgozom - mint vedrussz harcosnak, a szülő-föld őrzőjének

a dolgába - belekotnyeleskedtem.

-Jól van, na! De ezért majd mégis azt fogom gondolni, hogy nekem egy engedelmes, szép és jószágos nővérem van.

Az eldobált fegyvereket átlépdelve indultak saját településük felé a szépséges nővér és kisöccse.

Nem is tűnt nagyoknak az egyre távolodó felhő. Nem volt ugyan nagy, de benne mégis tízezer Rómából érkezett elit katona rohant rémületében haza. El-elestek, de ismét felpattantak, majd a rémülettől hajtva, űzve, ismét rohanni kezdtek.

Ne legyen gondod, Vlagyimir, nincs ebben misztika! A vedrusszok egyszerűen döntést hoztak. Minden birtoknak - és e településen több volt belőlük, mint kétszáz - méhkap-tárai voltak. Minden birtokon tíz kaptárt nyitottak meg... Minden egyes kaptárban körülbelül tizenötezer méh volt. Csak számold össze, hány méh lehetett a rajban. A sok méhcsípéstől az emberen előbb daganat jelentkezik, fájdalom. Majd elalhat, de álma halálos lesz.

Hát így éltek tovább a vedrusszok boldogan, nem ismerték a háborút, nem tapasztaltak szenvedést. Évszázadokon át nem háborgatta őket külső ellenség. Ennek ellenére az ősi Oroszországot mégis ellenség igazta le. Amikor elhitte a ravasz fortélyokat, maga támasztott erőt saját maga ellen.

Így mesélt Anasztázia néhány történetet a védikus Oroszország életéről. Lehet, hogy régi legendák képében van még valakinek információja arról, hogyan éltek akkoriban az emberek. Abban reménykedni, hogy írott forrásanyagok kerülnek elő, nem érdemes, hiszen tudjuk a történelemből, hogy azokat szándékosan és következetesen megsemmisítették. Égették Olaszországban, Angliában, Franciaországban és különös buzgalommal Oroszországban.

De azoknak, akik bőszen irtották őszüleink kultúráját, nem sikerült kiégetniük azt az emberi szív és lélek mélységeiből.

Kötelesek vagyunk ismerni saját történelmünket! Ismernünk és tisztelnünk! De feltétlenül meg kell értenünk is: a védizmus, a pogány és keresztény kultúra mind a mi történelmünk időszakai. Egyetlen egy időszakot sem szabad megvetnünk! Ha akár egyet is támadunk, ismét saját magunkat támadjuk. A kereszténység iránt is kötelesek vagyunk megértéssel és tisztelettel viseltetnünk. Más vallások iránt is. Csak akkor válik történelmünk minden egyes szakasza jövőnk erős alapjává. Ez azonban csak akkor valósulhat meg, ha ismerjük és értjük azt. Ha úgy értékeljük saját történelmünk időszakait, mint feladatokat a jövő építéséhez. Máskülönben egy abszurd világban fogunk élni.

A kormányok és törvényhozó testületek egy sereg országban a terrorizmus ellen harcolnak. Törvényeket hoznak, amelyek tiltani hivatottak a faji és vallási gyűlöletre való felbujtást. Ugyanakkor azonban, ugyanezekben az országokban hivatalosan is megengedettek és támogatottak az olyan vallások is, amelyekben politikai célok elérése érdekében - Isten nevében - nagyszabású terrorista támadásokat hajtanak végre.

GYÖNYÖRÚ VEDRUSZ ÜNNEPEK

Bizonyos mértékig abból is meg tudjuk ítélni a védikus kultúra milyenségét, ami némely ünnepekben egészen mind a mai napig megmaradt. Ezek a nép körében még ma is a legközkedveltebbek és legnépszerűbbek maradtak, jóllehet az eredeti folyamatokból már csak bizonyos elemek maradtak meg.. Mely ünnepek ezek? Az Újév, a Farsang és a Pünkösöd. A sok közül itt most csak a legismertebb példát említem. A legnagyobb változást a Pünkösöd megülése szenvedte el.

Ez az ünnep június elején van. Ahogy azt Önök is tudják, manapság az emberek Pünkösdkor elzarándokolnak a temetőbe, hozzátartozóik sírjához.

Ahogy oda kiérnek, rendbe teszik, megjavítgatják azt. Nagyon sokan visznek magukkal inni is, iszogatnak a sírok mellett, majd hagynak az eltávozott számára is egy pohárkát egy kis kenyérdarabát. Beszélgetnek közben és az elhalálozottra emlékeznek. Sokan úgy vélik, hogy fontos egy picit sírdogálni is. Hogy e teljes egészében pogány ünnep komoly változásokon ment át, annak bizonyítékaul, szolgál a következő is:

A védikus időkben, majd később a pogányságban sem volt egyetlen gyászról vagy bánatról szóló ünnep sem. Minden ünnep pozitív energiatöltést adott az embereknek, a fiataloknak az ősök tudását örökítette át.

A védikus időkben a halottakra való megemlékezés napja is jelentősen különbözött a mostanitól.

Nem jártak a temetőbe, nem sírdogáltak az elhunytak

sírja fölött.

A védikus időkben temetők egyáltalán nem is léteztek. Az elhunytakat a családi birtokokon temették el, még a sír helyét sem takarták le lapokkal, nem emeltek felé sírboltot. Egy kisebb dombocska hagyta e helyen. Idővel ez is eltűnt.

A vedrusszok úgy hitték, hogy a legjobb emlék az emberről az, amit maga még életében tett.

A természet ismerete, az emberi gondolatok erejének az ismerete a vedrusszokat arra a következtetésre vezette, hogy ha a rokonok gondolatban halált fognak modellezni, akkor gondolataik nem teszik majd lehetővé az eltávozott léleknek, hogy testet öltjön.

Az elődökre való megemlékezés napján, hajnalban, a korban legrégebb birtokon összejött a nagy család, nemzetség minden tagja. Ezek jelenlétében a legidősebb - általában a nagypapa vagy a dédpapa - a fiatalabb nemzedékhez, a gyermekekhez lépett. Velük kezdett társalogni, például ekképpen:

- Amikor édesapád olyan idős volt, mint most te - mondta a nagypapa, s hatéves körüli unokájához fordult - ím, egy ilyen pici csemetét ültetett el. Teltek, múltak az évek, és lám, ily nagy, már gyümöcsöző almafává nőtte ki magát - a nagypapa unokáját az almafához vezette, maga is megérintette a fát és az unoka is megsimogatta azt.

Majd a nagypapa más ültetvényekhez lépett és arról mesélt, ki ültette őket. A család minden tagja segédkezhetett emlékezéseivel, vidám történetek mesélésével, vagy beszélhetett arról is, milyen érzéseket élt meg magában.

Végül a család, a nemzetség tagjai eljutottak a legfőbb fához - a családfához - cédrushoz vagy tölgyhöz.

- íme, e fát - folytatta elbeszélését a nemzetség rangidős tagja - az én dédpapám dédapja ültette.

Majd közös eszmefuttatás következett: vajon miért éppen ilyen fajtára esett választása és miért éppen e helyre

ültette, miért nem inkább jobbra vagy balra? Voltak, akik kérdéseket tettek fel, míg mások e kérdésekre választ adtak. Olykor vitára került sor. Gyakran megesett, hogy a vita hevében valamely gyermek hirtelen - anélkül hogy maga is észre vette volna - ilyen furcsákat mondott: „Hát, hogyhogy nem értitek! Azért ültettem ezt a fát éppen ide, mert...”

A nemzetség felnőtt tagjai azonnal megértették, gyermekük e régi ősök lelkét őrzi magában, annak érzéseit és tudását. S büszkéek is voltak rá, hogy ősök lelke tovább nem bolyong már a Világmindenség térségeiben. Nem hullott szét parányi darabokra, hanem a tökéletességben tovább él, éli az öröklét életét.

A pogányságot, még inkább a védizmust, nehéz vallásnak nevezni. Helyesebben inkább azt mondhatnánk - „az élet képének a kultúrája”. Egy nagyon magas szellemiségi fokon élő civilizáció nagy kultúrája.

E civilizációnak nem kellett Istenben hinnie.

E civilizáció emberei tudták Istent.

E civilizáció emberei társalogtak Istennel, ismerték a Teremtő gondolatait.

E civilizáció emberei tudták a növényke, a parányi légy és a bolygók rendeltetését.

E civilizáció emberei ma is a lelkünkben nyugosznak. Kétségtelenül fel fognak ébredni. Vidám, életörömmel élő, gyönyörű bolygó építői a vedrusszok - Isten gyermekei.

Amint ez köztudott, a XVI. században a keresztények eléggé erőszakos módon kezdték saját ideológiájukat Japánban terjeszteni. Ám Tonugava Ieiaszu, az akkori japán uralkodó, miután megfigyelte a keresztény misszionáriusok tevékenységének az eredményeit, betiltotta a kereszténységet.

Japán még ma is olyan ország, amely nemzeti vallásával a „sintoizmussal” a legközelebb áll a pogánysághoz.

Na és? A japánok életmódja rettentő, civilizálatlan?

Éppen ilyennek tűntetik fel a pogány időszak emberének az életét. Hazugság! Minden éppen ellenkezőleg van!

Sok japán ír verseket, kíméletes a természethez. Éppen a japán ikebanát csodálja az egész világ. De hiszen e választékos művészetnek Japánban nem csak a hivatásos művészek és filozófusok hódolnak. Ikebanát láthat az ember majdnem minden japán otthonban. A japánoknak különös kapcsolata van a gyermekekhez. A felnőttek minden lehetőséget megragadnak, hogy teljes szabadságot biztosítsanak nekik.

Az embernek az a benyomása, hogy költők, művészek mind egy szálig... De a japán technológia megelőzi még a legfejlettebb országokét is. Nehéz felvenni velük a versenyt az elektronikában is, a gépkocsigyártásban is. Ha olyan mai pogány országról beszélünk, mint amilyen Japán, akkor csupán a pogányság elemeiről beszélhetünk. Akkor vajon milyen típusú lehetett az ember, amikor a pogány kultúra még a maga teljességében létezett?

Egy biztosan világos: tudása szintjével, szellemiségeivel jelentősen túlszárnyalta a jelenkori ember típusát. Valakinek azonban nagyon fontos volt elbutítani bennünket, elhítelve velünk éppen az ellenkezőjét.

Japán - nem kivétel és nem is az egyedüli példa. Az évezredek mélye megőrizte az olyan költőzsenik, gondolkodók és tudósok neveit, mint Arhimédesz, Szókratész, Demokritosz, Herakleitosz, Platón vagy Arisztotelész. Mind kétszáz-hatszáz évvel Krisztus születése előtt éltek. Hol? Görögországban - az akkori szintén pogány országban.

Japán, Görögország, Róma, Egyiptom, az ősi épületeik, antik művészetük, ünnepeik és hagyományaik még ma is e népek kultúrájának a szintjéről tanúskodnak.

S vajon mit tudnak felhozni a mi történéseink ugyanazon időszak ősi Oroszországról?

Hogyan lehetne látható bizonyítékokat találni arra, hogy a védikus Oroszországban művészek, költők, híres

harcosok éltek, akik ugyan soha senkit sem támadtak meg, mégis csodálatosan bántak a fegyverekkel?

Ezt mondtam Anasztáziának:

- Ha nem találunk látható bizonyítékokat a védikus Oroszország kultúrájára, senki sem fog benne hinni. Elbeszéléseidet majd csak legendáknak fogják tekinteni. Szépeknek, persze, szépeknek, de csak legendáknak. A történészek munkáiban, ahogy arról magam is meggyőződhettem, értelmetlen keresni. Csak te maradtál egyedül! Tudnál te, Anasztázia, világos, látható bizonyítékokat felmutatni?

- Tudok. Igen! Hiszen rengeteg bizonyíték létezik.

- Akkor mondd meg, hol kell végezni ásatásokat!

- Miért kellene ásatásokat végezni? A vedrusszok kultúrájának a bizonyítéka a rengeteg lakóház.

- Miféle lakóház? Mire gondolsz?

- Figyeld meg, Vlagyimir, a mai házakat, amelyeket építenek és hasonlítsd őket össze azokkal, amelyeket abban a faluban építettek, ahol most te is laksz! E faluban majdnem minden régi házat fafaragások díszítenek. De láttál még régibb házakat is, amikor a szuzdali városi múzeumban voltak.

- Igen, tényleg, ezeket mind még mivesebb faragások díszítenek. Sőt, nem csak a házakat, hanem az összes kaput, bejáratot is. Olyanok, mint a művészeti alkotások.

- Ez azt jelenti, hogy minél mélyebbre hatolsz országod népének a múltjába, annál szebbek voltak az emberi hajlékok.

A múzeumban láthatsz még gyönyörű faragással díszített fonókerekeket, fából készült poharakat és más kellékeket is, amelyeket lakóhelyeiken az emberek háromszáz, ötszáz évvel ezelőtt használtak. Ahogy azt magad is láthatod, Vlagyimir, úgy, ahogy visszafelé haladsz a századokban, úgy nő a mesterek művészete.

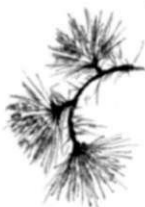
A világ egyetlen országában sem látható a századok

folyamán a népi alkotások ilyen tömeges megjelenése. Figyeld meg, Vlagyimir, nem egy-egy művésztől van itt szó, aki a gazdag nagyurak megrendeléseire dolgozott, hanem kimondottan az egész népről! Te magad ítéld meg, hogy így van-e, amikor majd a múzeumban egy közönséges guzsalyt látsz! Nem a cár, a cárné vagy valamilyen nagyúr személyes tárgyát látod! Olyan tárgyat látsz, amely bármelyik házban jelen volt. Szeretettel, csipkemintázatú fafaragásokkal ékesítették a házakat mind, beleértve a kerítéseket, de kifaragtak minden egyes az otthonokban használatos tárgyat is, a ruhákat pedig kihímezték. Mindezt nem speciális művész-mesteremberek készítették, hiszen az ilyenek megszámlálhatatlan tömegére lett volna szükség. Ezt önállóan maga végezte minden egyes vedrussz család.

Az egész nép művészetekkel foglalkozott. S mindez arról tanúskodik, hogy az egész nép bőségben élt. Hogy sok időt fordíthassanak az alkotásra, ahhoz általában elegendő idő kell. Nem mondanak igazat történéseitek, amikor azt állítják, hogy a múltban az emberek napestig csak a földjükön gürcöltek. Ha ez így lett volna, akkor az alkotásra nem jutott volna annyi idő. De nekik idejük volt. Ami pedig a fegyverforgatást illeti, magad ítéld meg abból, hogy ha a fejszével, vésővel olyan gyönyörű lakóházakat tudtak létrehozni, akkor, minden bizonnyal, úgy használták azt is, mint festőművész az ecsetet.

Tudod, milyen szórakoztató versenyt találtak ki Pünkösdre? Két hatalmas gerendát állítottak három méterre egymástól a földre. A gerendákhoz két versenyző lépett. Mindegyikük mindkét kezében fejszét tartott. Szemüket bekötötték. Két kézzel, két fejszével dolgoztak egyszerre, s azon versenyeztek, ki vágja alá gyorsabban a gerendát. De mindez még nem minden! Úgy kellett azt alávágniuk, hogy a gerenda pontosan a mellette állóra dőljön és azt ki is döntse.

JELENTŐSÉGTELJES KÖNYVEK

Egyszer megkérdeztem Anasztázia nagypapáját, hogy olvasott-e már valamilyen spirituális vagy tudományos könyveket. A kérdésre nagyon különös választ adott:

- Az, hogy egy könyvet ténylegesen is a kezembe vettem volna, lapjait forgattam és olvastam volna a könyvbe írott szavakat, csak egyetlenegyszer adódott. De mindenről tudok, ami a jelentőségteljes könyvekben le van írva.

- Honnan? És mi az, hogy jelentőségteljes könyvek? Ha vannak jelentőségteljesek, akkor ez azt jelenti, hogy léteznek nem jelentőségteljesek is?

- Léteznek. De hát, minek kell neked ezen törnöd a fejed?

- Hogyhogy minek? Egy kultúrált, intelligens embernek kötelessége olvasottnak lennie. Amikor az olvasótalálkozón fellépek, van, amikor megkérdeznek, olvastam-e ezt vagy amazt a könyvet. Én, pedig bizony életem során nem sok könyvet olvastam. Hát, ezért szeretném tudni, milyen könyveket kell mindenekelőtt olvasni. Hogy az ember mindent elolvasson, egyetlen élet biztosan nem is elegendő, még akkor sem, ha reggeltől estig csakis olvasással foglalkozna. Nos, hát ezért tudnom kell, mi az, hogy jelentőségteljes könyvek, hogy ne nézzek ki teljesen műveletlennek.

- Tudod, Vlagyimir, amikor majd az olvasótalálkozón megkérdeznek, milyen könyveket olvastál, mondd azt, hogy ismered az összes könyvet.

- Így válaszolni, ha nem olvastam el az összes könyvet,

nem lehet. Arról is megkérdezhetnek, amiről könyvében egy bizonyos szerző írt. Ha viszont a könyvét még kezemben sem tartottam, akkor erre én bizony válaszolni nem tudok.

- Válaszold egyszerűen ezt: „Ez a szerző semmi lényegeset nem mondott.” Bizonyítsa be ennek az ellenkezőjét az, aki e bizonyos könyvről kérdezett. Tudod, Vlagyimir, könyvekből - mennyiségüket tekintve -, úgy tűnik, rengeteg van. Olyanok azonban, melyek jelentőséggel is bírnak, még tíz sem akad.

- De hát, hogy lehet meghatározni a könyvek jelentőségét?

- Osztályozó segítségével.

- Tudna nekem egy ilyen osztályozót adni? Legalább egy időre?

- Hogyne! Neked is és az olvasóidnak is. A lényeg abban van, hogy a könyvek jelentőségének az osztályozója az emberek életének a képe.

- Mi az, hogy az emberek életének a képe? Hogy jön ez ide?

- A Föld különböző táján emberek élnek. Az emberi társadalmakat az országok eltérő jellemzői alakítják ki. A különböző országok népeinek kultúrája eltér egymástól. Különbözik életük képe is, életkoruk is. Az egyes nemzetek kultúrája alakul többek között egy jelentőségteljes könyv hatására is. Rendszerint olyan könyv hatására, amely képes kialakítani az adott nép filozófiáját, vallása típusát, s ennek következtében életének képét is.

Például Kínában fontosnak tartják Konfucius tanítását. Kínában az ókortól fogva egy jellegzetes világkép kezdett kialakulni, röviden szólva, ez a kép úgy ábrázolja a világot, mint egy egységes, élő rendszert.

E kozmikus rendszer részét képezik a „jinról” és a „jangról” szóló elképzelések. Ha a kínai nép életének a képe érdekel téged, ha benne látod a modellt, melyet az

egész emberiség elé lehetne állítani, akkor olvasd el azt a könyvet, amelyet Konfucius írt. Ha a japánok világról szóló elképzelése és életük vívmányai érdekelnek, akkor olvasd el azt a könyvet, amely ezen ország hagyományos vallásáról szól - a sintoizmusról.

Ha úgy találod, hogy a legboldogabb emberek a keresztény világban élnek, akkor olvasd a Bibliát. A jelentőségteljes könyvek olyan könyvek, amelyek az emberi társadalom bizonyos részének ilyen vagy olyan életképét, életmódját alakítják ki.

- Igen, persze, de a kereszténységen belül a Biblia mellett még rengeteg más szellemiséggel foglalkozó irodalom van.

- Igen, rengeteg. De új - nincs bennük egyáltalán semmi. Rendszerint minden egyes jelentőségteljes könyvben van egy-két alapgondolat vagy filozófiai következtetés. Minden további, e témáról íródott összes könyv ezt a gondolatot csupán egyszerűen ismétli és világnézetedhez semmi újat sem ad.

Vegyük például a Bibliát. Egyik alapvető gondolata az, hogy Istent imádni kell, illetve parancsait teljesíteni. Ennek hatására számtalan olyan könyv íródik, amelyek arról szólnak, hogyan lehet ezt még jobban tenni. Vannak könyvek, amelyekben az áll, hogy feltétlenül két ujjunkkal kell keresztet vetnünk, mások azt mondják, hárommal. Százával mutatnak be példákat az imádatra, amelyeket életük során azok gyűjtöttek össze, akik az imádat szószólói. Egyesek az imádás módjai miatt folytatott háborúkról, vitákról tudósítanak. Mások arról, hogy külső alakjukat tekintve milyen templomokat jobb építeni.

Az emberek elmerülnek e vitákban, ezért elveszítik képességüket arra, hogy meghatározzák az alapgondolatot.

Megszűnnek azt összehasonlítani más gondolatokkal, így adódik - mivel rengeteg mindig ugyanarról

szóló könyvet olvasnak -, nem jutnak új információhoz, csupán saját analitikai képességeiket fékezik. Sőt, nem is igyekeznek meghatározni már, hogy Isten ténylegesen is azt akarja-e az embertől, hogy imádja őt. Vagy az is lehet talán, hogy valami egészen mást akar tőle.

Hát látod: két ezer év alatt százával jelentek meg a „szellemi” könyvek, amelyek voltaképpen mind egy és ugyanarról szólnak.

Az, hogy megjelent egy új, megindokolt gondolat Isten és az ember kölcsönös kapcsolatában, azt jelenti, hogy a kétezer év alatt először jelent meg egy új jelentőségteljes könyv. Amikor megjelent, a jelentőségteljes kategóriából átlépett a történelmieket közé.

- Új, jelentőségteljes könyvről beszél? Mi a címe?

- „A Teremtés”. Új gondolatok vannak benne. És azok meg is vannak indokolva. A könyv fő gondolata világosan és megindokolva mondja el, mit akar Isten az embertől, miben van az ember rendeltetése...Te e könyvet Anasztázia szavaiból írtad, és emlékezz vissza, Vlagyimir, mit válaszolt Isten a kozmikus lényeknek, amikor feltették neki a kérdést: „Mit óhajtasz ily hevesen?... s Ő válaszul, meggyőződve vágyában imigyen szólott: „Együttes Teremtést és mindenki számára örömet annak szemlélésében!”

- De hol vannak a bizonyítékok arra, hogy e mondat éppen Isten óhaját fejezi ki?

- Mindenhol. Magában a mondatban is. Az emberi szívben és lélekben. A gondolkodás logikájában. Te magad ítéld meg! Ha alapul azt veszed, hogy Isten teremtette meg a Földet és az embert is, akkor ebből az következik, hogy Istennek a Teremtésből fakadó érzései megegyeznek az ember érzéseivel - O gyermekei szülője. Bármelyik szerető szülő azt fogja óhajítani, hogy együtt teremtsen gyermekeivel.

A mondat második része arról szól, hogy Isten milyen módon óhajít teremteni: „...És mindenki számára örömet

annak szemlélésében." Nos, tehát, mondd meg nekem, milyen teremtmények hozhatnak örömet kivétel nélkül mindenkinek?

- Erre nehéz válaszolni. Van, akinek egy jó kocsi, másokat az autók nem érdekelnak. Vannak, akik szeretik a húst, mások egyáltalán nem fogyasztják. Még szólásunk is van erről: „ízlesek és pofonok különböznek!" Aligha lehet olyan tárgyat találni, amely kivétel nélkül mindenkinek tetszene.

- Azért mégis lehet! Például a levegő, a víz, a virágok...

- Hát igen, de ez már meg van teremtve s itt az együttes teremtésről van szó.

- Igen, a levegő, a víz, a növényzet már meg van teremtve. Azért, mégis szoktak különbözni. Az ember képes előidézni, hogy a levegő telítődjék porral, égési termékekkel, halálos gázokkal s ugyanez az ember fel tudja azt tölteni éterekkel, illatokkal, virággal. Még a víz is különbözni szokott. Lehet, például, olyan vizet fogyasztani, amelynek klór szaga, íze van, de lehet inni élő vizet is. A növények sokasága között is lehet rendetlenséget létrehozni, szemetelni, de lehet nem mindennapi szépségű élő képeket is alkotni a növényekből, amelyek gyönyörködtetik a szemet és vonzanak magukhoz. Erről van szó a „Teremtés" könyvben.

- Ha a „Teremtés" könyv, ahogy maga mondja, jelentőségteljes, akkor a társadalom életét meg kell változtatnia, vagy valahogy hatnia rá, nem?

- Igen, ilyen a törvény. Az új gondolat feltétlenül a társadalom életének új képében testesül meg.

- De mikor fog ez megtörténni? Már két év is elmúltott megjelenése óta.

- Pontosabban mondva, nem már, hanem csak. S ezen aránylag rövid időn belül sok mindent megteremtett már. Te magad is mondtad, hogy sokan máris próbálkoznak kiépíteni életük új képét. Sőt, még fejlesztési programokat

is készítenek már.

- Igen, mondtam. Ezek a megnyilvánulások ténylegesen is léteznek.

- Na, látod! A keresztény ideológia látható megnyilvánulásához háromszáz év kellett, s lám, itt elég volt csupán kettő. Anasztázia gondolatai sok-sok nép életének reális képében fognak megtestesülni, s egyetlen, általános együttes teremtői fellángolásba fogják egyesíteni törekvéseiket.

Anasztázia a térbe egy új gondolatot lövellt ki, s ez a gondolat egy kozmikus méretű esemény. Következésképpen ennek megfelelő értékelést kap a könyv is, amelyben e gondolatok először jelentek meg.

- Ez azt jelenti, hogy én is a jelentős írók egyike leszek?

- Te nem a jelentős írók egyike leszel... Te a legjelentősebb leszel, Vlagyimir! Az unokám az ő kedvese számára más szerepre, mint főszerep még gondolni sem gondol.

- Nincs ez azért egészen így! Az „Argumeti i fakti” (*Érvek és tények*) című népszerű folyóiratban közölték a könyvek népszerűségi listáját. E lista a „Család Könyvét” Oroszországban a második helyen említette.

- Idővel temérdek ember fogja tudatosítani az általad írott könyvek jelentőségét. S akkor majd e könyveknek még az első hely is egyszerűen kevés lesz. Csupán hat év telt el azóta, hogy megírtad ez első könyvedet, senki sem ismert, de most már nem csak ismert vagy. Hallottam, hogy megkaptad a Nemzeti Akadémikus címet és erről egy diplomát is átnyújtottak neked.

- Igen. De ez a cím nem egy hagyományos akadémikusi cím, hanem társadalmi.

- Hát éppen ez az, társadalmi! Becsüld meg ezt a címet, mert több a hagyományosnál! A nép szava! Azoké, akik megértették annak a jelentőségét, ami a könyvekben van, vele együtt meghatározták a te jelentőségedet is. Ok voltaképpen megértették Anasztázia gondolatait, s a megfelelő

módon értékelték azokat. Nem akármilyen emberek tették ezt. Ok majd képesek lesznek arra is, hogy megtestesítsék, megértsék és materializálják Anasztázia gondolatait. így lesz! Csak ne válj gőgössé, bírd kivárni büszkeség nélkül!

- Majd igyekszem. El fogom még egyszer olvasni mindazt, amit Anasztázia mondott. Nem fogok olvasni detektívregényeket, természetesen akármilyen szépirodalmat sem. Az ilyenekben ténylegesen nincs is semmilyen különleges gondolat. Amúgy is csak múlatják az időt. Van azonban egy kérdés, mely nem teljesen világos számomra. Eldönteni azt, hogy az adott könyv jelentős-e vagy sem, csak azután lehet, hogy azt az ember elolvassa. Hatalmas mennyiségű könyv íródott. Ha az ember elmegy a könyvtárba, látja, hogy a polcokon több tízezer könyv áll. Soknak sokat ígérő címe van. Sőt, olyan is akad, mint „Beszélgetések Istennel”, „Az Igazság feltárása”, „Az Élet minden Titka”. Az ember csak olvas, olvas, de voltaképpen nincs bennük semmilyen új gondolat. A több tízezer könyv között, lehet, van egy értékes, de annak a valószínűsége, hogy az ember rá is bukkanjon, egy a tízezerhez. Mi legyen hát?

- Hiszen mondom neked, nem?! Mielőtt hozzáfognál olvasni, nézd meg a bolygó életét, válaszd ki az adott nép életéből a számodra tetsző helyzeteket és olvasd a könyvét, gondolkozz!

- De ha semmi sem tetszik meg? Minden nép hasonló dolgokkal nyúglódik. Persze, különbözőségek, éppen vannak, de úgy általában... A környezetvédelem, például, az egész Földön egyre romlik...

- Hát, ha semmi sincs, ami megtetszene, akkor gondolkozz, hogyan lehetne jobbat tenni az életet. Ha rájössz, akkor majd te magad írsz róla könyvet.

- Én magam? Anélkül, hogy olvasnék valamit?

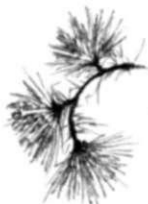
- Miért zavarod magad össze, Vlagyimir? Te mondd, hogy nem tudsz értékes könyveket találni, nem!? A hivalkodó címek mögött csak szavak tömkelege áll,

minden értelem, új gondolat nélkül. Ugyanakkor mégis kételkedsz, s azt gondolod, hogy az ember nem lehet okos, ha el nem olvas valamilyen esztelenséget. De azért még elárulom neked, hogy minden ember már születésétől fogva a legfontosabb könyvet igyekszik olvasni. Nyelvezete eltér a kinyomtatott betűktől, emlékezz vissza: „E nyelvnek illatai vannak, színei...”

- Megértettem.
- Hát ezt olvasd és gondolkozz!

GYAKORLATOK TELEPORTÁCIÓRA

Igen, Vlagyimir, igazad van! A többség tudatának jelenlegi állapota mellett, az, amit Anasztázia teremt, hihetetlennek tűnik.

De, ha majd olyan lesz a tudatosságuk és állapotuk, mint amilyenell az ősforrások emberei rendelkeztek, mai csodálkozásuk nevetséges lesz, nekik maguknak is.

Most csak egyetlen gyakorlatról mesélek neked, melynek segítségével könnyűszerrel teleportálhatod másik „Énedet”. Átviheted magad a szomszédos városba, vagy egy másik országba, esetleg korba. Mindenki megteheti, ha nem lusta.

Egyszer láttad magad is, hogy Anasztázia – kérésedet teljesítve – testét egyetlen pillanat alatt átvitte a tó egyik partjáról a másikra. Majd visszafelé is. S nem is titkolta, hogy az ember képes hasonlóra. Ehhez fontos gondolatban elképzelni a test minden sejtjét, a legkisebbeket is, azokat, amelyeket még mikroszkóp alatt sem látni és gondolatban szétszórni őket a térben, majd gondolattal mindet ismét összeszedni, de már az új helyen. Egy ilyen látványnak a hatása megdöbbentő.

Ilyesmire akkor képes az ember, amikor gondolkodásának gyorsasága lehetővé teszi, hogy egyetlen pillanat alatt képes saját testét részleteiben elképzelni. Elég egyetlen mikroszkópikus hiba, és ha már feloszlottál, nem tudod magad ismét összerakni.

En ezt az életem során mindössze háromszor tettem meg, de közben minden alkalommal nem kevesebb, mint egy évig készülődtem rá. Most már nem tudok ilyesmit

megtenni. Talán egy picit megöregedtem, vagy ellustultam. De az unokám a testátvitelt neked könnyedén bemutatta és megmondta: „Ha nincs rá elkerülhetetlen ok, nem szabad megtenni.” S el is magyarázta, miért.

Közben téged nem egyszer vitt át különböző korokba és városokba. Képeket láttál és az adott folyamatok résztvevőjének érezted saját magad. Jól mondtam?

- Igen, jól. Le is írtam, hogyan vitt át engem is és magát is egy másik bolygóra test nélkül. A testünk a Földön maradt. Sokan nem hitték el, hogy ez lehetséges.

- Majd megértik, ha maguk is képessé válnak hasonlót véghez vinni. Most én téged erre megtanítalak. Csak figyelmesen hallgasd meg és próbáld meg tudatosítani, amit mondok.

Az ember számtalan olyan energiából áll, amelyek lényét alkotják. Az érzések, a gondolat, a képzelet - ez is mind az ember. Ezeket az energiákat azonban nem látni. Nem fogunk azzal foglalkozni, hogy a test e részei anyagiak-e vagy sem. Az adott esetben nem az a fontos, hogy milyen anyagi fokon állnak. Más itt a fontos - ezek is léteznek és ezek is téged alkotnak - az embert.

Az anyagi emberi test a sok-sok alkotóelem egyike, amelyből az ember áll. Az ember élhet anyagi teste nélkül is, de akkor másképpen kellene őt nevezni. Az anyagi test látható lehetőséget ad meghatározni az összes többi energia harmonikus egyensúlyának a fokát.

Most képzeld el, hogy valaki más, vagy te, akaratoddal összefogod összes energiádat - azok teljes komplexumát - és leválasztod azokat a testedről és áthelyezed egy más térbe.

- Na, és ilyet bárki meg tud tenni?

- Meg. Almában ez részben mindenkivel meg is történik. De ne téj el a lényegtől, figyelj tovább! Azt mondtam: az ember akaratával képes az érzései teljes komplexumát áthelyezni.

Ehhez csak egy kis gyakorlat szükségeltetik. Tessék, egy ilyen gyakorlat:

A gyakorlatozásra egy olyan helyet kell választanod, ahol senki sem zavar. Ez lehet egy egyszerű szoba, egy ágy is. Nem szabad azonban, hogy a szobába olyan hangok szűrődjenek be, amelyek elvonják figyelmedet a feladatokról. Feküdj le az ágyra és lazítsd el testedet! Ellenőrizd, hogy karod, lábad, fejed szabadon és kényelmesen, minden erőfeszítés és feszültség nélkül pihenjen! Majd anélkül, hogy megmozdulnál, csak akaratoddal próbáld meg egyik kezed ujjába több vért áramoltatni, mint a tested más részeibe. Nem fog azonnal sikerülni, de addig ismételd, amíg gyenge bizsergést nem érzel annak a keznek az ujjai végében, ahová több vért, energiát irányítottál. Kb. harminc percig kell naponta hasonló próbálkozásokkal gyakorlatozni egészen addig, amíg képessé nem válsz szabadon - tetszésed szerint - irányítani energiád, véred áramlatát egyik vagy másik kezed ujjába, talpaidba. Amikor eléred az óhajtott eredményt, akkor kezdheted energiádat az agyadba irányítani.

Aki ilyen művészetet képes elsajátítani, nem kis hasznot nyer saját egészsége javítására. El tud például távolítani egy kiütést vagy kisebb fekélyt kezéről vagy lábáról, esetleg teste más részéről, táplálni tudja kihulló hajszálait. Na és, ami a legfontosabb - agyának pótenergiát tud adni. El kell még mondani azt is, hogy hasonló eredmény eléréséhez már néhány nappal a gyakorlatozás megkezdése előtt nem szabad húsfeleséget enned. Fontos, hogy táplálékod változatos legyen, könnyen emészthető és friss, éterekkel telített. Olyan körülmények között, amilyenek között élsz, ilyen táplálékhoz nehéz jutnod. De sok mindenhez, amihez nem tudsz hozzájutni, hozzásegít az alábbi: reggel igyál tíz gramm cédrusolajat, majd húsz gramm mézet és öt gramm virágport! Ezt három órával lefekvés előtt is ismételd meg!

Amikor már az első részen túljutottál, elkezdheted a másodikat. Ehhez azonban mondd meg nekem, melyek azok a tevékenységek, amelyeket az ember minden nap elvégez?

- A leggyakrabban valószínűleg ennivalót készítesz magának. Persze, a többség minden nap ételt készít. Például burgonyát hámozs.

- Akkor tehát válassz magadnak olyan cselekvést, amelyet a leggyakrabban végzel! Nem fontos milyen, az a fő, hogy nagyon jól ismerd. A burgonyahámozást említetted, legyen akkor valaki számára ez a legismertebb. Valaki más, pedig majd választ magának egyebet.

Végy egy órát, és mielőtt belefognál a munkába, írd fel az időt! A hámozás közben igyekezz nem gondolni semmi másra, jegyezd meg a részleteket és az érzéseidet is, amelyeket közben éreztél! Például, ha burgonyát hámozs, jegyezd meg, hogyan tartottad a kést, hová hullott a lehámozott burgonyahéj, hogyan mostad a burgonyát és raktározd el magadban az érzéseket is, amelyeket a víz váltott ki belőled. Vésd eszedbe, hogyan helyezted el a burgonyaszemeket az edényben, hogyan tetted a a burgonyával teli fazekat a tűzre! Majd végül jegyezd meg, hogyan távolítottad el a szemetet!

Amikor már úgy érzed, hogy mindent elvégeztél, nézd meg az időt és jegyezd meg, vagy írd föl, hogy hány percig tartott! Például lehet, hogy csak húsz perc telt el. Végy egy vekkert és húzd fel, hogy pont húsz perc múlva csörögjön! Majd menj be a szobába, ahol az ágyon fekszel, a feladat első részét már elsajátítottad! Feküdj le, lazulj el, hunyd le szemed és képzelj magad oda, ahol a burgonyát hámozsad!

Fontos, hogy az egészet - a legapróbb részletekig - képzelj el! Ha helyesen végzed a gyakorlatot, következetesen és részletesen képzeld el, a vekker akkor fog megszólalni, amikor bevégezted a képzel burgonyahámozást.

Ha lusta vagy, sok részlet kihullik, a képzelt hámozást befejezed, de a vekker nem fog csörögni.

Ha viszont lagymatagon végzed, lassan haladsz gondolataiddal és képzeleteddel, a vekker korábban meg fog szólalni.

Lesz, akinek egy évig is kell majd gyakorolnia, másnak kettőig, de valaki megtanulhatja egy hónap alatt is. Az, aki ezt megtanulja, akinek a képzetkép kialakítására elhasznált ideje megegyezik a reális idővel, az már majdnem megközelítette a teleportációt. Az ilyen hozzáfoghat a gyakorlat harmadik részéhez.

A gyakorlat harmadik részében át kell gondolatban menned a házad egy másik helyiségébe és ott olyan dolgot végezned, amelyet nagyon ritkán végzel. Most jegyzed meg gondolatban végzett tevékenységed idejét! Például belépsz a helyiségbe, valamilyen edénybe vizet öntesz, és a virágokat locsolod. Amikor gondolatban megöntözted a virágokat és felállsz, pillants az óra mutatóira, jegyezd meg, vagy írd fel, hány percre volt szükséged a képzelt tevékenységre.

Ezután menj be a szobába, amelybe az imént beléptél és ismételd meg a virágok öntözését! Az időnek percre pontosan meg kell egyeznie! Ha nem, ez azt jelenti, hogy tovább kell gyakorlatoznod! Ha majd az időd megegyezik saját második „Éneddel”, sok mindent meg tudsz valósítani. Akkor majd nem csupán saját házad egy másik szobájában tudsz tartózkodni, hanem a szomszédéban is, vagy egy másik országban. Ehhez csak néhány megbízható részletre lesz szükséged. Miután elemezted őket, képes leszel részletesen az egész környezetet létrehozni és ott tartózkodni.

Ehhez hasonló nem adatik meg mindenkinek, de biztosíthatlak, hogy ha egyszer valamilyen tengerentúli ország városában már jártál, másodszorra, harmadszorra járhatsz ott úgy, hogy oda csak másik „Énedet” viszed át.

Annak, aki ezt el tudja végezni, nem szabad megfélekednie arról, hogy van ennek egy veszélye is: másik

„Énjét" fizikai testétől nem szabad túl hosszú időre távol tartania...

Itt most a beszélgetés fonalától eltérek, és részletesebben mesélek a veszélyről:

A kíváncsiság kedvéért elvégeztem a gyakorlatokat és olyan eredményeket értem el, amelyekről Anasztázia nagypapája beszélt. Megpróbáltam áthelyezni magam, vagy másik „Énem" Ciprusra, Pafosz városába, ahol már volt szerencsém járni.

Dolgozószobámban a kerevetre feküdtem, ellazultam, majd elképzeltem, hogyan készülődöm, megyek a repülőterre, beszálok a repülőbe, Larnaka repülőterére érkezem, beköltözöm a számomra már ismert szállodába, majd lezuhanyozom és megyek sétálni a tengerpartra.

Esti kávé, helyi zene, majd reggel a tengerpart, fürdés a tengerben...

Visszatérni, vagy felocsúdni - nem is tudom, hogy fejezzem ki magam - azonban csak három nap múlva tudtam. Alig tudtam felkelni az ágyból. A testem - finoman szólva - már régen mosdóba kéredzkedett, de senki sem vitte el. Enni is szeretett volna, de senki sem etette-itatta meg. Nagy nehezen kikászálódtam az ágyból, majd belenéztem a tükörbe. A kép, amelyet megpillantottam, egyáltalán nem tetszett. Arcomon háromnapos borosta ült és arcki-fejezésem is morcos, örömtelen volt. Nagyon sajnáltam testem, amely három napra el lett dobva. Mindabból, ami történt, azt a következtetést vontam le, hogy az ember teste - abszolút magatehetetlen anyag az ember „második" vagy esetleg „első énje" nélkül. S bár magatehetetlen, mégis csak az ember sajátja az ő Földre született teste és nem illik elhagyni még egy tengerentúli üdülés miatt sem. Sőt, ha az ember test nélkül utazik, az érzés úgymond teljes, éreztem még a tenger vizét is, a napsugarak melegét, de a testem nem barnult le.

Eleinte sajnáltam a gyakorlatozásra felhasznált időt. Később azonban sikerült felhasználnom a másik „Énimmel” történő látást munkámhoz is, amikor még meg nem történt eseményeket láttam. így dolgoztam fel néhány témát, amelyeket az alábbiakban mutatok be.

ADJATOK HAZÁT A GYERMEKEKNEKI

Ukrajnában van Harkov városa. Itt, e városban van egy gyermekotthon. Egy jó gyermekotthon. Helyiségei, termei otthonosak, van itt szép akvárium, jó nagy medence. A helyi önkormányzat megtett minden tőle telhetőt, a vállalkozók is segítettek. A városi hivatal művelődési osztályának a vezetője megmutatta a termeket és arról beszélt, hogy e gyermekotthonból a gyerekek közönséges iskolába járnak. Kinéztem az ablakon. A gyerekek – kisebb csoportokba verődve – éppen hazafelé tartottak. Csak egyetlen kislány ment egymaga, külön a többiektől.

– Ő Szonya. Első osztályba jár – mesélte az igazgató. Mindig egyedül jár. Azt gondolja, hogy hamarosan egy zsidó család fogja adoptálni.

– Miért éppen zsidó? Egyáltalán nem is néz ki zsidónak, hisz szöszke, inkább ukránnak.

– Valaki az iskolában azt mondta neki, hogy Szonya zsidó név, vagyis ez azt jelenti, hogy ő zsidó. Szonya elfogadta ezt a nemzetiséget és azonnal el is döntötte, hogy egy zsidó család fogja adoptálni. S azért jár azóta mindig egyedül, mert úgy véli, hogy ha többedmagával megy, leendő szülei esetleg nem veszik majd észre.

Jó ez a gyermekotthon Harkovban. Más városokban is Ukrajnában, Fehéroroszországban, de Oroszországban is vannak hasonlóak. Gyermekek élnek bennük. S függetlenül attól, mennyire otthonosak itt a szobák, helyiségek, a gyermekek arra vágynak, hogy legyenek szüleik, családjuk.

S ezért ment határozott léptekkel az aszfalttal borított udvaron, megállapíthatatlan színű cipellőben egymaga, saját kortársaitól elkülönülve a pici, véznácska elsősz-tályos Szonya. S álmodozott Szonya, a intézetis lányka...

Teltek, múltak a napok, elmúltott egy hónap is. Szonya még nem tudta, hogy gyermekmenhelyek már régóta sok-sok országban léteznek és bizony nem minden gyermeket fogadnak örökbe. Hogy zömük arra van kárhoz-tatva, hogy szülők nélkül éljen. S bizony Szonyát sem fogadták örökbe.

Elete mégis rendhagyó módon alakult. Abban az időben emberek egy csoportja - harkovi lakosok - úgy döntött, hogy a várostól nem messze egy települést hoz létre. Sikerült is 150 hektárnyi területet szerezniük és a 120 család - mindegyikük egy hektárnyi földet kapott - úgy döntött, hogy létrehozza rajta saját családi birtokát.

Egy darab föld, a szélén, gazdátlan maradt és a közösség úgy döntött, hogy azt egy intézetis gyereknek ajándé-kozzák, így is történt és a választás a kis Szonyára esett. A kislányt nevelőnőjével együtt kihozták a telekre kocsival. A nevelőnő így kezdte magyarázgatni a gyermeknek:

- Nézd csak, Szonya, itt karókat vertek a földbe és közéjük zsinórt húztak ki. E zsinór jelöli ki a te földedet - egy egész hektárt. Olyan emberek ajándékozták ezt neked, akik szintén vetek maguknak egy hektár földet. Kerteket fognak itt létesíteni és házakat építeni. Ha majd te is felnősz, te is építhetsz magadnak egy házat és létre-hozhatsz itt magadnak egy kertet. Ez a föld a te földed és itt fog rád várni.

A kislány a zsinórhoz ment, megérintette azt, majd ismét megkérdezte a nevelőnőtől:

- Ez azt jelenti, hogy e zsinóron túl az én földem van és a zsinór mögött azt tehetem, amit én akarok?

- Igen, Szonyecska, ez a te földed és csak te magad dönthetsz arról, hogy mi nőjön rajta.

- És mi fog rajta nőni?

- Nos, most még, ahogy azt magad is láthatod, különböző növények. De nézd csak, a szomszédos telken az emberek almafát, körtefát és sok másféle gyümölcstermő fát ültettek már ki, és bizony kertjük majd hamarosan ki is virágozik. És te is, ha majd felnősz, eldöntöd, hogy mit és hová kellene a te földeden ültetni, hogy nálad is szép legyen úgy, mint másoknál.

Szonya lehajlott és átbújt a zsinór alatt saját egy hektáros földjének a területére. Tett néhány lépést a zsinór mellett, figyelmesen nézegette a fűvet és mindent, ami kúszott-mászott és ciripelt benne. Eljutott a számára kijelölt telken növő pici nyírfához, megérintette annak még vékonyka törzsét. A nevelőnőhöz fordult és valamiért izgatottan megkérdezte:

- Ez a pici fa? A kis nyírfa? Szintén csakis az enyém?

- Igen, Szonyecska, most már a nyírfa is csak a tiéd, ha egyszer már a te földeden nő. Ha majd felnősz, majd másféle fákat is ültethetsz itt. De késő van, eljárt az idő! Mennünk kell, máris itt az ebéd ideje és nekem az osztályban a helyem!

A kislány arccal telkéhez fordult és némán nézni kezdte azt.

Akinek vannak gyermekei, azok tudják, hogy a gyermekek, amikor játszatnak, különböző tárgyakkól gyakran improvizált szobákat vagy faluhelyen kunyhókat építenek és bennük játszanak. Ki tudja miért, ám minden gyermekben él annak a vágya, hogy a nagy világtól elkerítse saját kis világát, létrehozza saját terét. Az állami intézetekben a tér közös. Ez a közös tér, még ha jól meg is építették és berendezték, lehangolóan hat rájuk.

Mint más intézetes gyermeknek, Szonyának sem volt egy parányi zuga sem, amit sajátjának nevezhetett volna.

S lám, most a zsinór mögött áll, s amit az behatárol, minden az övé. A fű is, az ugrádozó szöcské a fűben, de a kis nyírfa is. A véznácska kislány nevelőnőjéhez fordult. Megszólalt. Hangjában a kérés és az elszántság keveredett:

- Kérem, nagyon, de nagyon szépen kérem, tessék nekem megengedni, hogy itt maradjak! Tessék elmenni, én majd egyedül megyek vissza.

- Ugyan, hogy tudnál te egyedül harminc kilométerről visszajönni!

- Visszajövök! - válaszolta szilárd eltökéltséggel Szonya.

- Majd gyalogolok és visszajövök. Esetleg felszállok egy autóbuszra. Tessék nekem megengedni, hogy egyedül maradjak itt az én saját földemen.

A Szonyával szomszédos telek tulajdonosa, egy zsigulisofőr, amikor meghallotta a párbeszédet felajánlotta:

- Hagyja itt a kislányt estig! Én majd magát visszaviszem és érte pedig visszajövök este.

A nevelőnő gondolkodott, majd beleegyezett. Nem tudott volna bele nem egyezni, mert megpillantotta a zsinór mögött álló kislány arcát, aki az ő döntésére várt:

- Rendben, Szonya, maradj itt estig, a sofőrrel kiküldöm neked az ebédedet.

- Ugyan minek bármit is küldeni. Megosztjuk mi a szomszédasszonnyal az ebédet - mondta komolyan a zsigulisofőr különös nyomatékot adva a „szomszédasszony” szónak.

- Figyelj, Klava - kiáltott oda feleségének, aki éppen ebédet főzött az épülőfélben lévő ház verandáján - négynek készíts ebédet, ma velünk eszik a szomszédasszony is!

- Rendben - válaszolta a feleség -, jut belőle mindenkinek. Majd hozzátette: - Te, Szonya, pedig ha bármire szükséged volna, csak szólj bátran!

Amikor a zsiguli elment, Szonya elindult az oszlopok között kifeszített zsinór mentén. Lassan mendegélt, olykor

megállt, a fűbe ült, kezével valamit megérintett, majd újra elindult. Így járta körbe az egész telke földjének határát.

Ezután a hektár közepére állt és így, innen nézte határának minden oldalát. Majd hirtelen a magasba lendítette karjait, nekifutott, fel-felugrott és forgott maga körül.

Ahogy Klava meglátta, mennyire elfáradt a kislány a sok szaladgálástól a telkén, felajánlotta neki, hogy feküdjön le náluk a nyugágyra. Szonya azonban így válaszolt:

- Ha volna, tessék nekem valami régi holmit adni, amire lefekhetnék. Saját földemen szeretnék aludni, a kis nyírfánál.

Nyikolaj a nyugágyat a matraccal és pléddel a nyírfa mellé állította Szonya telkén. A kislány lefeküdt és azonnal mély álomba merült. Ez volt az ő első álma saját „családi földjén”.

A gyermekotthonban - kezdetben mindenkinek így tűnt - egy megoldhatatlan gond keletkezett. Szonya minden nap arra kérte a nevelőket, hogy engedjék őt el az ő egyhektáros földjére. Nem segítettek az érvek, hogy ő még túl kicsi ahhoz, hogy autóbusszal egyedül közlekedhessen, a nevelők pedig nem vihetik, mivel nem hagyhatják magukra a többi gyereket.

Szonya a gyermekotthon vezetőjéhez fordult. Elmagyarázta az igazgatónak, hogy feltétlenül el kell járnia a földjére. Feltétlenül, mert a szomszéd telkeken az emberek már fákat ültetnek és az ő kertjeik hamarosan virágba borulnak. Az ő földje pedig elhanyagolt lesz. Nem fog rajta virágozni semmi.

Végül a gyermekotthon igazgatója egy olyan megoldást talált, amely Szonya számára elfogadható volt. Így szólt:

- Figyelj, Szonya, mi most nem hordozhatunk ki téged a telkedre, már azért sem, mert neked többek között még egy fél hónapig tanulnod kell. Fél hónap múlva megkezdődik a szünet. Addig majd beszélék a telked szomszéd-

jaival, és ha beleegyeznek, hogy majd gondodat viselik, a szünetben otthagytunk téged egy bizonyos időre a te telkeden. Egy hétre, vagy lehet, még továbbra is. Egyébként ez a fél hónap még hasznos is lehet a földedre. Tessék, itt van két könyv! Olvasd őket! Az egyik arról szól, hogyan kell készíteni az ágyasokat, a másik arról, milyen gyógynövények vannak. Ha jól viseled magad, összekészítek neked még különféle magokat is a szünetre.

Szonya jól viselte magát. Gondosan elvégezte házi feladatait és minden szabadidejét az igazgatótól kapott könyvek olvasásával töltötte. Amikor aludni tért, álmodozott, azt képzelte, milyen szépen fognak a telkén nőni a különböző növények. Az éjszakai dadus egyszer észrevette, hogy amikor a gyermekek már mind aludtak, Szonya az ablakon át beszűrődő holdfénynél rajzolt. Fákat és növényeket.

A szomszédok belegeyeztek, hogy majd a gyermek után néznek, amikor beállt a nyári szünidő s maga az igazgató segédkezett a zsiguli csomagtartójába berakni a két hétre való elemózsiát, lapátokat, gereblyéket, egy egész doboz magot...

Nyikolaj nem akarta elvinni a száraz kosztot a gyermekotthonból, de az igazgató azt mondta neki, hogy Szonya egy független gyermek, soha sem akar senkinek a terhére lenni, és jobb lesz, ha látni fogja, hogy neki magának is van ennivalója.

Aadtak még neki egy vadonatúj hálósákot is. Nem is beszélve arról, hogy a szomszéd Nyikolaj családja már el is készített az intézetis kislány részére egy kisebb szobát s benne egy ágyat házuk a már elkészült első emeletén.

Amikor Szonya kocsiba ült, nem csupán az intézetben aznap szolgálatos alkalmazottak jöttek elbúcsúzni tőle, hanem bejöttek még azok is, akik nem voltak szolgálatban, mert látni akarták a kislány boldogságtól sugárzó arcát.

Az első három éjszaka Szonya a szomszéd házban

a számára fenntartott szobában aludt, de az egész napot saját hektár földjén töltötte.

Harmadnapra Nyikolajnak születésnapja volt és sok vendég érkezett hozzá. Egy fiatal pár saját sátrat hozott magával. Másnap a vendégek szétszéledtek, de a sátor ott maradt.

- Ez a mi ajándékunk! Neked! - mondták a fiatalok Nyikolajnak.

Szonya pedig megkérte Nyikolajt, hogy engedje meg neki, hogy a sátorban aludhasson. Nyikolaj így válaszolt:

- Persze, természetesen, csak aludj, ha ezt szeretnéd. Nincs elég levegő a szobában?

- A szobában nagyon jó - válaszolta a kislány -, de minden földön annak gazdája alszik, csak az enyém árválkodik egyedül. Sok telken tüzek égnek, csak az enyémen van sötétség.

- Tehát azt szeretnéd, ha a sátrat áthelyezném a te telkedre?

- Igen, nagyon, Kolja bácsi! Ott, oda rögtön a nyírfácskához! Ha majd ideje lesz, ha nem esik fáradságába...

Szonya minden további éjszaka a sátorban aludt, amely a kis nyírfa mellett állt az ő hektárján.

Amikor reggel felébredt, rögtön a vizes vödörhöz ment, amely a sátor mellett állt, pohárral vizet mért belőle, szájába vette azt és vékony vízsugarat engedett tenyerébe. Mosakodott.

Aztán kezébe fogta vázlatfüzetét, amelynek oldalaira saját kezűleg terveket rajzolt, ezeket nézegette. Később pedig virággyasokat és veteményes ágyakat ment készíteni.

A kisebb utászásót, amelyet a gyermekotthon igazgatója ajándékozott neki, bár éles volt, mégsem sikerült teljesen belenyomnia a földbe, csak a feléig. Ennek ellenére az ágyasok mégis szépre sikerültek neki.

Nyikolaj a szomszéd javasolta Szonyának, hogy felásózza neki azokat a részeket, amelyeket saját hektárján megmutat

neki, de Szonya kategorikusan elutasította. Különben is féltékenyen viszonyult minden telkére való behatoláshoz. Az emberek ezt érezték és igyekeztek is nehogy a kislány tudta nélkül lépjek át telke határát, amelyet a cölöpök és a közöttük kifeszített zsinór határoltak ki. Még Nyikolaj, a szomszéd is, amikor reggelente felébredt s ment volna, hogy reggelihez invitálja Szonyát, csak a zsinórig merészkedett el és onnan szólongatta.

A kislánynak az önállóság felé vezető rendkívüli igyekezete, vagy attól való félelme, hogy valakinek a terhére lesz, nem engedték, hogy bármit is kérjen. Még akkor is, amikor valaki a település lakói közül próbált cukorkát, ruhaneműt, vagy esetleg egyéb saját holmit adni neki, a szándékot ugyan udvariasan megköszönte, de határozottan visszautasította.

Ott tartózkodásának két hetében Szonya három veteményágyast ásott fel, ültetett be és a telek közepén egy kisebb virágágyast hozott létre.

A kéthetes időszak utolsó napjának reggelén, Nyikolaj - mint általában - Szonya telkének széléhez ment, hogy reggelire hívja őt.

A kislány virágágyasa mellett állt, amelyen még semmi sem nőtt, csak nézte azt és meg sem fordulva így válaszolt Nyikolajnak.

- Kolja bácsi, ne fessenek engem ma enni hívni, nem fogok én ma enni.

Nyikolaj elmesélte, hogy úgy érezte, mintha a kislány hangjában valamiféle csalódottság és nehezen visszatartott sírás lett volna. Nem próbálta magyarázni a dolgokat, nem kérdezgette, mi is történt. Hazament és távcsővel próbálta figyelni Szonyát.

A kislány a telken járt ide-oda, a növényeket cirógatta, javítgatta az ágyasokat. Majd a kis nyírfához lépett, két vézna karjával átfogta azt és vállalai remegni kezdtek.

Ebédre megérkezett Szonyáért a vénséges intézeti

mikrobusz. A sofőr megállt Nyikolaj birtokának bejáratánál és dudált. Nyikolaj így mesélte el az eseményeket:

- Amikor a távcsőbe néztem és megláttam, hogyan szedegette össze szegényes holmiját, kapáit, gereblyéjét és szomorúan felénk fordult, s megpillantottam arcát, nem tudtam tovább türtőztetni magam. Felkaptam a mobil telefonomat és telefonáltam. Még jó, hogy azonnal sikerült elkapnom a gyermekotthon igazgatóját. Elmondtam neki, hogy bármit aláírok, felelősséget vállalok a gyerekért, szabadságot veszek ki, állandóan a telken leszek, csak engedje meg, hogy a kislány egészen a szünidő végéig saját hektárján tudjon maradni.

Az igazgató előbb magyarázni kezdte, hogy minden gyerek az intézetből gyógykezelésre és kikapcsolódásra megy táborba a tengerpartra. Hogy ők már az ilyen lehetőséget régen lerendezték és most - hála a szponzoroknak - mennek. Én erre az igazgatónak mondtam valami férfiasat, de azért nem sértődött meg, ő is jól odavágott nekem. Azért még hozzátette: „adja a telefont a sofőrnek és holnap majd én magam megyek ki.”

Kifutottam, átadtam a telefont a sofőrnek, de magam ezt mondtam neki:

- Gyerünk, gyerünk, húzz már gyorsan el!"

A sofőr elment. Szonya, aki addigra megérkezett, megkérdezte:

- Kolja bácsi, nem értem jött a busz? De hát, miért ment el?

Nekem pedig - az igazgatóval folytatott beszélgetés után ugyanis annyira felizgultam, hogy rá kellett gyújtanom -, még a kezem is remegett, ahogy mondtam neki:

- Hát igen érted jött. Vagyis nem érted, csak egyszerűen azért, hogy megkérdezze, kell-e még neked valamilyen ennivaló, de mondtam neki, hogy nem, hogy jól megvagyunk.

Figyelmesen rám nézett, úgy tűnt, megértette, majd

csendesen így szólt:

- Köszönöm, Kolja bácsi! - megfordult és visszafelé indult, de hirtelen futásnak eredt s rohant vissza boldogan földjére.

Másnap reggel kellett eljönnie a gyermekotthon igazgatójának. Én lesben álltam és már vártam rá. Csakhogy nem hozzám jött, hanem egyenesen a sátorhoz indult. Még arra sem volt időm, hogy figyelmeztessem, hogy hívatlanul át ne lépje a zsinórt. De azért rendes ember az igazgató, maga is rájött, mit hogyan kell tennie, s hogy ne okozzon megrázkódtatást a gyermeknek, el is mondta azonnal, ahogy a kislány feléje indult, hogy köszöntse:

- Jó napot, Szonya, csak azért jöttem, hogy megkérdezzem jössz-e velünk a tengerhez vagy esetleg maradsz-e itt?

- Maradok! - nem is mondta, hanem kiáltotta Szonya.

- Hát, én is így gondoltam - válaszolta az igazgató -, ezért el is hoztam neked a fejadagodat, száraz kosztot...

- Ne tessék aggódni, az időt rám pazarolni! Nincs én nekem itt semmire sem szükségem.

- Semmire? Na és én, követem szépen, ugyan mit tegyek? Az állam minden növendékre pénzt juttat. Te pedig, tessék, magad látod el magadat. Hogy számoljak el én akkor az állami pénzzel, mi? Tessék szépen elfogadni! Gyerünk, Lekszejcs, rakodj ki! Engedd meg Szonya, hogy belépünk! Megmutatnád nekünk a gazdaságodat?

Szonya egy ideig nézte az igazgatót, s megpróbálta végiggondolni a helyzetet. Majd látta, hogy a mikrobusz vezetője valamilyen nehéz táskákat rak ki és végül is, amikor felfogta, hogy saját földjén maradhat egészen a szünidő végéig, örömmel kiáltott föl:

- O, jaj, de lehetetlen is vagyok... Tessék, csak tessék bejönni! Itt a kapu, itt e, ahol nincs zsinór. Tessenek beljebb fáradni! Megmutatom a gazdaságomat. Kolja bácsi, szintén tessék bejönni!

Sátrához vezetett bennünket és a sátra mellett álló vederből vízzel kínált bennünket:

- Tessék, víz! A forrásból hordom, nagyon finom, jobb, mint a csapvíz. Tessenek fogyasztani!

- Nem utasítom vissza - válaszolta az igazgató és egy fél pohárral mért magának, majd jóízűen kiitta az egészet. - Finom.

Én is ittam, a sofőr is és Szonya nagy öröme dicsérettük, milyen jó vize van. Szonya valószínűleg egész életében most először birtokolt valamit. Igaz, víz volt csak, de az övé és azt, mint sajátját tudta most először adni a felnőtteknek. Szonya kezdte érezni a világhoz való hozzátartozását. Majd másfél, de az is lehet, hogy két órán át hallgattuk Szonya lelkes mesélését arról, hogy mit ültetett már el és mit készül még elültetni. Mutogatta nekünk jövőendő családi birtokának a rajzait. Csak ház nem volt a rajzokon.

- Mennünk kell - mondta Szonyának az igazgató -, majd a holmidat te magad csomagold ki! Hoztam neked egy telepes lámpát is. Messzire tudsz vele világítani, ha pedig nappali világításra állítod be, akkor még olvashatsz is mellette. Na, de lesz most már mit olvasnod is. Hoztam neked folyóiratokat telekredezésről, de könyveket is a növénytermesztésről és a népi gyógyásatról.

- O, jaj, megint elfelejtettem - csapta össze tenyerét Szonya. - Rögtön helyrehozom!

Elhúzta a sátor bejárati függönyét és különböző növény-csomókat láttunk a sátorban kihúzott zsinóron lógni. Néhány köteget lekasztott és átadta őket az igazgatónak:

- Ez fecskefű. Gyógynövény. Kátyának a csoportunkból. Neki kell ezt leforráznia és innia. Sokat betegeskedik. Olvastam róla a könyvben, amelyet tetszett nekem adni... Száritottam.

- Köszönöm...

Jó ember azért' ez az igazgató, a gyerekeket is szereti!

Később beszélgettem vele, Szonya felől érdeklődött, hogy megy a sora, fontos tanácsokat is adott.

Így Szonya végül az egész nyarat a sátorban töltötte saját hektár földjén. A telke közepén gyönyörűen kivirágzott virágágyasa. A zöldségágyasokban kinőtt a hagyma, a retek és más egyéb is.

Estelente, amikor a napok már egyre kurtábbak voltak, gyakran lehetett látni, hogy pislákol a sátorban a kis nyírfa alatt a teleses lámpa fénye. Szonya minden este könyveket olvasott a népi gyógyításról, sőt egyre földje jövőjét rajzolgatta rajztömbjébe.

Amikor a nyár végén megérkezett érte az ósdi intézeti mikrobusz, segédkeztem neki összeszedni készleteit. S bizony volt is mit. Csak a szárított gyógynövényekből kerek kétszáz csokrot készített. Egy zsák krumplit, három tököt, de bizony tele is raktuk az egész mikrobuszt. Megkérdeztem tőle:

- Na és, mi lesz a jövő éven? Őrizzem meg a sátradat?

- Feltétlenül eljövök a következő szünetben. Rögtön az első nap eljövök a földemre. Jó szomszéd tetszik lenni, Kolja bácsi. Köszönöm szépen a jó szomszédságát!

S kezet adott nekem amúgy felnőtteken, de keze már egy jól megerősödött kéz volt. Sőt, maga Szonya a nyáron nem csak leburnult, hanem megerősödött, magabiztosabbá vált.

A következő éven gyümölcsfa-csemetékkal, palántákkal érkezett és azonnal munkához látott.

Településünkön az emberek a gyűlésen úgy döntöttek, hogy Szonyának egy kis házat építenek.

De Zina, a vállalkozó felesége, aki a legnagyobb házat építette, kitartott amellett, hogy ne kis házat.

- Szégyellek az emberek szemébe nézni. A telepünkön az emberek nem is házakat, hanem egyenesen palotákat építenek, ez az árva pedig sátorban lakik. Látogatók járnak ide, majd ki tudja mi mindent gondolnak rólunk.

Mivel ismertem a gyerek jellemét, hogy mennyire, szinte betegesen nehezen tudja elviselni, ha bárki bármit hoz neki, rám bízta, hogy beszéljek vele a ház építéséről.

Elmentem hát hozzá és elmagyaráztam neki: Szonya, az emberek a telepi gyűlésen úgy döntöttek, hogy egy kisebb fajta házat építenének neked. Neked csak az a dolgod, hogy mutasd meg, hová. De bizalmatlanul megkérdezte:

- Kolja bácsi, mennyibe kerül az a kisebb fajta ház?

Mit sem sejtve, így válaszoltam:

- Olyan kétszázezer, no, de átlagban kétezret adna minden család.

- Kétezret? Na de, az rengeteg pénz! Ez azt jelenti, hogy az emberek saját gyerekeiknek valamiből kevesebbet vesznek. Pénzüket rám pocsókolják. Kolja bácsi, nagyon szépen kérem: tessék megmondani az embereknek, hogy nekem még nem kell ház. Még helyet sem választottam neki. Nagyon szépen kérem, Kolja bácsi, tessék nekik elmagyarázni, az embereknek...

Zaklatott volt és megértettem miért. Szonya, ahogy megkapta hektár földjét, először életében érezte magát függetlennek. A föld helyettesítette szüleit, Szonyára szorult és Szonya is reá. Valamilyen belső ráérzéssel a kislány kiérezte vagy azt képzelte, hogy az ő földje nem akarja, hogy hozzá bárki idegen érjen.

És ne adj Isten, ha valaki majd a házikó felépítése után ezért akár szótlannal is, de szemrehányást tenne neki. Saját háznál többet ér neki saját függetlensége.

Próbáltam meggyőzni a telepeseket, hogy a kislánynak erőnek erejével szándékosan ne adjunk semmilyen ajándékot. Csakhamar azonban váratlan esemény történt. Gyerekek futottak a tó irányából Szonya telke mentén, elől divatos kerékpárján Egyik, a vállalkozó fia. Egyik egész idő alatt Szonyán élcelődött, Picurnak hívta, holott csak három évvel volt nála idősebb.

- Hé, Picur! - kiáltott Szonyának Egyik - Még mindig

kerttervezéssel foglalkozol, nem unod? Gyere inkább velünk megnézni a tűzijátékot!

- Miféle tűzijátékot? - kérdezte Szonya.

- A papám éppen most fogja felgyújtani az építkezési lakókocsit. Majd meglátod. Már a tűzoltóautó is megérkezett, ha esetleg valami történne.

- Miért kellene azt elégetni?

- Hát azért, mert rontja a kilátást.

- De hát miután elég, a földön hosszú ideig semmi sem fog nőni.

- Ugyan miért nem?

- Hát azért, mert a hasznos rovarok, bogarak, giliszták, elpusztulnak mind. Itt-e, a sátor mellett tüzet raktam, nézd! E helyen most semmi sem nőtt ki.

- Nahát, miféle megfigyelő is vagy te, Picur! Akkor mentsd meg a mi gilisztáinkat! Vidd el a lakókocsit, mert a papám nem tudja, hogy szabaduljon meg tőle.

- De hát, hogy vigyem el?! Nehéz az ám!

- Hogyhogy, hogy?! Természetesen daruval! Holnapután jön hozzánk egy daru. Szélerőművet építeni. De vidd, ha kell, gyorsan, mert ha nem, hatalmas tűzijáték lesz.

-Jól van, Egyik, elviszem a lakókocsit.

- Akkor menjünk!

Egyik szüleinek telke mellett felnőtt szomszédok és temérdek gyerkőc szedelődött össze. A tűzoltókocsi is készenlétben állt. De Egyik gyorsan édesapjához futott, aki éppen egy jókora benzinkannával a kezében már az építkezési lakókocsi felé tartott és a gyerkőcök nagy bánatára és a felnőttek örömteli bámulatára így szólt:

- Papa, nem kell elégetni a lakókocsit!

- Mi az, hogy nem kell? Ugyan miért?

- Mert elajándékoztam.

- Kinek?

- Picurnak.

- Miféle Picurnak?

- Hát Szonyának a szélső birtokról.
- Na és ő? Elfogadta? Tőled elfogadta?
- Papa, mi van? Ha nem hiszed, te magad kérdezd meg tőle.

Egyik kézen fogta a gyerkőcök hada között álló Szonyát, édesapjához vezette és így szólt hozzá:

- Mondd, hogy elfogadod a bódét! Na, mondd már!
- Elfogadom - válaszolta csendesen Szonya.

Nem is tudta a vállalkozó titkolni mennyire büszke volt fiára. Hát tessék! Senkitől sem fogadott el soha semmit ez a makrancos lány, csak éppen az ő fiától.

Amikor a gyerekek szétszéledtek, a vállalkozó összehívta az egész brigádot, amely a házépítkezésen dolgozott nála és így szólt:

- Ide figyeljete, emberek! Vegyetek meg minden alapanyagot, ha kell, dolgozzatok éjjel-nappal, a dupláját fizetem érte, de a lakókocsi két nap múlva álljon készen úgy, hogy a belseje európai luxuslakáshoz hasonlítson. A külseje maradjon ütött-kopott, amilyen most. De belül...

Két nap múlva Szonya telkén a nyírfa mellett, ott, ahol korábban a sátra állt, téglából megépített alapra felállították a kívülről ütött-kopott építkezési lakókocsit. Ugyan ütött-kopott volt, de az építkezési munkások által már festéshez elő volt készítve és ott állt benne a finnországi festék ecsetekkel együtt.

Később Szonya maga festette azt be - az első saját házikóját, amely az ő „szülő-családi-földjén” állt. E házikó a következő éven már mesebeli kastélyvá változott. Borostyán és vadszőlő nőtte be és virágágyasok vették körül.

Tíz év múltott el. Szonya befejezte az iskolát és már egy éve saját birtokán élt. A településen, amely szinte elmerült a zöldben, a virágoktól pompázó kertekben villák emelkedtek. A legjobb, legszebb birtok mégis a Szonyáé

volt. Amikor évfolyamtársai elhagyták az intézetet, a bizonytalan ismeretlenbe indultak, s igyekeztek legalább valamilyen szakközépiskolába bejutni, ahol legalább diákotthon is van, vagy valamilyen munkát találni, hogy úgy-ahogy meg tudjanak élni - Szonya már önálló ember volt. A telep lakói a fölöslegüket egy felvásárlónak adták át. A településeken megtermett zöldséget, gyümölcsöt aránylag magas áron vásárolták föl. Az Európai Unióba szállították azt, szaktoltokba, ahol tiszta környezetben termesztett biotermékeket árultak. Szonya is a felvásárlónak adta el a saját birtokán termesztetteket. Bár az is igaz, hogy termése nagyobbik hányadát az egyenesen hozzá járó városlakók vásárolták fel, akik hallottak a különleges leányról és annak mesebeli birtokáról.

Szonya ráadásul gyógynövényeket is szedett és sok embernek segített megszabadulni betegségeitől.

Történt egyszer, hogy Egyik érkezett szüleihez látogatóba, akik már állandó jelleggel saját családi birtokukon éltek. Egyik már három éve egy híres amerikai egyetemen tanult. Éppen egy bonyolult műtét előtt állt. Valószínűleg a tengerentúli víz és az ottani étel okozott rendellenességeket a májában és a veséjében. A műtét előtt Egyik egy hetet szeretett volna vendégeskedni szüleinél. Zinajda, Egyik édesanyja, felajánlotta neki:

- Kisfiam, figyelj, mi lenne, ha elmennénk a mi helyi gyógyítónkhoz. Hátha segítene.

- O, jaj édesanyám, milyen században élünk? Odaát, Nyugaton, az orvostudomány már réges-régen nagyon magas színvonalon van. Kivágják, amit kell és lecserélik. Ne aggódj! Nem megyek én semmilyen javasasszonyokhoz. Az ilyenek már a régmúlté.

- Nem is mondom én neked, hogy javasasszonyokhoz menjünk. Gyere, no, menjünk el ahhoz a lányhoz, akire biztos emlékszel. Az intézetből jött hozzánk és mindenki csodálkozására egyedül kezdte elrendezni a telep szélén

a neki ajándékozott hektár földet.

- Ja, a Picur? Valami rémlik.

- Nem holmiféle Picur ő, kisfiam, hanem igenis nagyra becsült ember! Az ő telkén természetekért a felvásárló bizony még a kétszeresét is hajlandó megadni. Gyógynövényeiért messze helyekről járnak hozzá az emberek, holott nem is csinál semmilyen reklámot magának.

- Ugyan honnan tud a Picur ilyeneket?

- Hiszen már elsős kora óta minden nyarat saját telkén töltötte, és minden telet azzal múlatta, hogy nap, mint nap különböző könyveket olvasott a növénytermesztésről és a népi gyógyászatról. A gyermeki ész olyan éles, mint a beretva, mindet elraktároz. Persze a könyvekből is sok mindent merített. Az emberek mégis azt beszélnek, hogy ő maga sokkal többet tudott már azelőtt is. Még azt is beszélnek, hogy a növények értik őt. Beszélget velük.

- Nahát, a Picur! Mennyit kér a gyógyításért?

- Van, amikor elvesz érte pénzt, de van, amikor ingyen gyógyít. A múlt ősszel találkoztam vele a tónál. Belenézett a szemembe és mondta is nekem: „Zina néni, nem jól néz ki a maga szeme fehérje. Tessék, itt ez a gyógynövény, tessék csak belőle teát készíteni és iszogatni, majd elmúlik.” Bizony el is múlt! A szemem fehérje tényleg nem is volt rendben, mert fájt a májam. Most már bezzeg nem fáj. Menjük el fiacskám, lehet, hogy segít rajtad is!

- Hát, bizony, édesanyám, nem csak a májam. Már megállapították a diagnózist - kiveszik a vesémet is. Nem segítenek itt már semmilyen főzetek. De azért menjünk el, kíváncsi vagyok Picur birtokára. Úgy hírlük, olyan, mint egy valóságos Paradicsomkert.

- Hát, ez igen! Remekül elrendezett itt mindent - mondta Egyik nem titkolva lelkesedését, amikor édesanyjával Szonya telkéhez értek. Amíg az emberek a településen

minden erejüket a villák, sőt kőfalak építésébe fektették, Szonya ténylegesen is egy Édenkertet létesített. Nézd csak, édesanyám, micsoda élő sövényt nevelt ki!

- Ha a kertjét látnád, nem így lelkendeznél. De igen keveseknek engedi meg ám, hogy oda belépjenek! - jegyezte meg Zinajda.

Megnyitotta a kaput és jó hangosan elkiáltotta magát:

- Szonya, ha itthon vagy, gyere ki! Szonya, itthon vagy?

A házikó ajtaja - a régi építkezési lakókocsi - megnyílt és a lépcsőre egy lány lépett. Bájos mozdulattal hátravetette vaskos szőke copfját. Meglátta Zinaidát fia kíséretében és arcát elöntötte a pír. Begombolta blúza felső gombját, amely rugalmas mellét takarta, s a fiatal tündérszép leány lány, könnyed, de ugyanakkor kecses léptekkel lefutott a lépcsőről és elindult a kapu felé vezető utacskán, ahol Zinajda és Egyik álltak.

- Jó napot kívánok, Zina néni! Üdvözlöm, Eduárd! Ha akarnak, tessék, térjenek be hozzám, házamba vagy a kertembe.

- Köszönjük szépen a meghívást, szívesen betérünk - válaszolta Zinajda.

Egyik azonban semmit sem mondott, még köszönni sem köszönt.

- Tudod, Szonya - folytatta Zinajda a kerten át vezető úton - gondja van a fiamnak, műtét előtt áll. Bár az is igaz, hogy Amerikában fogják műteni, de valahogy mégsem hagy ez engem, egy anyát, nyugodni.

Szonya megállt, megfordult és megkérdezte Egyiket:

- És ugyan mije fáj, Eduárd?

- A szívem - válaszolta visszafojtott hangon Egyik.

- Hogyhogy a szíved? - kiáltott fel Zinajda. - Nem azt mondtad, hogy a májad, a veséd? Hazudtál, hogy megnyugtass?

- Nem hazudtam. De most a szívem, édesanyám, úgy ver, nézd. Tedd ide a kezed, hogy dübörög! - fogta anyja kezét

és a szívére helyezte - Érzed? Rögtön kiugrik és megreped, ha azonnal nem veszed rá e tündérszép leányt, hogy most, azon nyomban legyen a feleségem.

- Jaj, te huncut, viccelni szottyant kedved - nevetett Zinajda - Tisztára halálra rémisztettél.

- De én nem viccelek, édesanyám! - válaszolta komolyan Egyik.

- Hát, ha nem viccelsz - folytatta vidáman Zinajda -, akkor tudd meg, hogy Szonyához már a fél település küldött kérőket, mégis mindenkit kikoszarozott. Nem akar ő férjhez menni. Tessék, itt vagy, kérdezd meg magad, miért nem akar férjhez menni, de anyád ebbe ne ráncigáld!

Egyik Szonyához lépett és csendesen megkérdezte:

- Szonya, miért nem ment még senkihez sem férjhez?

- Azért - mondta halkán Szonya -, mert én, Egyik, terád vártam.

- Nahát, micsoda tréfát űztök ti egy édesanyából?!

- Áldj meg minket, édesanyám, azonnal, mert én nem viccelődöm! - mondta határozottan Egyik és kézen fogta Szonyát.

- Én sem viccelek, Zina néni - mondta komolyan Szonya.

- Nem vicceltek?... Vagyis te is, Szonya... Nem viccelsz?... Rendben, de ha egyszer nem, akkor miért nevezel engem néninek, nem pedig mamának?

- Jól van. Mamának fogom nevezni - mondta remegő hangon Szonya és miután egy lépést tett Zinajda felé, határozatlanul megállt.

Zinajda képtelen volt azonnal felfogni, mi is történt valójában - élcelődnek, tréfálkoznak vele? Komolyan figyelte hol Szonya, hol a fia arcát... Majd végül megértette a fiatalok szándékainak komolyságát, s miután felfogta azt, szinte Szonyára vetette magát, megölelte és elsírta magát:

- Szonya, Szonyecska, kislányom, ó, jaj, értem én már, ti

ezt komolyan gondoljátok!

Szonya válla is remegett, átölelte Zinajdát és ő is megismételte.

- Igen, mama, komolyan. Igen, nagyon komolyan.

Ezután a fiatalok, kézen fogták egymást, lassan és senkire sem figyelve maguk körül a település utcáján **Egyikek** birtoka felé indultak. Elöl Zina ment. Egyszerre sírt is, nevetett is és be nem állt a szája úgy újságolta mindenkinek, akire ráakadt:

- Megérkeztünk... Ők meg - rögvest egymásba szerettek... Én meg - már áldásom is adtam rájuk... De azért eleinte mégis azt gondoltam, vicc, tréfa az egész. Ők meg - csak úgy, ripsz-ropsz egymásba szerettek. Én meg mondanám, hogy... De erre ők - esküvőt, édesanyám, még ma! Jaj, jóemberek, hát hogy lehet ilyet még gondolni is? Fel kell az ilyesmire készülni! Hivatalosan. Nem megy ez csak úgy!

Amikor körülbelül ugyanilyen halandzsza beszédet hallott tőle az eléjük induló férje, a vállalkozó, Egyik édesapja, a fiatalokra nézett és így szólt:

- Te, Zinajda, mint mindig, csak locsogsz-fecsegsz. Na és mi van? Hogy ne lehetne az esküvőt megtartani még ma? Csak nézd meg a fiatalokat! Nem majd kell őket egybe adni, hanem rögvest, most azonnal.

Egyik édesapjához lépett és megölelte.

- Köszönöm, édesapám!

- Ugyan már... Mit köszönsz. Nem kell itt engem ölelgetni. Kiabálni kell! Csókot!

- Csókot! Csókot cuppanósat! - kiabálták az összesereglett emberek.

Egyik és Szonya a település szeme láttára először csókolták meg egymást életükben. Az esküvőre a település apraja-nagyja összesereglett, ki akkor otthon volt. A sebtében, kint a szabadban, a friss levegőn összeállított asztalt is együtt terítették meg. Az esküvőre összesereglettek nem „üvöltöztek”, ahogy az az orosz italozásokon

szokás, hanem énekeltek, daloltak egészen késő éjszakáig.

A fiatal házaspár - a szülők könyörgésének nem engedve - nem a kacsalábon forgó palotára hasonló villába költözött, hanem Szonya apró házikójába.

- Értsd meg, édesapám - mondta Egyik -, itt a fél hektárra mindenféle gazdasági épületekkel felépítettük ezt a palotát. De olyan szép, ahogy az Szonyánál van, nálunk nincs, olyan levegője, amilyen neki van, nekünk nincs. A felét az egésznek le kellene rombolni.

Ezután a vállalkozó egy álló hétig ivott. Majd mindenki csodálkozására elkezdte lerombolni az épületeket. Így dühöngött közben:

- A butaság emelt titeket, az unokák nem fognak akarni ilyen katakombákba költözni.

S boldogan élt Szonya és Egyik...

Állj! Már a jövőről kezdtem beszélni. A jövő feltétlenül gyönyörű lesz. De a jelen? A jelenben Harkov városában van egy egészen jó gyermekotthon. S él is benne egy kislány, akit Szonyának hívnak. Szonya már a harmadik osztályba lépett, de egyhektárnyi saját földje nincs, ugyanúgy, ahogy Tanyának, Szerjocsának és Kátyának sincs... és más több százezer gyermeknek a gyermekotthonokban. Az Ukrán Tanács még napirendjére sem tűzte azt a tervezetet, mely arról szól, hogy lakosainak - többek között az árva gyermekeknek - életfogytiglani használatra utaljon ki földet, hogy azon létrehozassák saját családi birtokukat. A Fehérorosz Duma, de az Orosz Duma sem... Meg fogják nekik ezt a gyermekeik bocsátani? Meg tudják ezt a mai képviselők maguknak bocsátani?

A JÖVŐ BÖRTÖNE

N yikolaj Ivanovics a speciális rendszerű átnevelő intézet – népies nevén börtön – igazgatója már ötödik este nem hagyta el idejében dolgozószobáját. Amikor befejeződött munkanapja, dolgozószobájában kikapcsolta a telefonokat és gondolataiba merülve járt fel s alá. Olykor asztalához ült, egy zöld irattartót vett a kezébe és már sokadszor olvasta újra és újra a benne foglaltakat.

Egy elítélt – aki a huszonhatos cellában az Orosz Állam-szövetség Büntetőtörvénykönyve 931. paragrafusának értelmében töltötte kiszabott büntetését – társai és saját nevében, az első pillantásra egy elképesztő javaslattal fordult hozzá.

Családi nevén Hodakov elítélt azt javasolta, hogy a büntető intézmény vegyen száz hektár elfekvő vagy parlagon, felhasználatlanul heverő földet. Ezt a földet kerítesse be szöges dróttal, a sarkakra állíttasson őrtornyokat. Rendeztessen el mindent úgy, hogy minden meglegyen, ami megakadályozza a szökést. Ezen a száz, bekerített hektáron kilencven bebörtönzött dolgozna, foglalkozna mezőgazdasággal. Az ezt óhajtók kérvénye szintén az irattartóban volt.

A bebörtönzöttek ennek fejében kérelmeikkel kötelezik magukat arra, hogy az egész intézetet ellátják zöldséggel, vagyis az általuk megtermelt termés felét átadják az intézetnek. A másik felét családtagjaiknak szeretnék elküldetni. Ebben nem is volt semmi lehetetlen. A rabok több

fegyintézetben gyárakban dolgoznak. Van, ahol fafeldolgozó műhelyekben valamilyen egyszerű tárgyakat készítenek, máshol ruhaipari vállalatokban varrnak, pl. olyan igénytelen dolgokat, mint ködmönök, alsónemű, s a munkájukért cserébe kis bért is kapnak. A bér azért is alacsony, mert munkájuk termelékenységé is az.

Az irattartóban egy javaslat volt: a bebörtönzöttek mezőgazdasággal akartak foglalkozni. Nem is volna ebben semmi különös, ilyet is lehetne. A fizetség a termés fele volna. Ez is rendben volna, hiszen így nem kell eladással foglalkozni, bizományba adni a terméket és hónapokig várni, hogy pénz is legyen belőle. De az, ami ezután következik...

Hodakov elítélt a többi rab nevében azt kérte, hogy a száz hektárt osszák fel egy-egy hektáros darabokra és legyen mindegyikért egy-egy rab a felelős.

Továbbá azt is javasolják, hogy legyen lehetősége minden egyes elítéltnak a számára kiutalt telken egy magánzárkát is felépítenie.

Valamint, az ítélet lejárta után annak, aki tovább is saját telkén szeretne maradni, adasson meg erre a lehetőség. Tőle a termést az intézet már nem venné be, hanem annak főnmaradó, saját célra fel nem használt részét megvenné. Továbbá, a volt elítéltnak az ítélet lejárta után lehetőséget adna, hogy a cellához még további részeket építsen.

A zöld irattartót az adott ajánlattal - vagy mondjuk így, kéréssel - még fél évvel ezelőtt adták át Nyikolaj Ivanovicsnak. A kilencven kérvényen és a javaslat szövegén túl az irattartóban volt még a jövőendő telkek tervrajza is, szépen, színes ceruzával elkészítve. A rajzokon fel voltak tüntetve az őrtornyok, a szöges drót és az ellenőrző bejárat is.

Miután Nyikolaj Ivanovics először elolvasta a kérvényt, betette az irattartót íróasztala legalsó fiókjába, gondolatban vissza-visszatért tartalmára, de az elítélteknek csak

nem adott semmilyen választ.

Egy olyan körülmény adódott azonban, mely a börtönparancsnokot arra kényszerítette, hogy már ötik este állandóan a rabok javaslatára gondoljon.

Ez a körülmény az alábbi volt: az igazgatóságról parancs érkezett, hogy a következő évtől a börtönt ki kell szélesíteni, további cellákat kell építeni, és fel kell a következő év végéig készülni még további százötven elítélt fogadására. A parancssal együtt megkapták a jelenlegi épületekhez építendő részek tervrajzát és a finanszírozás ütemtervét is. Az építkezésre - a javaslat szerint - az elítéltek munkáját kellett igénybe venni.

Nyikolaj Ivanovics így gondolkodott: „A finanszírozás úgy, mint általában, késni fog, az olcsó építkezési anyagokkal gond van. A költségvetés az építkezési anyagok egy bizonyos árára készül, de amíg az építkezésre sor kerül, az árak már rég megváltoztak. Az elítéltek munkájának a termelékenysége alacsony. A parancs biztosan teljesíthetetlen. De nem lehet nem teljesíteni sem. A szolgálati ideje végéig még öt éve van. Ezredesi rangig sikerült eljutnia. Már húsz éve a fegyház igazgatója, de egyetlen panasz sem volt rá soha. S most, nesze neked, egy ilyen parancs!

Nem ezek a körülmények voltak azonban a legfontosabbak az ezredes elmékedésében. A zöld irattartó! Hodakov elítélt jegyzeteiben azt állította, hogy ha az elítélteket az ő terve szerint kezelnék, a hasonló intézmények legfőbb feladata - a bűnözők átnevelése - teljesítve volna.

Azt, hogy a jelenlegi átnevelő intézményekben a bűnözőket nem átnevelik, hanem éppen ellenkezőleg - még „tapasztaltabbakká” teszik - Nyikolaj Ivanovics jól tudta. Különböznél is őket másodszor és harmadszor is. Éppen ez a körülmény nyomasztotta Nyikolaj Ivanovicsot, aki annyi energiát és időt fektetett szolgálatába.

Az élet múlik, a szolgálat befejeződik és mire, hová

jutott? Úgy néz ki, hogy bűnözőket nevelt.

A zöld irattartó! Micsoda egybeesés! Ha legalább meg volna szilárdan győződve arról, hogy a benne felvázoltak elfogadhatatlanok. De valahol a bensőjében valami mégsem engedi, hogy elvesse azt. Ám elfogadni is képtelen. Ez a javaslat nem mindennapi, rendkívüli!

Másnap reggel az ezredes rögtön parancsot adott, hogy vezessék dolgozószobájába a huszonhatos cella elítéltjét, Hodakovot.

- Leülhet, Hodakov polgártárs! - mutatott Nyikolaj Ivanovics az elítéltnak a székre, aki a fegyőr kíséretében lépett dolgozószobájába. Átlapoztam az irattartója tartalmát. Van ennek kapcsán egy kérdésem.

- Hallgatom, parancsnok polgártárs - mondta gyorsan az elítélt s felállt a székről.

- Leülni! - adta ki a parancsot a fegyőr.

- Persze, üljön csak le nyugodtan, minek ugrál fel-le, mint valami bíróságon - mondta békésen a börtönigazgató és a fegyőrhöz fordulva, még hozzátette: Te várj addig az ajtó előtt!

Majd megkérdezte az elítéltet: Vagyis maga, Hodakov Szergej Jurijevics, maga ilyen furcsa javaslattal rukkol elő?

- Csak az első pillantásra tűnik furcsának. A javaslat voltaképpen teljes mértékben racionális.

- Akkor mondja el világosan, miféle furfangot eszelt ki? Feltételeket akar létrehozni tömeges szökésre? A kilencven kérvényező között mindenkinek öttől kilenc évig terjed a büntetése. Vagyis, közelebb akarja hozni a szabadságot?

- Ha van furfang az adott javaslatban, akkor az nem a szökéshez kapcsolódik, parancsnok polgártárs - pattant fel ismét izgatottan az elítélt - nem értette meg jól...

- Ülj csak le nyugodtan! Hagyd a csudába a „parancsnok polgártárskodást” Engem Nyikolaj Ivanovicsnak hívnak. Téged, aktáidból tudom, Szergej Jurijevicsnek. Pszichológus voltál. Disszertációdát is megvédted, majd vállalko-

zásba fogtál. Különösképpen nagymértékű lopás büntette miatt ítélték el. Igaz?

- Igaz, elítéltek... Nyikolaj Ivanovics, hiszen, tudja, hogy volt a peresztrojka beindulásakor... Az ember alig szokta meg az egyik törvényt, máris mások léptek érvénybe...

- Rendben, hagyjuk, másról van itt most szó. Magyarázd el, mit is akartál azzal a szöges drótok mögötti mezőgazdasági börtönöddel, vagy minek is lehetne azt nevezni!

- Megpróbálom elmagyarázni, Nyikolaj Ivanovics. De azért nehéz lesz egy bizonyos körülmény miatt.

- Milyen körülmény miatt?

- Tudja, egy könyvet olvastunk, az a címe, hogy „Anasztázia”. Aztán még további könyveket, ennek a folytatását. A könyvben - úgy általában - az ember rendeltetéséről van szó. Arról, hogy ha minden a Földön élő ember venne egy hektár földet, és rajta létrehozna egy édenkerti szegletet, akkor az egész Föld igazi Edenkertté változna. A könyvben ez olyan egyszerűen és meggyőzően van leírva.

- Mi sem egyszerűbb ennél! Ha mindenki vesz földet és munkához lát, akkor persze, biztos, hogy az egész Föld megváltozik...

- Hát, én is ugyanezt mondom.

- De, mi közöd van neked ehhez?

- Minden olyan meggyőzően el van ezekben a könyvekben magyarázva. Az ember gyorsan átolvassa őket, s bár elolvasta, lehet, hogy nem értett meg mindent. Nekünk, pedig időnk van - bőven. At-átolvastuk, megvitattuk és megértettük.

- Na, és akkor, mi van?

- Sokan - miután elolvasták a könyveket - földet akarnak vásárolni és egy paradicsomkertet akarnak saját családi birtokukon létrehozni. Ők szabadlábbon vannak, megtehetik. Így hát, mi erre a gondolatra jutottunk: bár szögesdrót mögött vagyunk, mégis mi is vennénk egy hektárt, dolgoznánk rajta, létrehoznánk mi is ilyen

szegletet, a termés felét, de akár esetleg a nagyobb hányadát is, ha kell, a fogház vagy a társadalom szükségleteire bocsátanánk. De van egy kérésünk! Éspediglen az, hogy ne vegyék el tőlünk a telket, amikor letelik büntetésünk, ha azok, akik azt megművelik, rajta akarnak maradni.

- Hát ez meg mi fene?! Szögesdrót mögött, fegyőrök megfigyelése alatt akarjátok egész hátralévő életeteket eltölteni?

- Ha majd mindenkinek letelik a büntetése, leszedhetik a szöges drótkerítést, és azt át lehet helyezni az őrtornyokkal együtt máshová. Az új helyen olyan új rabokat lehet elhelyezni, akik szintén szeretnének saját birtokot létesíteni. Mi pedig maradunk a sajátunkon.

- Aha! Akkor tehát, azoknál, akik még büntetésüket töltik, a szöges drótkerítést az őrtornyokkal új helyre visszük, és ők majd a fennmaradó szabad birtokokon maradnak. így gondoltátok?

- Igen, így.

- Hát ez valami tiszta fantazmagória! De, hiszen ez úgy néz ki, hogy én magam, a börtönparancsnok fogok a bebörtönzötteknek paradicsomi oázisokat létrehozni!? Na, és ti el is hiszitek, hogy ezt meg lehet csinálni?

- Abszolút meg vagyok győződve a sikerről. Mint pszichológus meg vagyok győződve. Szívemmel is érzem, hogy igen. Saját maga ítélje meg, Nyikolaj Ivanovics! Leüli az ember a kilenc évét, szabadlára helyezik. Nincs barátja, cimborája. Cimborái a börtönben vannak. A családnak nincs rá szüksége. Se a társadalomnak. Ugyan, ki akar alkalmazni egy volt fegyencet? Munkanélküli amúgy is rengeteg akad minden szakmában, sorban állnak a munkahivatalok előtt, méghozzá jobbnál jobb életrajzokkal... A társadalom nem számol a volt rabokkal semmilyen munkakörben. Egyetlen út áll előttük: teszik azt, mit azelőtt. S teszik is, és jutnak újra vissza, ide, magukhoz.

- Hát igen, ismerős a helyzet... Nyilvánvaló, amit

mondasz. De, azért mondd meg nekem, mint pszichológus: miért változtak meg oly hirtelen a foglyok, miután elolvasták ezt a könyvet, miért döntöttek úgy, hogy szögesdrót mögött kell nekik a föld?

- Mindegyik előtt megnyílik az öröklét lehetősége. Általában azt tartják, hogy az ember él még akkor is, ha cellában van. De az igazság az, hogy voltaképpen megszűnt létezni. Meghalt. Mert életének nincs jövője, távlata.

- Mi ez az öröklét jövője vagy távlata?

- Hát csak annyit mondhatok, hogy nehéz mindent elmondanom, ami a könyvekben van...

- Rendben! Magam olvasom el őket, s majd gondolkodom azon, ami titeket ilyen lírai elképzelésre vezetett. Aztán, majd folytatjuk a beszélgetésünket. Őrség, elvezetni a foglyot!

Hodakov letartóztatott felállt, háta mögé rakta kezeit és megkérdezte:

- Megenged még egy kérdést?

- Beszélj! - egyezett bele a parancsnok.

- Amikor e javaslatot kidolgoztuk, akkor figyelembe vettük a fegyencek fogvatartásáról szóló jelenlegi utasításokat is. A terv semmilyen módon nem zavarja az utasításokat.

- Hihetetlen, ők figyelembe vették!... Utasításokat!... Nem zavarja az utasításokat... Majd átvizsgálom. Elvezetni!
- parancsolta a fegyőrnek Nyikolaj Ivanovics.

Majd hívta a jogászt, s e szavakkal adta át neki az iratköteget:

- Tessék, vedd ezt át! Olvasd át, ismerkedj meg a tartalmával: miben mond ellent a fegyház rendtartásáról szóló utasításoknak! Két nap múlva várom a jelentést!

Két nap múlva a jogász a fegyház parancsnokának dolgozószobájában ült. Beszámolóját egy jogászra nézve különleges, nagyon körülírott módon megfogalmazva mondta el:

- A lényeg abban van, Nyikolaj Ivanovics, hogy az adott tervezetet a törvény és az utasítások szemszögéből nézve, amelyek az úgynevezett szabadságvesztés helyén tartózkodó állampolgárok fogvatartását szabályozzák, nem lehet egyértelműnek tekinteni.

- Ugyan, mit csűröd-csavarod itt előttem a dolgokat, Vaszilij, mint védőügyvéd a bíróságon, mi? Mi már tizenöt éve ismerjük egymást - állt fel Nyikolaj Ivanovics asztala mögül. Valamiért egy kissé nyugtalan volt. Végigment a dolgozószobában, majd ismét leült:

- Beszélj konkrétan, miben van itt törvény- és szabálysértés!

- Konkrétan... Hát, ha konkrétan kellene fogalmaznom, akkor a legelején kell kezdenem.

- Rendben, kezd a legelején!

- Börtönt építünk. A terv számításba veszi a területnek a külvilágtól való elszigetelését. Két sor szögesdrót keríti körül a száz hektár börtönterületet. A terv tekintetbe veszi az őrtornyokat is. Általában, a börtön területének a bekerítése teljes mértékben tekintetbe veszi a szabályokat. S a terv továbbá azt javasolja, hogy a börtön legyen felosztva egy hektár nagyságú telkekre és minden telket egy-egy fogolyra kell bízni. Mit lehet itt még mondani? A szabályzatok szerint nekünk kötelességünk is a felelőtlen polgárokat munkára szoktatni, egyszerűbb termékek készítésére kisebb gyártelepeket létrehozni, esetleg mellék-termelő egységeket is, és részben önfinanszírozásra átállni. Hiszen a törvény megengedi a miénkhez hasonló intézmények létrehozatalát, ahol - speciális feltételek mellett - gazdasági tevékenység folyik és az erdőalap többcélú felhasználása zajlik. A mi esetünkben a terv egy hasonló mellékgazdaságot céloz meg, amely zöldséggel látná el a gondozottainkat, de az is lehet, hogy még eladásra is maradna belőle. Eddig még a törvény keretein belül vagyunk.

- Ne feszítsd a húrt, gyérünk tovább! Hol léptünk túl

a kereteken?

- Továbbá, minden telekre egy-egy magánzárkát kellene a terv szerint építeni. Ebben a fogoly fog lakni, s ezen túl található munkahelye - az egy hektárnyi föld.

- De a magánzárkát teljes kényelemmel ellátva és bebútorozva akarják. Utópia.

- Te valószínűleg nem eléggé figyelmesen ismerkedtél meg a tervvel, Nyikolaj.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy nem eléggé figyelmesen? Hiszen fejből ismerem.

- Nem tudom,... De itt mellékletként szerepel e magánzárka vázlata és leírása is, más szóval, beltere. Minden szigorúan a szabályoknak megfelelően. Az ágy, a WC, asztal, szék, könyvespolc, éjjeli szekrény. Vasajtó kémlelő lyukkal és külső zárral, rács az ablakon. Ami pedig a finanszírozást illeti, világosan meg van mondva: minden egyes fogoly saját maga fedezi magánzárkája felépítését.

- Ilyesmi a tervben nem volt, amikor én tanulmányozgattam.

- Nem tudom... Nem tudom... Nézd, itt van, ni! A rajz is, a munkavázlatok is az elkészítéshez, a leírás is.

- Mit jelent az, hogy „itt van”? Hiszen, amikor én az irattartót neked átadtam, hogy olvasd át, semmi ilyesmi nem volt benne. Pontosan emlékszem, hogy nem. Én ezt az irattartót tízszer is átnéztem - az elejétől egészen a végéig. Miért nem szóltál nekem erről semmit?

- De hát te engem csak két nappal ezelőtt kértél meg, hogy mondjam el nézetemet.

- Rendben, beszélj, mit szólsz az egészhez!?

- Én azt gondolom, Nyikolaj, hogy ha ez a tervezet megvalósul, akkor biztos kevesebb börtön és munkatábor lesz az országban és csökkenni fog a bűnözés is. S te, Nyikolaj Ivanovics, úgy vonulsz be a világtörténelembe, mint egy zseniális reformer.

- Hagyd a történelmet a fenébe! Beszéljünk inkább

a lényegről! A törvényességről. - Nyikolaj Ivanovics ismét felállt az asztaltól és fel-alá járt dolgozószobájában.

Az ügyvéd a gondolataiba mélyedt, fel s alá járkáló börtönparancsnokhoz fordult és így szólt:

- Miért vagy, ennyire izgatott, Nyikolaj?

- Én? Izgatott? Ugyan, miért lennék izgatott? Bár... Igazad van, Vaszilij! Izgatott vagyok! Hát, már azért is, mert nem tudom én ezt a tervet a tábournoknak egy rövid beszámolóban bemutatni.

- Hát, ez az! Akkor, tehát mégis úgy döntöttél, hogy beterjeszted, ha már a tábournokhoz készülödsz, nem?

- Készülödk. Arra gondoltam, hogy te a tervezetet jól megkritizárod és meggyőzől arról, hogy ne menjek a tábournokhoz. Egy kó esett volna le a szívemről. De te - úgy néz ki - támogatom!

- Támogatom!

- Hát, akkor ez azt jelenti, hogy el kell hozzá mennem - foglalta össze valahogy mégis örömmel Nyikolaj Ivanovics, mintha attól tartott volna, hogy barátja elveti majd a zöld irattartó tartalmát. A börtönparancsnok a szekrényhez lépett, egy üveg konyakot vett elő, citromot, két poharat:

- Igyunk rá áldomást, Vaszilij! A sikerre! Na, és te? Te mikor tudtad elfogadni a zöld irattartót?

- Nem azonnal.

- Én sem azonnal.

- A lányom a jogi egyetemen tanul. Most írja a diploma munkáját. Témája: „A büntetés végrehajtási intézményekben való fogvatartás hatása a bűncselekmények megszüntetésére.” Ideadta nekem elolvasni. Elolvastam és az állt benne, hogy a polgárok kilencven százaléka, akik a büntetés végrehajtási intézményekben letöltik büntetésük idejét, ismételten bűncselekményeket követnek el. A törvényszegések lehangoló statisztikájának alapvető okai a következők:

- az ember neveltetése, amely törvénysértések végrehaj-

tására vezeti;

- a társadalomba való nehéz beilleszkedés a büntetés végrehajtási intézményekben letöltött büntetés után;

- a bűnöző világkép kialakulása a bűnöző közegben való tartózkodás ideje alatt.

Urted már, Nyikolaj, mit írt le a lányom? Akkor ezek szerint mi ketten, tisztességesen szolgálva, a bűnöző világkép kialakításán szorgoskodunk? így van, vagy nem így van?

- Nincs. Mi semmit sem alakítunk. Mi a rendszer, a törvény és az utasítások szerint járunk el. Bár tudod, bennem is van valamilyen elégedetlenség. Megpróbáltam elhessegetni. Azt gondoltam, nem tartozik rám, semmi közöm hozzá. De, amikor megjelent ez a zöld irattartó... Fél évig gondolkodtam. Most már eldöntöttem - megyek a tábournokhoz. Többször megpróbáltam már leülni, hogy a lehető legjobban megírjam a jelentést, de nem megy.

- Tudod mit, próbáljuk meg közösen. Azt gondolom, hogy az a legfontosabb, hogy ne ijesszük meg a parancsnokságot a terv eredetiségével és rendkívüliségével. Valahogy egyszerűbben kellene.

- Egyetértek, egyszerűbben! De hogyan, ha minden egyes fogoly, aki a reá bízott hektár földön ledolgozta büntetését, azt kéri, hogy e hektár földet felszabadulása után további használatra egészen élete végéig megkaphassa.

- Igen. Ez a pont pillanatnyilag teljesíthetetlen. Országunkban még nincs olyan törvény, mely a föld élethossziglani használatáról rendelkezne. Gondolkodtam e pontról. Meg kell nekik becsületesen mondani. A büntetés letöltése után a teleknek a felszabadulóra való átruházása a mindenkor érvényben lévő földtörvény értelmében fog történni. Remélem, hogy meg fogják érteni. Mindenki számára világos, hogy a törvényt nem lehet kikerülni. A törvényeket nem mi találjuk ki. De szót kell ejteni a már körvonalazandó irányatról is. Minden arra mutat, hogy

lesz törvény, mely megengedi a föld birtoklását.

- Adja Isten! - Nyikolaj Ivanovics ismét konyakot töltött a poharakba. - Na, gyere, még egy stampedlivel a sikerre!

Koccintottak, majd Nyikolaj Ivanovics hirtelen az asztalra helyezte poharát és újra járkálni kezdett dolgozószobájában.

- Mi izgatott fel ismét? - kérdezte tőle az ügyvéd.

- Tudod, Vaszilij - mondta meg sem állva, aggodalommal Nyikolaj Ivanovics -, mi itt ketten úgy elmélyültünk az álmodozásban, mit, amikor kissrácok nagy terveket szőnek... Az álmodozásban! Közben azonban megfeledkeztünk arról, hogy bűnözőkkel van dolgunk. Persze, vannak közöttük olyanok is, akik egyszerűen megtévelyedtek. Az ilyenek, lehet, még vissza is szeretnék terelni életüket a törvény keretei közé. De a zöme, az bizony börtöntöltelék. Ezek egészen másról gondolkodnak, s van bennük valami ravasz agyafúrtság.

- Erre már én is gondoltam, Nyikolaj. Na, és mi lenne, ha letehetelnénk őket, és majd aztán eldöntöd, hogy elmenj-e a tábornokhoz a jelentéssel vagy sem?

- Na, de hogyan?

- Igen, hát hogyan? Mondd csak, neked mikor adták át a zöld irattartót?

- Olyan fél évvel ezelőtt.

- Vagyis már több mint fél évvel ezelőtt megtárgyalták a tervezetet, vázlatokat, rajzokat készítettek. Majd ezután mindent szépen egy irattartóba raktak és hozzácsatoltak kilencven kérvényt. Mi lenne, ha azokat, akik kérvényt írtak, váratlanul, előzetes figyelmeztetés nélkül összehívánák a kultúrhelyiségbe. Szakembereket hívunk, mondjuk, agronómusokat, kertészeket és ezek majd levizsgáztatják őket. Kérdéseket tennének nekik fel, hogy mit, hogyan és mikor kell a földbe ültetni, mi pedig megfigyeljük, hányan fognak válaszolni. Erted, ugye? Ha mindent komolyan gondolnak, ez az eszme tiszta bennük, nincs hátsó gondo-

latuk, ha él bennük a vágy, akkor egyszerűen nem ülhetek ölbe tett kézzel, és nem várhatták, hogy javaslatukra megérkezzék a válasz. Feltétlenül földművelés technológiákat kellett volna tanulmányozniuk.

- Jó fej vagy, Vaszilij! Hogy az ilyen börtöntöltelékek fél évig azt tanulmányozzák, hogyan kell virágokat, uborkát ültetni... Na, nem, nem valószínű! Esetleg valaki a faluból, talán-talán tudna rá válaszolni. De, hogy ezek...

- Hát, éppen ezt mondom én is, nem?! Teszteljük le őket, még mielőtt döntenék, hogy kell-e vagy sem a tábornokhoz menni.

A kultúrteremben nem kilencven, hanem kétszáz fegyenc volt. Addigra ugyanis, amíg a börtönparancsnok meghívta a szakembereket - két mezőgazdasági főiskolai tanárt és egy szakközépiskolait - azok száma, akik az új börtönbe akartak kerülni, már kétszáz főre emelkedett.

A foglyok - mit sem sejtve - leültek a teremben s bizony fel sem merült bennük, hogy most vizsgáztatni fogják őket. Látták, hogy az emelvényen álló asztal mögött három ember ül, de nem tudták, kik. A börtönparancsnok fellépett az emelvényre és bejelentette:

- Annak kapcsán, hogy mellék-termelőegységet készülünk szervezni, szükségünk van olyan emberekre, akik jártasak a mezőgazdaságban. Röviden szólva, szakiskolai tanárokat mutatok be maguknak. Ők majd kérdéseket tesznek fel, minekutána eldöntjük, kire lehet földet bízni...

Nyikolaj Ivanovics egymás után mutatta be a tanárokat és megkérte őket, hogy tegyenek fel kérdéseket az egybegyűlteknél. Elsőként a jobbra ülő idősebb mezőgazdasági főiskolai tanár tett fel kérdést:

- Maguk közül, tisztelt urak, ki tudja nekem megmondani, mikor kell kiültetni a paradicsommagokat, ha palántákat akarunk nevelni? Mikor kell kiültetni a palántákat a földbe? Na, és vajon ismerik-e az olyan

kifejezést, hogy pikírozás? Továbbá, tessék még nekem, kérem, megmondani azt is, hogy mely jelek utalnak annak szükségességére?

„Hát, ez jól betett nekik! - gondolta Nyikolaj Ivanovics - Egyetlen kérdésbe egyszerre többet is bezsúfolni! Ilyenekre, bizonyára, még a feleségem sem tudna fejből válaszolni, bár ő szenvedélyes kertész. Mindig a könyveket bújja, mielőtt beültetne valamit. Tessék, az egész terem hallgat, meg sem moccan senki.”

A teremben honoló csend elkedvetlenítette Nyikolaj Ivanovicsot. Titokban azt szeretne volna, ha megvalósulhatna a terv, amelyet a foglyok a zöld irattartóban bemutatnak. Nem azért viszonyult olyan szőrszál-hasogatóan a tervhez, mert azt elutasította, hanem, mert előre szeretne volna kiküszöbölni minden hibáját és elégtelenségét. A teremben ülők hallgatása a hozzáállás komolytalanságáról tanúskodott, amellyel a legfőbb résztvevők a tervhez viszonyultak, és ez azt jelentette, hogy lehetetlen megvalósítani mindazt, amiről a zöld irattartó szólt.

„Ejnye, hát, csak hallgatnak, tényleg nem akad köztük egyetlen falusi ember se? Bár faluhelyen se a férfiak, hanem az asszonyok foglalkoznak kertészkedéssel.”

Hogy valahogy feloldja az egyre tovább húzódó csendet, Nyikolaj Ivanovics felállt az asztal mögül és szigorúan így szólt:

- Mi van? Nem értették meg a kérdést?

- Megértették - válaszolta egy fiatal fogoly az első sorban.

- Hát, ha megértették, akkor válaszoljanak rá!

- Ki válaszolja meg? Nem is hívtak ki a táblához senkit se felelni.

- Hogyhogy „ki válaszolja meg”? Miféle táblához? Aki tudja a választ, az emelje fel a kezét!

Ebben a pillanatban a teremben ülő kétszáz fogoly keze a magasba lendült.

Az egymás között beszélgető vizsgáztató tanárok azonnal sóbálványként meredtek a foglyokra. Nyikolaj Ivanovicsot vegyes érzések kerítették hatalmába. Büszkeség a rábízottaira és az ismét visszatérő remény abban, hogy mégis megvalósulhat a terv, de a félelem is egyben attól, hogy a kérdésre vajon tud-e majd valaki elég helyesen válaszolni.

- Gyerünk, akkor válaszolj te! - mutatott rá a beszédes fiatal foglyra, aki az első sorban ült.

A fiatalember felállt. Tetovált kezével végigsimította leborotvált fejét és gyorsan, folyékonyan beszélni kezdett:

- A palántáknak szánt paradicsommagok elültetésének az ideje nem lehet minden éven ugyanaz. Ez a már megállapodott, fagymentes idő beálltától függ. Ez az idő pedig évről évre változik. Ha figyelembe vesszük, hogy a palánták kiültetésének még a virágzás előtt kell megtörténnie, és ha ismerjük a vegetációs időszakot, akkor kiszámíthatjuk a magok elültetésének idejét ahhoz, hogy üvegházi feltételek mellett vagy ablakpárkányon neveljünk palántákat.

- Elég, fiatalember! - szakította félbe a mezőgazdasági technikum tanára a fogoly felszólalását. - Emelje fel a kezét az, aki tudja folytatni!

Ismét kétszáz kéz lendült a magasba. A tanár egy éltesebb foglyra mutatott, aki - kinézetéből ítélve - minden hájjal megkent bűnöző lehetett és aranyfoga volt. Ez az idősebb fogoly felpattant és komolyan hozzáfogott:

- A földnek átlagosnak kell lennie, nem akármilyen parlagon heverő terméketlen talajnak. Humuszra van szükség, amit a giliszták már jól átdolgoztak, vagy tőzegre. Csakhogy ilyen tőzeges földbe sem lehet magokat ültetni. A tőzeghez gyorsan hozzászoknak, majd amikor kikerülnek a kertbe, tisztára bediliznek, mert itt más közeget találnak. Ezért kell egy kevéske tőzeget homokkal összekeverni és a kert földjével legalább fele-fele arányban vegyíteni. De a mag számára meg is kell azért melegíteni

kis földbéli fészket, körülbelül... hát, olyan huszonöt fokra, még mielőtt behelyeznénk azt...

- Elég - szakította félbe a felszólalót a tanár -, volta-képpen mindent helyesen mondott el. Folytassa a következő - és rámutatott egy szemüveges, intelligens ábrázatú fogolyra a harmadik sorból. - Tehát, az Ön előtt felszólaló kollégája ott hagyta abba, hogy még mielőtt a paradicsom-magot kiültetjük a számára elkészített talajba, szükséges... Mit szükséges tenni?

A fogoly felállt helyéről, megigazította szemüvegét és így folytatta:

- Még mielőtt a magokat a számukra elkészített földbe kiültetnénk, szájunkba kell azokat helyezni és nyálban, a nyelvünk alatt tartanunk nem kevesebb, mint kilenc percig.

Az asztal mögött ülő vizsgáztatók és a börtönparancsnok a meglepetéstől szinte sóbálvánnyá váltak és tátott szájjal bámultak a szemüveges fogolyra. A szakközépiskolai tanár egy rövidebb szünet után ismét megkérdezte:

- Azt akarta minden bizonnal mondani, hogy a kiültetés előtt a magokat szükséges előbb vízbe áztatni, ugye?

- Nem, egyáltalán nem vízbe, különösen nem klórozott vagy forralt vízbe, amelyből kiölték az összes élő baktériumot. Saját nyálába kell azt az embernek behelyeznie, hogy feltöltse saját magáról szóló információval. Az ember szájában, nyálában, harminchat fokon, amely természetes az emberi testre, a magocska kilenc perc alatt felébred álmából és azonnal megérti, mit kell tennie. Ki számára nevelje termését. Ha az embernek vannak bajai, rendellenességei, a magocska azon lesz, hogy olyan termést neveljen, amely megszünteti azokat.

Az asztal mögött ülő tanárok élénk beszélgetésbe fogtak, majd mind a hárman Nyikolaj Ivanovicshoz fordultak és a szakközépiskolai tanár megkérdezte tőle:

- Ki készítette fel növendékeit, milyen intézetből hívott meg szakembereket?

A börtönparancsnok még napok múltán sem tudta megérteni, miért vágta rá válaszul szinte azonnal:

- Hát, nem is emlékszem, milyenből. Nem én intéztem a dolgot, csak annyit tudok, hogy a fővárosból. Egy híres professzor járt hozzánk.

A teremben ülő foglyok azonnal kapcsoltak és jóérzéssel fogadták a börtönparancsnok hazugságát. Megértették, hogy védelmezi őket. Nem engedi, hogy kinevessék a felszólalót és a kegyes hazugságot hangtalanul, ám hálával fogadták. A fiatal, első sorban ülő fogoly pedig, aki elsőként válaszolt a kérdésekre, még hozzá is tette:

- Mi meg arra gondoltunk, hogy nem is tanár, hanem akadémikus. Hiszen annyi mindent tud a tajgáról, Szibériáról, az életről.

- Igen, igen - toldotta meg a fogoly szomszédja - olyan okos egy ember volt, tiszta tudós.

A terem több helyéről elismerő hangokat lehetett hallani a fővárosi tanárról, akit személyesen soha senki sem látott.

Az emelvényen, az asztalnál ülő tanár, aki egész idő alatt hallgatott, hirtelen, bölcs ábrázattal beszélni kezdett:

- Igen, kollégák, én már találkoztam is valahol ezzel az elmélettel, noha, igaz, nem emlékszem, hol, milyen forrásban. A tudomány manapság éppen ilyen irányban halad. Gondolom, van azért ebben valami, valami felfáng: harminchat fok... az élő emberi nyál, mely telve van különböző baktériumokkal., van ebben azért valami...

- Igen, igen. Emlékszem - mondta elgondolkodva szintén bölcs arckifejezéssel a szakközépiskolai tanár, s úgy tett, mintha ő is hallotta volna - a zöldségtermesztésben ez egy új irányzat. Elméletileg, természetesen, a tudomány megindokolja, ámbár a gyakorlatban ezt még bizonyítani kell...

A teremben ülő foglyok minden fennakadás nélkül még

rengeteg agrotechnikai kérdésre válaszoltak. Válaszaik nem mindig voltak szokványosak. A meghívott vizsgázatok már nem igyekeztek ellenvetni, inkább ellenkezőleg, érdeklődéssel hallgatták őket.

Amikor a börtönparancsnok helyettese elment, hogy kikísérje a tanárokat, Nyikolaj Ivanovics egyedül maradt az asztal mögött a pódiumon a csendben ülő foglyok előtt. Lapozgatta a zöld irattartó tartalmát és ezalatt a teremben síri csönd honolt. Majd a börtönparancsnok felemelte fejét, tekintetével végigpásztázta a termet, s így szólt:

- A következőt mondanám én maguknak, emberek. A maguk szándéka nem teljesen világos előttem... Igen. Nem teljesen... Ezért, hát úgy döntöttem... Úgy általában szólva, nem tudom, mi adódhat még. Megpróbálom a parancsnokságon az ügyet átvinni.

Erre az elcsöndesült teremben ülők - mint vezényszóra - felpattantak és tapsolni kezdtek. Nyikolaj Ivanovics nem számított ilyen reakcióra, ezért szintén felállt. Valamiért zavarban volt, jól érezte magát, örült a lelke. Ám mégis azon volt, hogy megőrizze szigorú, sőt, rideg parancsnoki tekintélyét, ezért kijelentette:

- Mi ez a zajongás? Leülni! - vezényelte, ám maga is érezte, mennyire nem helyénvaló az adott helyzetben a túlzott szigorúság, ezért hozzátette: De a tanárt a fővárosból, azért még meg kell magukhoz hívni.

Poszoskov tábornok, a javító-nevelő intézetek parancsnoka, fogadta Nyikolaj Ivanovicsot, s rögtön a tárgyra tért:

- Nem csak neked, de másoknak is bővíteniük kell az intézményüket. Van, ahol öt-tíz fővel, van, akinek százötvennel. Készüljetez fel arra, hogy már egy éven belül fogadnotok kell a többlet foglyot! Mindenki azzal érvel, mennyire komplikált az egész, hogy nem reális, a börtönök amúgy is zsúfoltak. Mit tehetek én az egésszel, megmon-

danád nekem? Parancsot kaptam a minisztertől: biztosítani még további hatezer fogoly fogadását! De te megörvendezettél, Nyikolaj Ivanovics. Vagyis ez azt jelenti, ahogy mondod, hogy a megadott időben készen állsz majd a többlet fogadására?

- Igen, készen. Csakhogy a tervet meg kell változtatni úgy, ahogy a beszámolóban már felvázoltam.

- Persze, persze, olvastam. De azért még nem minden világos a beszámolódban. Mezőgazdasággal foglalkozhatsz. Dicséretes! Biztosítani minden egyes fogolynak egy telket. Na, és ki akadályoz ebben?! Mihez kell neked az én beleegyezésem? De az, hogy minden egyes telken egy-egy önálló cellát akarsz építeni, valahogy furcsának tűnik, nem racionálisnak. Építs fel inkább egy barakkot, egy közösét, vagy kettőt! Reggel majd felügyelet alatt vonulnak fel dolgozni. Kevesebb lesz a kiadás. Önálló cellákra nem lesz többlet a költségvetésben.

- Persze, de hát én nem is akarok többletet rá.

- Nem-e? Akkor mit akarsz?

- Hogy hagyd jóvá a magánzárkák építését minden egyes telken, az egész tervezetet.

- Na és honnan veszed a pénzt a magánzárkák építésére?

- Segítenek a szponzorok.

- Furcsák ezek a te szponzoraid. De jó, rendben, nincs nekem erre időm, hogy belemenjünk a részletekbe. Majd ráírom a tervedre: „Megbeszélni és befejezni!”... de azért magam is felhívom őket, és azt mondom majd, hogy úgy beszéljétek meg, ahogy kell és fejezzétek be... minden időhúzás nélkül. Ez minden?

- Van még egy gond.

- Milyen?

- Nincs földem, ahol a mezőgazdasági melléküzemmel lehetne foglalkozni.

- Akkor menj el a gubernátorhoz és kérj tőle!

- Voltam a helyettesénél. ígérte, hogy megvizsgálják az ügyet, de még mindig csak vizsgálgatják.
- Rendszerben, segítetek. Majd rájuk telefonálok... Ez minden?
- Ez.
- Akkor menj, tedd a dolgod! Üdv!

Nyikolaj Ivanovics intézete a földet - kétszáz hektárt - öszre kapta meg. A lakott helyektől távol eső kiutalt földre sikerült szögesdrótot vitetni, sőt még ötméteres oszlopokat is a kerítéshez. Nyikolaj Ivanovics tudta, hogy, ha ősszel nem sikerül felállítani az oszlopokat, kihúzni a szögesdrótot, a telkeken lehetetlen lesz beindítani a tavaszi munkákat. De hát, hogy lehet őket felállítani, ha a kiutalt telektől két kilométerre végződik minden még úgy-ahogy járható út. A kiutalt telekre, az oszlopok beállítására nemcsak, hogy bármilyen gépet lehetetlen eljuttatni, de még munkaerőt se.

A gondról tudomást szereztek a foglyok. Ezzel a javaslattal fordultak a börtönparancsnokhoz: kézzel kiássák az oszlopoknak a gödröket, a két kilométer hosszú úttalan utat pedig gyalog, fegyveres őrség kísérete mellett teszik meg.

Még a hideg őszi esőben is - esőköpenyben, amelyet a foglyok saját maguk nejlonzacskókból ragasztottak össze - nap, mint nap ötven fogolyból álló oszlop igyekezett a kiutalt földre jutni. Többen is mentek volna, de a fegyőrök kis létszáma miatt csak ötven embert tudtak egyszerre munkába indítani. Dolgoztak is a jövő telektulajdonosok teljes erőbedobással. A fagyok beálltáig az összes oszlop be volt állítva, felállították az őrtornyokat, kihúzták a szögesdrótot is. Elkészítették és fel is állították a fabódékat az örök számára.

Az ősszel leadták a megrendelést a foglyok lakhatását

szolgáló magánzárkák elkészítésére. Ezek mindegyike harmincezerbe került volna. De beszerzésükre már nem maradt pénz. S ezért a foglyok maguk - ki mennyit tudott - anyagi fedezetet szereztek azok gyártására. Akadt, természetesen, olyan is, akinek még korábbi szabadlábton töltött életéből megtakarított pénze volt. De volt olyan is, akinek rokonai segítettek, sőt, olyan is akadt, aki nem tudott ennyi pénzt szerezni. Az ilyenek azzal a kéréssel fordultak a börtönparancsnokhoz, hogy hajlandóak sátorban lakni. Ez azonban szabályellenes lett volna, ezért kérésüket visszautasították.

A hó eltűnése után száznolcvan házikót vittek ki az új börtönbe és az ősszel előkészített cölöpökre helyezték azokat. Száznolcvan fogoly költözött ki kora tavasszal ezekbe a primitív, berácsozott ablakkal ellátott házikókba.

Egy tavaszi verőfényes napon, amikor a börtönparancsnok az őrtoronyban állt, az elé táruló különös képet figyelgette. A szögesdrótkerítéssel bekerített kétszáz hektárnyi területen száznolcvan telek volt kijelölve. Volt, ahol a telkek cölöpökkel voltak egymástól elhatárolva, vagy ágakkal, máshol a telek határait kifeszített szögesdrót határolta be.

- Biztosan a tehetősebbjei - gondolta a börtönparancsnok -, nekik a rokonok nem csupán a zárkára küldtek pénzt, de még a telek körülhatárolására is.

A telkek között utak, utcácskák, a börtön közepén pedig nyílt tér az összejövetelek, gyűlések megtartására. A földön imitt-amott, az alacsonyabban található pontokon még nem olvadt el a hó. A domboldalakon azonban már kiszökdültek az első fűszálak. Majdnem minden egyes telken egy-egy pici emberi alak feketéllett.

Meleg, vattával bélelt kábátokban, füles vászonsapkában és vastag, kezdetlegesen összeállított csizmában a rabok egyformának és személytelennek tűntek.

Ugyan, mit csinálhatnak ezek a bábuk a pusztá földön? Miért nem tudnak megülni celláikban? A parancsnok szeme elé tette a távcsövet és figyelgetni kezdte e személytelen bábuk egyikét. Hodakov fogoly a még teljesen fel nem olvadt földre mélyítette lapátját, gödröt ásott. Nyikolaj Ivanovics Hodakov mellé irányította messzelátóját és a fagyos földön a telek széle mentén tizenkilenc már kiásott gödröt számolt meg.

A bábuk sötét ködmönökben a többi telken is ugyanezt tették - gödröket ástak telkük szélére.

- Ugyan minek ásnak ennyi gödröt? - kérdezte hangosan Nyikolaj Ivanovics.

- Hát a palántáknak és a bokroknak, amelyeknek ki kell alakítaniuk az élő sövényt - magyarázta a szolgálatos őr.

- Ertem. De hát még várhattak volna azért egy-két hetet, a föld is teljesen felengedett volna, s akkor már ásni is könnyebb.

- Már én is mondtam nekik, de nem akarnak várni. Félnék, hogy nem lesz elég idejük. Négy száz méter zöld sövényt kell mindenkinek kiültetnie - ez nem vicc. Hiszen, amikor a föld fagya már fölengedett, az ágyasokkal kell foglalkozniuk.

A börtönparancsnok még sokáig figyelte, milyen elszánt-sággal, erőbedobással dolgoznak a rábízott rabok és így gondolkodott:

„Biztosan létezik valamilyen kozmikus összekötés az ember lelke és a Föld lelke között. Ha meg van ez a kapcsolat, az ember harmóniában áll a bolygóval. Ha nincs, harmónia sincs. Beindul a természetellenesség, növekszik a bűnözés.

Persze, ez az „Anasztázia” könyv valahogy olyan érdekes. A foglyok mind elolvasták és a lelkükben beindult valami megmagyarázhatatlan. Még én magam is így vagyok vele. Elolvastam én is és jómagam is másképpen kezdtem az életre nézni. Persze a könyv megtette a magáét, mert

azóta már minden börtönben olvassák. Hiszen a könyv ereje éppen abban van, hogy rámutat a föld és az ember közti kapcsolatra. Vagyis, a fő, az a kapcsolat, nem szabad megszakítani. S minden a magas erkölcsről, szellemisségről, spiritualitásról folytatott beszéd csak üres duma e titokzatos, teljes egészében még fel nem fedezett kapcsolat nélkül!"

Ősszel az „Új Börtön” - így nevezték el a helyet maguk a foglyok - minden egyes telkét kisebb almafák, körtefák, berkenyék, nyírfák és még sok másféle csemeték és ültetvények szegélyezték, amelyek levelei őszi színpompázatosságukkal a szemet gyönyörködtették. Minden telek körülbelül egy harmadnyi része erdei csemetékkel volt beültetve. Már az első ősszel - a magasból figyelve - látható volt, mennyire különbözött a börtön kétszáz hektárja a tavaszkor még parlagon heverő föld képétől. Világosan lehetett látni: a szögesdróttal övezett területen belül egy különleges, zöld oázis kezd létre jönni.

S bizony a börtön e részéből a börtönkonyha asztalára egész nyáron friss zöldség, uborka, paradicsom, cékla került.

Ősszel minden fogoly a reá bízott földről öt zsák krumplit adott le, több tucat uborka- és paradicsombefőttet. A börtön élelmezési blokkja az egész téltre el volt látva céklával, sárgaréppával, retekkel...

Ősszel az új börtön bejárati kapujánál furcsa képet lehetett megfigyelni. A világ összes börtönétől eltérően - ahol az őrzött bejárati pontokon a börtönlakókhoz érkező látogatók által hozott élelem és ajándék kerül átvételre - az új börtönben éppen ellenkezőleg, azok kiadása folyt.

A katonák a börtönbe érkező családtagoknak befőttes üvegbe konzervált zöldséget adtak ki. Többen kocsival érkeztek és gazdag termésosztalékkal távoztak.

Azok a rabok, akiknek nem voltak hozzátartozóik, a termésük egy részét a katonák segítségével felvásárlóknak adták el és nem kis bevételre tettek így szert.

Csak Hodakov rabhoz nem járt senki sem, nem voltak hozzátartozói. O - volt intézeti gyerek - azt kérte, hogy az ő feleslegét a legközelebbi gyermekotthonba vigyék.

Nyikolaj Ivanovicsot a vezetőség dicséretben részesítette, amiért sikeresen teljesítette a parancsot. Ő volt ugyanis az egyetlen, aki képes volt megvalósítani a száznyolcvan további rab elhelyezését anélkül, hogy a többiek eltartására való feltételek rosszabbodtak volna.

Az elmúlt év Nyikolaj Ivanovics számára a legnehezebb volt szolgálata teljes húsz éve alatt. Általános elfoglaltságai mellett rá hárult még az is, hogy hol palántákat, facsemetéket, hol magokat vásároljon az új börtön számára. Mindig nagyon örült, amikor a fogházi, vénséges ZIL teherautó színültig megrakva érkezett vissza.

További öt év múlt el. Egyszer egy verőfényes júliusi napon az új börtön fölött egy helikopter kezdett keringeni. Nyikolaj Ivanovics az őrtoronynál állt s figyelte, ahogy a helikopter a börtön területe fölött keringett. Tudta, hogy fedélzetén ül Poszoskov tábornok és az Igazságügyi Minisztérium bizottságának tagjai. Vagy valaki panaszt emelhetett ellene, mint börtönparancsnok ellen, vagy egyszerűen azért, mert a bűnözők különös fogva tartásáról terjedtek hírek.

A magas beosztású hivatalnokokból álló bizottság kiszállt a helikopterből, amely az őrtoronynál található térre ereszkedett le. Ám Nyikolaj Ivanovics egész idő alatt csak állt és a börtön elkerítésén gondolkodott:

„Hát igen, biztosan felhozzák ellenem az elkerítés nyilvánvaló megsértését. De hát, miért is engedtem beültetni a börtön kerítése mellé ezeket az évelő futónö-

vényeket? Három méterre befolytak az egész szögesdrót kerítést, zöld sövényt hoztak létre, még hozzá úgy, hogy a sokszínű virágok annyira beborították a szögesdrótot, hogy azt még látni sem lehet.

Állítólag - mondták - mindenki láthatja, hogy a drótok nem keltenek esztétikus képet. Az őrtornyokat is befönték a kúszónövények. De a virágok beférkőztek még az őr bódéjába is! Nem is börtönre kezd az egész most már hasonlítani, hanem valamiféle gyönyörű szigetre a gyomokkal benőtt földek közepén."

- Hát tessék, csak nézzék meg, kérem, máris itt az első szabálysértés - mondta a tábornok a minisztériumból. - Miféle börtönkerítés ez itt, ni? Hiszen az ilyen, kúszó növényekkel befolyt akadályt bárki átmászhatja, aki akarja! - mondta a tábornok a vezetőség parancsnokához, Poszoskovhoz fordulva.

- Ezt bármelyik katona megmondja magának. Igazam van? - fordult a minisztérium képviselője az éppen szolgálatos hadnagyhoz az őrtorny bejáratában.

- Megengedi, hogy válaszoljak tábornok úr? - vágta magát vigyázba a szolgálatos hadnagy.

- Válaszoljon, ha már kérdezték! Van, avagy nincs szabálysértés?

- Egyáltalán nincs, tábornok úr! Az adott esetben taktikailag tökéletesített börtönkerítést lát, amely mögött bűnözők vannak.

- Micsodát? - ámuldozott a minisztériumi bizottság tagja - Miféle taktikai tökéletesítésről van itt szó? Mit beszél itt össze-vissza?...

A bizottság összes tagja mind a vigyázban álló hadnagy köré tömörült.

„Micsoda paprikajancsi! - dohogott magában a teljesen feldühödött Nyikolaj Ivanovics. Már megint ez a Prohorov hadnagy az örökös viceivel! Legalább a bizottsági tagok előtt tartaná a száját. Most már biztos a nyakamba

varrják, hogy én vagyok a hibás. Nyugodtan áll magának „vigyázban”, de még csak el sem pirul saját arcátlan-ságán.”

A hadnagy pedig tisztán kiejtve minden hangot így szólt:

- Engedje meg, hogy válaszoljak a tökéletesítés kérdésére!

- Válaszolon, ha tud! - parancsolta a tábornok a miniszteriumból. - A taktikai tökéletesítés a maga virágait jelenti?

- Pontosan, tábornok úr! A bűnöző, aki szökést próbál megvalósítani és elhatározza, hogy átmászik a szögesdrótkerítésen, amelyre virágok futnak, ugyan átmászhat rajta, de nem képes messze jutni.

- Ugyan, miért nem? - csodálkozott el a tábornok.

- Mert amíg a kerítést próbálja átmászni, ahol illatos virágok futnak, annyira áthatja őt a virágok illata, hogy még a gyakorlatlan nyomkövető kutya is könnyedén kiszagolja és visszahozza.

- Vagyis áthatják az illatok... - nevetett egy jót a tábornok és vele együtt kacagni kezdett a bizottság többi tagja is - vagyis a kutya a virágillatból találja meg a szökevényt... Hát, ez remek volt, hadnagy, jól feltalálta magát! Na, és hány ilyen szökevényt hoztak már a kutyái vissza? - kérdezte nevetve a tábornok.

- Egyet sem! - válaszolta a hadnagy és nagyon komolyan így folytatta: - A foglyok - mivel tudják mennyire értelmetlen és reménytelen a kerítés, mint akadály, legyőzése - az öt év leforgása alatt egyetlen egy próbálkozást sem tettek a szökésre.

Komoly ábrázatával és kijelentésével a hadnagy még jobban megnevette a bizottság tagjait.

- Vagyis e börtönben az öt év alatt nem volt egyetlen szökési kísérlet sem? - kérdezte a bizottság elnöke a börtönigazgatás parancsnokát.

- Nem. Egyetlenegy sem! - válaszolta Poszoskov.

A bizottság tagjainak megtetszettek a hadnagy furfangos

válaszai, ezért további kérdéseket tettek fel neki:

- Mondja csak, hadnagy, ha a bűnözők még csak meg sem próbálkoznak a szökéssel ebből a börtönből, akkor mire valók ezek az őrtornyok a felfegyverzett katonákkal?

- A börtönnek a külvilágtól való megvédésére - válaszolta a hadnagy.

- Mit jelent az, hogy a börtön megvédésére a külvilágtól? Van, aki kívülről akar bejutni a börtönbe?

- Pontosan - mondta a hadnagy. Több rab felesége kérte már, hogy együtt élhessen a férjével a cellában. Vannak, akik gyermekeikkel szeretnének beköltözni és itt tölteni a nyarat. De a mi szigorú börtönparancsnokunk még szigorúbb parancsbetartatása a foglyok tartását illetően nem enged meg hasonló kihágásokat. Ilyenkor némely ostoba nőszemély megpróbálkozik gyermekeivel együtt átmászni a zöld élő sövényen, vagy aláásni a kerítést. De az éber őrség nem enged meg hasonló arcátlan kísérleteket.

Mivel a bizottság elnöke nem értette, hogy viccnek vagy komolyan vegye-e a hadnagy szavait a foglyok feleségeinek és gyermekeinek behatolásáról a börtönbe, megkérdezte Nyikolaj Ivanonvicstól:

- Valóban megtörténtek ilyen esetek?

- Igen - válaszolta Nyikolaj Ivanovics -, két alkalommal akadályozott meg az őrség hasonló kísérletet. Hozzám kilencvenhat kérvényt adtak be a foglyok feleségei azzal a kéréssel, hogy engedélyezzük, hogy gyermekeikkel együtt férjük börtönben lévő telkén tölthessék a nyarat. De a megengedett látogatásokon és láthatásokon kívül semmi hasonlót nem engedélyeztethetünk.

- Na, és ugyan mi vonzza őket annyira a börtönbe, méghozzá gyerekestől? - kérdezte a bizottság elnöke és hozzátette: - De azért menjünk, urak, nézzük meg a területet!

- Kinyitni a kaput! - adta ki a parancsot Nyikolaj Ivanovics a hadnagynak.

A faragással díszített faajtót gyorsan kinyitották és a bizottság tagjai beléptek a börtön területére, de alig néhány lépés után - anélkül, hogy megbeszélték volna - megálltak.

A helikopter ablakából a börtön gyönyörű zöld oázisnak nézett ki. Itt azonban nem csak gyönyörű utak voltak a rövidre nyírt fűben, nem csak a zöld sok árnyalatában pompázó sövények lepték meg a bizottság tagjait. A nyári virágok és növények finom illata jótékony hatásával szinte körülölelte az embereket, akik hozzászoktak irodáik és a fővárosi rengeteg utcáinak a szagaihoz. A csöndet itt csak a madarak éneke, a bogarak és rovarok zümmögése zavarta. S e hangok nem ingerelték, hanem balzsamként hatottak az emberek fülére.

- Be kellene mennünk a telek területére - mondta a bizottság elnöke, ki tudja miért, halkán, mintha félne valakit megzavarni.

A magas beosztású tisztségviselők az első telek gyalogútján mentek a házikó cellához. A kisebb faházikó egyfajta fém kalitkafélében állt. Távolról zöld dombra hasonlított. Különböző növények nőttek be, körülötte virágágyasok, s harmonikusan illeszkedett a környező térbe.

A ház bejáratánál, háttal az érkezőkhöz, egy ember állt fehér pólóban. A fogoly a fémreteszt zsírozta, és erőteljesen ki-be rángatta. A retesz alig mozdult s a munkába feledkezett ember nem vette azonnal észre az érkezőket.

- Üdv, Harlamics! - kiáltott rá Nyikolaj Ivanovics - Fogadd a vendégeket, mutakozz be!

A férfi gyorsan megfordult, s kissé zavarba jött, ahogy megpillantotta az érkezőket, de hamar összeszedte gondolatait s bemutatkozott:

- Harlamics fogoly, az Orosz Államszövetség Büntetőtörvénykönyve 102. paragrafusára szerint tizenkét évre elítélve. Cellában ebből hat évet töltöttem le. Az új börtönben öt éve vagyok.

- S most mit csinált az ajtójával? - kérdezte a letartóztatottat a bizottság elnöke.

Majd a cellához vezető ajtóhoz lépett, bezárta és megpróbálta betolni a reteszt. Nem azonnali próbálkozásra, de azért sikerült neki. Ekkor megfordult és sokatmondóan Poszskov tábornokra, a börtön igazgatás parancsnokára nézett, majd kijelentette:

- Tehát, Ön azt állítja, hogy a foglyok fogva tartására vonatkozó minden utasítás be van tartva? Tehát a munka befejeztével mindegyik be van zárva a cellába?

A parancsnok hallgatott. Mindenki számára világos volt - a fémretesz berozsdásodott, és azért lehetett nehezen bezárni, mert már régen nem használták.

Harlamics fogoly megértette, hogy vezetőségét becsapta. S ilyen gondolatok kavarohtak a fejében:

„Már régen meg kellett volna javítani ezt az átkozott reteszt. De hogyan is lehetne megmagyarázni ezeknek az embereknek, hogy erre a reteszre egyáltalán nincs is szükség? Senki még gondolni sem gondol arra, hogy elhagyja a börtönt, itt hagyja telkét. Mi végett? Hová menne? Neki, Harlamicsnak, itt az ő szülőföldje, itt az ő Hazája. Itt minden reggel madárének fogadja, de még az elültetett fák ágai is őt köszöntve integetnek neki. Szerzett egy kecskécskét is, Nyikitát, és egy tucat tyúkot, ezen túl még két kaptárt is. A többieknek is megvan ugyanez, igaz mindenkinek a saját ábrázatára berendezve, elrendezve, így de sajátjává, kedvessé válik a gazdaság, a telek. S most meg, tessék, lejáratta a parancsnokot ezzel az átkozott retesszel.”

Harlamics komolyan izgatott lett, s idegesen szinte hadarni kezdte:

- A legutolsó mocsadék vagyok ezzel a retesszel, parancsnok úr. Nincs is rá semmi mentség, ha társaimra bajt hozok vele. Könyörgöm, adjon még egy utolsó lehetőséget, hogy megmagyarázzam. Tehát... elmondom. Az egész életem megváltozott... Voltaképpen nem is változott meg,

hanem az élet számomra igenis csak itt kezdődött el. Itt az én szabadságom. Odaát pedig, a nagykapun túl a börtön, ott maga a pokol! Itt az oszlopokon, a magasban katonák állnak, de számunkra mintha angyalok volnának. Azért imádkozunk, hogy ezek az angyalok ne engedjenek ide behatolni semmi gazságot...

Harlamics fogoly a felindultságtól el-elcsukló hangja és szavainak értelme különösen hatott az előtte álló emberekre - mindenkire a maga módján. Egy nőből, az Állami Duma képviselőjéből, aki a magas állami bizottság tagjaként érkezett, hirtelen kissé zaklatottan kibuggyant:

- Ugyan már, minek törődik ezzel a szerencsétlen retesszel! Hát nem látja, hogy az éjszaka esett? A reteszt a nedvesség tönkre teszi.

A bizottság elnöke ránézett a rács fémreteszére, majd a nőre és elnevette magát:

- Tönkre teszi a nedvesség? Jaj, hát, hogy én erre korábban miért is nem jöttem rá! Hát, persze, szétszáradt, de esett az éjszaka, majd az eső miatt berozsdásodott... Az oszlopokon, tehát, azt mondja, angyalok állnak? - fordult Harlamics fogolyhoz a bizottság elnöke.

- Angyalok - válaszolta Harlamics.

- Na, és mikor tudja le büntetését?

- Tizenegy hónap és hét nap múlva.

- Hogyan képzelel el a jövőjét?

- Beadtam a kérvényemet a meghosszabbításra...

- Mi? Mi az, hogy a meghosszabbításra? Miért?

- Azért, mert nincs ott kint énnékem szabadságom, nincs rend odaát. Nincs szabadság föld nélkül.

- De hát ki nem engedi, hogy amikor letelt a büntetése, ne vegyen magának egy telket és ne hozzon rajta létre egy ilyen gazdaságot, már szabadlábbon? Hogy családot alapítson?

- O, jaj, parancsnok úr, sehogy se értem én ezt! Ugyan ki az, aki nem engedi nekünk Oroszországban, hogy minden

orosz ember kapjon egy hektár földet? Nem fér ez az én fejembe! Az orosz föld az oroszoké, vagy nem?

- Jelenleg, a törvény értelmében, amelyet az Állami Duma fogadott el, minden ember vásárolhat földet - jegyezte meg a Dumából érkezett képviselő.

- De ha nincs annyi pénzem, hogy vásároljak magamnak csupán egyetlen hektár földet, akkor ez azt jelenti, hogy nincs énnékem Hazám sem. Igaz? Az történik, hogy nincs és nem is lesz? Ha viszont Oroszország az én Hazám, akkor kitől kell a földet megvennem? Ez úgy néz ki, hogy valaki elfoglalta az én egész Hazámat, az egészet mind az utolsó hektárig, és most minden oroszról váltságdíjat követel. Ezek olyan maffiás rászedések. Nem törvényes ez a mód, se nem érthető. Vegyük például Önt, parancsnok úr! - fordult Harlamics a bizottság elnökéhez - Rangjelzéséből ítélve tábornok. Hát akkor, rajta, tessék, szabadítsa föl Hazánkat azoktól, akik elfoglalták és váltságdíjat követelnek! Vagy Ön is fizetni fog Hazája saját kis szegletéért?

- Harlamics fogoly, beszélgetést szüntess! - lépett közbe Nyikolaj Ivanovics, mert észrevette, mennyire kivörösödött a tábornok arcán a múltban, háborúban szerzett seb, ökölbe rándultak kezei. A tábornok a fogolyhoz lépett szemtől szemben állva néztek egymásra. Néztek egymás szemébe és hallgattak. Majd a tábornok így szólt halkán:

- Mutasd meg gazdaságodat, te orosz ember! - majd még halkabban, inkább csak magának, hozzátette: - Hazád szegletét a szögesdrótokon túl!

Harlamics megmutatta a bizottság tagjainak a fiatal kertet, melyben az ágakon éppen érésben lévő termés mutatkozott, s ribizlivel, málnával vendégelte meg őket. Több mint két ár földet paradicsommal, uborkával vetett be. Megmutatta a tavat is, amelyet lapáttal ásott ki. A tó mellett szépen egymás mellé lerakott hordók álltak.

- Na, és ez Harlamics fő know-how-ja - magyarázta a bizottság tagjainak Nyikolaj Ivanovics, s a hordókra

mutatott. Száz ötvenliteres hordó kovászos uborkát rak el télire évente. Az uborkaöntet, ahogy ő tudja készíteni, felülmúlhatatlan. De a raktározásra is nagyon eredeti módot talált ki. A hordót megtölti uborkával és ráönti az öntetet, szigeteli, majd a víz alá süllyeszti a tavacskába. Így kitarának egészen tavaszig. Mihelyt megérkeznek a felvásárlók, akik a moszkvai éttermeket látják el, Harlamics feltöri a jeget és elviszi a hordót az őrszobához. A hordókat ötszáz rubelért árusítjuk. Kétszázötven Harlamicsé, a maradék a börtön szükségleteit fedezi.

- És milyen bevételhez juttatják az intézetet az egyes gazdaságok? - kérdezte a bizottság tagjainak egyike.

- Körülbelül százötvenezerhez évente - válaszolta Nyikolaj Ivanovics, de a fele - így van a szerződésben - a telken dolgozókat illeti.

- Ezerhez? - csodálkozott el a bizottsági tag. - De hát maguknak csak száznyolcvan hektárjuk van, vagyis, az ezek utáni évi tiszta bevételük tizenkilenc millió?

- Igen, ennyit kapunk.

- Tehát, a foglyok is ötvenezret kapnak évente?

- Igen, így valahogy.

- De hát nálunk az egész országban különböző fegyházakban több, mint egymillió embert tartanak fogva. Bizony, ha mindegyiknek ilyen fizetése lenne! Ilyen bevétel lenne jó az országnak! De ha így volna, még bűnözésből is kevesebb volna, legalábbis mindebből ítélve, biztosan jelentősen csökkenne is.

- Átszervezni... mind? - lépett a beszélgetésbe a bizottság egy további tagja. Másról van itt szó! Nehogy ezt a börtönt bezárják! Minket, ugyan miért küldtek ide? Hogy megállapítsuk, milyen a helyzet. Valahogy nem normális dolgok történnek, a bebörtönözöttek jobb körülmények között élnek itt, mint a szabadlábon élők! Pedig itt, ezek az emberek, bárhogyan is van, bűnözők. Na, és mit fognak tenni, Nyikolaj Ivanovics, amikor lejár az emberek büntetése?

A parancsnok gondolkodás nélkül így válaszolt:

- Ha ez tőlem függne, felszabadulásuk után mindegyiknek meghagynám a gazdaságát. Leszereltetném a szögesdrótot és új helyre állítanám fel, hogy máshol új börtönt hozhassak létre.

A minisztériumba beterjesztett beszámolóban a bizottsági tagok arról tudósítottak, hogy a foglyok tartását illetően semmilyen szabálysértést nem tapasztaltak.

- Na, és hogyan vélekednek arról, hogy a börtönlakók jobb körülmények között élnek, mint sok szabadlábon élő civil? - kérdezte a miniszter.

- A szabadlábon élő civilek életét kell megjavítani - jegyezte meg a bizottság elnöke -, földet kell adni az embereknek! Nem szavakkal, hanem tettekkel!

- Hát, ez bizony, már nem a mi hatáskörünkbe tartozik - intette le kezével a miniszter -, térjenek rá a lényegre!

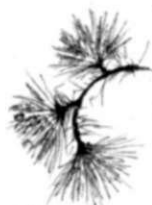
- A lényeg pedig csak ez lehet: be kell vezetni az adott kísérletet minden jelenleg működő fegyintézetben! - mondta keményen a bizottság elnöke.

- Ezzel én is egyetértek - mondta az elnök támogatására az Állami Dumából érkezett képviselőnő, majd még hozzátette: - Én szigorúan az Állami Duma elé terjesztem megvitatásra a törvénytervezetet, hogy életfogytiglani használatra utaljanak ki minden azt óhajtó orosz családnak egy hektár földet, hogy azon létrehozhassák saját családi birtokukat.

A Duma elfogadta a törvényt. Orosz családok ezrei egyetlen hatalmas föllángolásba olvadva kezdték saját „szülőföldjeiken” létrehozni a kerteket és pici erdőket. S virágba borult az egész Oroszország...

Melyik éven történt mindez? Hogy mi? Még nem történt meg? Miért? Ki-mi az akadálya? Ki nem engedi, hogy Oroszország kivirágozzék?

TÖRVÉNY A NÉP ÁLTAL VÁLASZTOTT KÉPVISELŐK RÉSZÉRE

Tudtam, hogy Anasztázia nagypapája nem csupán különleges pszichoanalitikai képességekkel rendelkezik, hanem a különböző államok szociális szerkezetéről szóló konkrét információkkal is. De vajon mennyire konkrétan ismerheti az állami intézményeket? Hiszen a tajgában él s itt se rádió, se telefon, se televízió. Akkor viszont honnan kapja hozzá az információt, teszem azt hazánk államhatalmi szerveiről? Sehonnán. Ennélfgva, konkrét információval ő nem bír. Ennek ellenére mégis megkérdeztem:

- Tudja, hogy hazánkban, Oroszországban, van egy olyan szerv, amelyet Állami Dumának neveznek?

- Tudom - hangzott a válasz.

- Na, és azt is tudja, hogy kik és hogyan dolgoznak benne?

- Igen, tudom.

- Tud minden egyes képviselőről?

- Igen. Minden egyesről.

- Azt is tudja, milyen törvényeket hoznak?

- Nem csak azt, hogy milyeneket hoznak most, hanem azt is, hogy milyeneket hoznak majd egyszer valamikor - még azt is jóval előre tudom. De hát, ugyan miért csodálkozol ezen ismét, Vlagyimir? Egy pap számára ez szimpla, egyszerű kis feladat, még csak nem is érdekes.

- Hát, azért csodálkozom, mert nem értem, hogyan ismerhet nem csak minden egyes képviselőt, de honnan

tudja azt is, milyen törvényeket fog a jövőben hozni az Állami Duma. Ebben valamilyen megfoghatatlan misztikum van.

- Nincs itt egyáltalán semmilyen misztikum, még a feladat is közepszerű, sőt primitív.

- Meg tudja nekem ezt a képességet magyarázni? Hát, tudja, az ilyen mértékű informáltságot.

- Persze, hogy meg tudom. Minden olyan egyszerű. Nézd!

A fáraóknak még ötezer évvel ezelőtt tanácsa volt. A Római Birodalomnak szenátusa. A bojári дума a cár mellett működött. Mi többet lehetne erről még mondani? A nevek különböznek, de a lényeg mindig egy és ugyanaz. Hiszen a törvény nem megnevezésétől függ majd, hanem attól, hogy a képviselő milyen hatásoknak van kitéve. Milyen létkörülmények közé lett bebörtönözve, és milyen jövőre van ítélve. De különben is, számukra minden feltétel már régen be van programozva. Ha ismered a programot, könnyűszerrel meg tudod mondani a jövőt is: mit és hogyan tudnak majd megoldani.

- Milyen kapcsolat van a törvény és a képviselői lét között? Hogyan kapcsolódik az a globálisabb programhoz? Sőt, hogy tudhat maga egyáltalán a mai képviselő életkörülményeiről?

- De, igen, tudhatok! Nagyon egyszerűen! Természetesen, nem arról akarok beszélni, hogyan alszik, mit eszik, és mit hord, hogyan öltözködik ez vagy az a képviselő. Nincs nekem erre szükségem, de ez nem is érdekes. Elmondom azt, ami fontos.

Meg vagyok róla győződve, hogy a képviselői székbe - most is, úgy, mint korábban - olyan emberek jutnak, akiknek számtalan intrikát kell legyőzniük. Ez az első fontos pont. Amikor azonban a hataloméért indulnak harcba, függőségbe kerülnek olyanoktól, akik kezében az anyagi hatalom összpontosul. De, még ha ki is állnak

minden megpróbáltatást, akkor is vasgyűrűben vannak. A program igyekszik elválni őket a számukra fontos információktól és bizony ez sikerül is neki.

Mit kap a képviselő? Gondolom, sőt meg vagyok róla győződve, hogy úgy, mint korábban, önálló irodahelyiséget, új lakást, manapság, minden bizonnyal még gépkocsit is. Ráadásul két-három asszisztenst, de olyan is akad, aki még többet.

- Igen, így van valahogy. Na de, mindez egy olyan programnak felelne meg, amelyet már évezredekkel ezelőtt kidolgoztak volna?

- Természetesen, olyannak. De várj, hadd folytassam! Figyelj, ellenőrizd, hogy nem tévedek-e a jelenkorral kapcsolatban! Továbbá, még azt is gondolom, hogy úgy, mint az emberek többségének, a képviselőnek is dolgoznia kell. Ülésekre járnia, törvényeket hoznia.

- Igen, így van.

- Nekik is egy bizonyos határidő van szabva - négy vagy öt év...

- Most négy.

- Jó, legyen négy. Mihelyst letelik a kiszabott idő, ismét megválasztatja magát. De még az új választásokig fennmaradó időben is azokra gondol.

- Igen, arra.

-Állj! Álljunk csak itt meg egy pillanatra! Honnan tudod te mindezt? Hiszen csodálkoztál, amikor mondtam neked, hogy tudom, milyen törvényeket hoznak majd egykor. S lám, most te magad is azt bizonyítod, hogy tudsz arról, hogy a képviselők a jövőjükre gondolnak. Mi az, látnokká lettél egyszerre? Vagy bölcs prófétává?

- Ugyan, dehogy, senkivé sem lettem. De hát ezt még a tökfilkó is tudja: ha közelegnek a választások, mindenki, aki azt akarja, hogy megválasszák, a választásokra fog gondolni és az ennek megfelelő lépéseket fogja tenni.

- Azért ne siess annyira! Figyeld csak meg, mit mondtál

te magad! „A választásokra fog gondolni!”

- Igen, azt.

- De hát a képviselőnek az új törvényekre kell gondolnia!

- Persze, gondol ugyanakkor a törvényekre is.

- Mikor? A nap mely szakában? Hidd el nekem, a gondolkodásra a program általában nem ad nekik időt! A nép több évszázada már - te is tudod jól - előbb képviselőket választ, majd aztán bölcs törvényeket vár el tőlük. De a nép nem érti, hogy a program, ami korábban létrejött, nem engedi meg a képviselőknek, hogy gondolkodjanak.

Majd gondolkodj el ezen egyszer!

Később nem egyszer elgondolkodtam e probléma fölött. S az általánosan elfogadott törvények a képviselők megválasztásáról és kötelességeiről valóban értelmetlennek tűntek.

Próbáljuk meg közösen elemezni a kialakult gyakorlatot! Adott egy aránylag okos ember. Sőt, még egy picit okosabb is, mint a többi, a Dumába akar bejutni, képviselőnek. Hogy kivegye részét az okos, a jó élet elősegítését hivatott törvények meghozatalában.

Amíg keresztüljut a választási kampány malomkerekén, van ki nagyobb, van ki kisebb mértékben tőkefüggővé válik. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy minden egyes jelöltnek a világ gazdag emberei közül valaki anyagi támogatást nyújt jövőbeni szívességeért. Elég látni, milyen emelőkarokat lehet mozgatni a pénz segítségével. Ezt mutogatják a TV képernyőkön, erről olvashatunk a sajtóban, amikor az úgynevezett „szennyes technikákról” tudósítanak. De mi a helyzetet a megfigyelők pártatlan szemszögéből figyeljük. Az az ember azonban, aki részt vállal a választási kampányban, már nem pártatlan megfigyelő. Saját magán érzi a negatív reklám támadásait. Még ha ezt valaki nem

is tapasztalta volna meg, akkor is teljes mértékben el tudja képzelni, milyen fegyvernemek kerülhetnek ellene felhasználásra a pénz segítségével. És teljesen természetesen erre válaszképpen érkezik a védelem reakciója is - biztosítani a hátszínét, bármibe is kerüljön az. A hátszín azonban éppen az erős tőke. Vagyis valamilyen pénzügyi áramlathoz kell csatlakozni. Vagy, ahogy azt ma nevezni szokták, oligarchákhoz.

Esetleg valamilyen párttól való függőségbe esik. Lényegtelen milyen párttól, a lényeges az, hogy ezt a függőséget később le kell dolgoznia.

S mi van az okos törvényekkel? Semmi! Létrehozatalukhoz egyszerűen nincsenek megteremtve a megfelelő feltételek.

Természetesen, a képviselők élvezhetnek egy egész sor kedvezményt is. Sőt, a jogvédői szervekkel szemben még képviselői mentességük is van. A kérdés azonban megmarad. Ha a mérleg egyik serpenyőjébe helyezzük a képviselőknél juttatott kedvezményeket és a másikba az idegességet, a stresszt, amely munkájukkal jár, az ármánykodásokat, a zaklatott munkatempót, akkor bizony nem tudni, melyik oldalra billenne ki a mérleg nyelve.

Van azonban még egy paradox körülmény. Az emberiség történelmében még nem akadt egyetlen olyan ember, egyetlen olyan superbölcs sem, aki képes lett volna mindig, folyamatosan, napról napra kizárólag csakis bölcs döntéseket hozni. Még az elismert vezetők, tábornokok is, ahogy az ismeretes, követtek el hibákat.

A képviselők munkarendje úgy van kialakítva, hogy minden nap ülésezniük kell. Figyeljék meg, kérem, naponta néhány órán át! Minden ülésen néhány törvénytervezetet kell elfogadniuk, még hozzá a társadalom életének különböző területein alkalmazandó törvényeket.

Ilyen munkarend mellett bölcs törvényeket hozni elméletileg is - és ahogy a történelem tanúsította -,

a gyakorlatban is, lehetetlen. Azért lehetetlen, mert nincs idő a gondolkodásra. Ennek ellenére a törvényhozásban az államok zömében a földrészek mindegyikén ilyen abszurd munkarend uralkodik. Ki szabta meg? Hát valahogy így rendeződött el magától, gondolják sokan. Nem valahogy és nem magától. Túlságosan is jól és célirányosan van ez átgondolva. Ráadásul még komolyabban meg sem vizsgáljuk.

Nyugodtan, s bizonyíthatóan beszélhetünk káros voltáról is. Kártékony hatását tudományosan is, pszichoanalitikusok segítségével be lehet bizonyítani. Ez, természetesen, fontos, de nem a legfontosabb. A legfontosabb az, hogy megértsük, mit lehet helyette választani. Arról azonban, hogy mi lenne helyette a lehetséges változat, semmi sem jut eszünkbe. Hát, hogy is juthatna, ha e gyakorlat majdnem minden országban szinte törvényszerűvé vált.

Ha azonban Anasztázia nagypapája elsőként vetette fel e kérdést, ha ismeri az olyan testületek munkáját, melyek az évezredek folyamán működtek és a mai törvényalkotó szervekhez hasonlítottak, akkor lehet, hogy tud rá megoldást. Meg is kérdeztem:

- Fel tudná nekem vázolni a választások menetét és a törvényhozó képviselők azt követő munkájának a megszervezését?

Válaszul a következő hangzott el:

- Magukról a választásokról értelmetlen beszélni, amíg nincsenek megváltoztatva a képviselők munka- és életfeltételei.

- És a maga nézete szerint milyeneknek kellene lenniük e munka- és életfeltételeknek?

- A képviselőket, ha csak részben is, de mindenekelőtt ki kellene venni e természetellenes információs térből. Biztosítani kellene számukra olyan táplálékot, amely képes elősegíteni az agy teljes értékű munkáját. Létrehozni egy

olyan képet, amely a társadalomban tiszteletet ébreszt, amely magával tudná ragadni és vezetni minden egyes képviselőt.

- Mit jelent létrehozni egy képet?

- Abból ítélve, amit a képviselőkről mondtál, külső jelrendszerük arról árulkodik, hogy a tömegekben a hivatalnokokról általában és a képviselőkről különös-képpen egy visszataszító kép uralkodik.

- Igen, ez igaz! Tényleg, egy általánosan rossz kép él róluk.

- Ez nagyon rossz. Az emberek a képviselőkhöz való viszonyukban negatív gondolati alakzatokat hoznak létre, következésképpen ők maguk teszik a képviselőket negatívvá. A kép ugyanis az emberi tömegek gondolatainak erőteljes, összpontosított energiája.

- Ugyan, miért is kellene az embereknek pozitívan gondolkodniuk róluk, ha az életük nem javul?

- Hát látod, s itt bezárul a kör! Minden alkalommal, úgymond, az emberek legjavát választjátok, ám mihelyt megválasztottátok, máris úgy értékelitek őket, mint a legrosszabbakat.

- De hogy lehetne ténylegesen is kilépni ebből az ördögi körből?

- Jobb lehetőség annál, amit Anasztázia javasolt, az utóbbi ötezer évben nem volt és előreláthatólag a közeljövőben sem lesz.

- Mire gondol?

- A földre.

- Anasztázia azt mondta, hogy földet - legkevesebb egy hektárnyit - minden azt óhajtó családnak kell adni. Életfogytiglani használatra, hogy azon hozzák létre saját családi birtokukat. De a képviselőket egyáltalán még csak meg sem említette.

- Pontosan. Minden egyes azt óhajtó családnak. Na, és a képviselőknek nincs családjuk?

- De van.

- Akkor viszont, miért ne lehetne velük kezdeni?

- Az emberek erre rögtön azt mondanák, hogy ez már mindennek a teteje, már a kiváltságokat is keveslik.

- Az embereknek meg kell magyarázni, hogy kiért történik mindez. Az embereknek meg kell magyarázni, milyen feltételek mellett születhetnek olyan törvények, amelyekre várnak.

- De hogyan kellene nekik földet adni, általánosan érvényes vagy kedvezményezett feltételek között?

- Általánosan érvényesek között és nem teljesen. Minden képviselőnek kapnia kell nem kevesebb, mint százötven hektár földet, amelyen egy új típusú települést kell létrehozni. Oly elvek értelmében, ahogy azt Anasztázia leírta. A százötven hektárnyi életfogytiglanig kiutalt földből a képviselő magántulajdonát egy hektár képezheti, ha kisebb családja van és nincs szándékában annak bővítése. Ha a képviselőnek vannak gyermekei, akik saját családot szeretnének alapítani és szintén saját birtokot kívánnak létrehozni, akkor elkerülhetetlen a gyermekek számára is kiutalni egy-egy hektárt, vagyis hármat vagy ötöt, attól függően, milyen nagy a családja.

- És mi legyen a többi hektárral? Maga százötvenről beszélt.

- A maradéknak a harminc százalékát arra használhatja, hogy szétosztja azok között, akiknek ő akarja. A többit olyan embereknek kell elfoglalniuk, akik a társadalom különböző rétegeiből érkeznek - katonáknak, tudósoknak, művészeknek, vállalkozóknak. Minden településen feltétlenül kell egy vagy két hektár földet intézetből való gyermekeknek vagy menekülteknek juttatni. De egy-egy településen belül nem szabad két képviselőnek földet kapnia.

- Na és? Mi van tovább? Ha majd minden képviselőnek lesz saját családi birtoka, akkor a törvények ettől máris jobbak lesznek?

- Természetesen jobbak. Országunkban fognak születni a világ legjobb törvényei.

- Minek eredményeképpen?

- Jelenleg a képviselők idejük java részét dolgozószobáikban és üléseken töltik, távol a néptől, a tömegektől. Manapság nem kapnak hálát a jó törvényekért vagy elmarasztalást a rosszakért. Mostanában, természetes óhajukat követve, igyekeznek biztosítani családjuk anyagi jólétét. Amikor befejeződik képviselői megbízatásuk, megváltoztathatják lakóhelyüket, más városba, esetleg országba költözhetnek, ahol senki se fogja tőlük számon kérni, vagy nem fogja őket körözni, ha esetleg általánosan elfogadott szabályokat sértettek meg. A lakóhelyük megváltoztatása, ahol élnek, vagy esetleg más országba való költözésük nincs hatással jólétükre. Ha pénze van, az ember bárhol tud magának biztosítani fedelet feje fölé, ételt, ruhát. De pénzért nem tud biztosítani családi birtokot, Hazát. Most a Hazának, mint fogalomnak az értelme összekuszálódott. Hazának neveznek egy területet, amelyet valakik határral jelöltek be. Pedig a Haza mindig is a szülőföldből kiindulva kezdődik és azokra az emberekre terjed ki, akik szellemileg hozzád hasonlóak. Azok, akik saját birtokaikat kezdik létrehozni, Hazát kapnak és örök életet. A családi birtok elvesztése - a Haza és az öröklét elvesztése - a legnagyobb tragédia a család számára! Nem a törvények, az erkölcs fogja védelmezni a képviselőket a helytelen döntésekkel szemben, hanem a családi birtok. A pénz sem lesz a legfontosabb az olyan emberek számára, akiknek Hazájuk van. Csak családi birtokán tudja az ember megkapni azt a számára szükséges táplálékkomplexumot, mely alapvető többek között az agya számára is. Hiszen az olyan embereknek, akiknek sokat kell gondolkodniuk, ez rendkívül fontos. Az Állami Dumának maximum három napig szabad üléseznie a héten. A fennmaradó időt a képviselőnek saját családi birtokuk területén kell eltöl-

teniük. Majd ott fognak gondolkodni. Ott fog végbemenni a törvények létrehozásának alapfolyamata. A feleségeknek nem volna szabad olyan munkával foglalkozniuk, amelynek nincs kapcsolata képviselő férjük tevékenységével. A családi birtok elhatárolja a képviselőt - még ha csak ideiglenesen is - a mesterséges világ információtól. Segít a gondolkodás folyamatában. A nagy filozófusok elméjében a nagy gondolatok a magányban, a félrevonultságban születtek és nem nyilvános fellépések alkalmával.

De ha a képviselők egy része nem akar földet venni és létrehozni rajta családi birtokot?

- Most jutottunk el a „Nemzeti Kép-Viselők” választásához. Ha bárki közülük nem akar családi birtokot létesíteni, a népnek nem lenne szabad az ilyet a következő időszakra megválasztania. Az ilyen embernek az adott országban ugyan lehet állampolgársága, mégis idegen. Neki nem kell e Haza. S bármilyen szép szavakkal illetnénk is az ilyen embert, tevékenységével népének semmi jót nem hoz.

- De ha a jelöltek esetleg előre tudják, hogy megválasztásuk elsődleges feltétele a családi birtok, mi legyen azokkal, akik ugyan elfogadják a földet - építhetnek maguknak rajta kacsalábon forgó palotákat, tenisz-pályákat, téglakerítéseket -, de mégsem látnak hozzá az erdő kiültetéséhez, a kert, az élő sövény létesítéséhez, amelyekről Anasztázia mesélt? Akkor mi legyen?

- Akkor megmutatják igazi valójukat. Ilyen esetben az emberek helyesen választhatnak. Tudod, miért volt minden embernek még a régi Oroszországban apai neve? Hajdanán, amikor az emberek önmagukról beszéltek, így mondták: Ivan vagyok, Nyikita birtokáról, megnevezve apja vagy nagyapja nevét, a családi birtok alapítóját. Vagyis a megnevezett birtok által az ő értéke is nőtt. Azzal, hogy az ember megnevezte a birtokot, amelyről származott, a legtöbbet mondta el magáról, jelleméről, de képességeiről is. S az, aki nem tudta büszkeséggel megmutatni birtokát, azt honta-

lannak tartották.

Minél többet beszélt Anasztázia nagypapája a családi birtokokról, annál erősebben kezdett kirajzolódni tudatomban jövőnk országunk örömteli képe. Csak képzeljék el! Lássák képzeletükben! Az Állami Duma háromszázhatvan képviselője mindegyike százötven hektár földet kap és háromszázhatvan gyönyörű új típusú birtokot hoz rajta létre. Mindegyikük nem csupán szavakkal, hanem tettekkel mutatja meg, mire képes.

S Oroszországban megjelenik az első háromszázhatvan oázis, amelyeken „emberi körülmények” között kezdenek élni az orosz emberek. Majd ezek a képviselők fognak törvényeket hozni. S természetesen nem lesz egyetlen olyan törvény sem megszavazva, amely a természetet károsítaná.

Olyan törvényeket hoznak majd, amelyek ténylegesen is biztosítják minden állampolgárnak a jogot arra, hogy megkapja saját kis Hazája szegletét. Őrizni, védelmezni fogják e törvényt, mert nekik is lesz saját Hazájuk.

AZ „OROSZORSZÁG ZENGŐ CÉDRUSAI” KÖNYVSOROZAT OLVASÓIHOZ

Tisztelt Olvasóim!
Hálás köszönet megértésükért és erkölcsi támogatásukért. Köszönet mindazoknak, akik nyíltan fejezik ki véleményüket a honlapokon és az almanachban megjelentett írásokban, akik igyekeznek azon eszmék megvitatását megszervezni a sajtóban, amelyeket az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat mutat be.

Köszönet, orosz tudósok! Mindenekelőtt Borisz Minyinnek, aki fellépett a „Podmoskovszkoje” kultúrház színpadára és nyíltan, méltó elismerésben részesítette Anasztázia gondolatait.

Külön köszönet nagyszerű színművésznünknek, Oroszország Érdemes Művészenek, Alexander Mihajlovnak, aki részt vett a konferencián.

Köszönet Viktor Medikovnak, a Közgazdasági Tudományok Doktorának, aki nem egy írást tett már közzé a sorozat könyveiben tükröződő gondolatok vizsgálatáról.

Köszönet Anatolij Jerjomenkonak, a Pedagógiai Tudományok Akadémia rendes tagjának a csodálatos versekért.

AZ ISTENSÉGHEZ

Térdre borulok előtted végre,
Mégfáradt testem hű istensége.
Létem értelmét benned látom,
Valóság vagy, nem tűnő álom.

Elűzöd lelkem sötét világát,
A gonoszságnak kísértő árnyát,
Segítettél feledni búmat,
Fényt küldtél, mely a jövőbe mutat.

Igazi Embert láttam meg benned,
Hírnöknek küldött az új évezred,
Unokáim istenek körében
Téged mintáznak példaképpen.

Rám nehezül a létezés súlya,
Téged dicsérlek újra meg újra,
Mert küldetés beszélni rólad,
Hogy lényedről mindenütt szóljak.

Hittel szívemben imádlak téged,
Szeretet sugarat küldök tenéked,
Reménykedem, talán nem álom,
A tajgában alakod meglátom.

OROSZORSZÁG BÖLCSEIHEZ

Oroszországnak bölcsei, kérdem,
Mondandótok végképp elfogyott?
Pedig óvó szempárok az égben
Most is vigyázzák a holnapot.

Nem restek felszítani az érzést,
Mely az emberből majdnem kihalt:
Őrizze a lángot és a békét,
A szent cédrust ne pusztítsa majd.

A Fennvaló megőrzi a létünk,
Híven megosztja velünk a jót,
Hogy a megszentelt tudással éljünk,
És bölcsé tesz hadba indulót.

Mért a harc? Hogy emelt fővel éljünk,
Görnyedt hátunk egyenes legyen,
Hogy a megtagadott renyhességünk
Vesszen el a tegnap-tengeren.

Figyeljünk a nagy Idők jelére,
Melyben ott a titkos üzenet:
A halállal soha nem lesz vége
Annak, kit a Fennvaló szeret.

Az ember a Tanítást követve
Járjon bár göröngyös utakon,
Kapaszkodva a bölcs természetbe,
Le nem győzi semmi hatalom.

A szívünkbe szeretet költözzön,
Segítsen istenek ereje,
Égi hullám áradjon a földön,
Lelkünk legyen hálával tele.

Mennyi áldás szállhat a világra,
Ha minden mosoly célba talál,
Úgy tekintsünk, emberek, egymásra,
Mintha mindig itt lenne a nyár.

Mezők fölött ragyogjon a hajnal,
Lengedezzen kertek illata,
Összefogva megküzdünk a bajjal,
Felzeng az új nemzedék dala.

Oroszországnak bölcsei, kérlek,
Szóljatok, hogy hallja a világ:
Az ég felett mosolyog az élet,
Benne látjuk Anasztáziát.

Köszönet Viktor Pavlovics Garkavecnek, Harkov város oktatásügyi osztálya vezetőjének, a pedagógusoknak, az itt működő traktorgyár adminisztrációjában dolgozó alkalmazottaknak, akik egy nagyszerű olvasótalálkozót szerveztek.

Köszönet minden olvasótalálkozó szervezőinek más városokban is.

Köszönet az orosz emigránsoknak Németországban és Kanadában.

Köszönet a bárdoknak, akik már több, mint ötszáz dalt írtak, a festőművészeknek, akik műveiket küldik el nekünk. Már el is helyeztük őket a www.anastasia.ru honlapon s a javát az „Oroszország Zengő Cédrusai” almanachban jelentetjük majd meg.

Köszönet az emberek tízezreinek, akik őszinte és lelkesedéstől fűtött levelekben fejezték ki viszonyukat könyveimhez.

Köszönet a nyílt támogatásért, nélküle nehezebben tudtam volna írni.

Ennek ellenére szeretném megosztani Önökkel és azokkal - akik még csak most készülnek arra, hogy nyilvánosan is fellépjenek Anasztázia gondolatainak a támogatására - az alábbi gondolatokat:

Meg kell értenünk, hogy létezik e gondolatok elleni szembenállás is. Ez tervezett és szervezett. Még nem világos teljesen, személyesen kik és milyen emelőkarok segítségével foglalkoznak a hazug hírek terjesztésével.

Erről azért kell tudniuk, hogy saját maguk számára eldönthessék, megéri-e Önöknek nyilvánosan is támogatni a könyvekben bemutatott gondolatokat.

Magamról tudom, mennyire kellemetlenek számomra az ármánykodások, a provokációk, de számomra sokkal nehezebb elviselni azt, amikor ezek Önök ellen, az én olvasóim ellen irányulnak. Különösen akkor, amikor

ezek konkrét és nagy méreteket öltenek, mint például Scsetyinyin akadémikus iskolájának gyermekei és pedagógusai ellen.

Nem szeretném, ha hasonló támadásoknak mások is ki lennének téve.

Nem csak egyszerűen meg vagyok róla győződve, de most abszolút pontosan tudom is: Anasztázia bemutatott gondolatainak olyan ereje van, hogy lehetetlen szembe szállni velük. Lehet természetesen ideiglenesen visszartartani megvalósulásukat, ám ennek ellenére ismételten egyre nagyobb erővel születnek újjá.

Véleményem szerint ma a legszükségesebb és legfontosabb a következő:

Előszőr: Iskolák, tanfolyamok, szemináriumok szervezése. Szükséges a családi birtokok és települések általános tervét az adott helyekhez idomítani.

Fontos tanítani a növények gyógyító hatásáról, amelyek közvetlenül az Önök környezetében nőnek. Fontos tudni, mely zöldségek és gyümölcsök teremhetnek természetes körülmények között saját éghajlatuk alatt.

Szükséges a családi birtokra és családi településekre szóló legapróbb részletekig kidolgozott realizációs terveket készíteni.

Másodsor: Az orosz gazdaság fejlesztési programjának kidolgozásába feltétlenül be kell vonni olyan tudósokat, akik értik a végbemenő folyamat lényegét. Ennek egy általános, mindent felölelő programnak kell lennie, amelyben a családi birtokok létrehozatalának eszméje által az árva gyermekek, menekültek, nélkülöző családok gondjai is megoldásra találnak. S a program segítségével minden egyes család jóléte teremti meg az ország egészének a jólétét.

Vágyunkat fontos annak részleteiben konkretizálni, akkor feltétlenül meg is fog valósulni.

Tegyen meg ezirányban minden ember - saját adottságainak megfelelően - mindent, amire képes.

A családi birtokok létrehozatalára több tucat, akár több száz tervnek kell megszületnie. A régiók és az egész ország gazdasági, környezetvédelmi és szellemi fejlődése terveinek.

Tudják, amikor először megpillantottam Anasztáziát, a szibériai Ob folyó partján állt. Ósdi, hosszú szoknya, vattával bélelt mellény volt rajta, fején kendő, mezítelen lábán gumicsizma. Akkor, ott halk szavúnak és magányosnak tűnt a tajgai remetenő.

De most az az érzésem, mintha akkor ott, a szibériai rengetegben maga Oroszország állt volna gumicsizmában. A mi Vágyunk állt magányosan a szibériai folyó kietlen partján. De e Vágy most már bennünk él!

Biztosan, feltétlenül eljő majd egykor az az idő, amikor gyönyörű báli ruhában, szabadon, nyíltan vonul fel Vágyunk egész Oroszországban, sőt, máshol is, nem csak Oroszországban.

E vágyban ott lesz majd a leghatalmasabb energia - AZ ÉLET ENERGIÁJA is!

Folytatása következik...

TARTALOM

A TEREMTŐI GONDOLAT.....	5
AZ ANGOL LORD MENYASSZONYA.....	8
A SORSODAT MAGAD ALKOTOD.....	16
A SZEMETESKUKÁHOZ LÁNCOLT GONDOLAT.....	20
ISTENNŐ-FELESÉG.....	23
ÉS MOST MIVEL FOGLALKOZIK AZ ÖN GONDOLATA?.....	30
BESZÉLGETÉS ANASZTÁZIA NAGYPAPÁJÁVAL.....	34
KÖSZÖNÖM.....	38
AZ ISTENI HIT.....	46
A GONDOLKODÁS GYORSASÁGA.....	51
A GONDOLKODÁS EDZÉSE.....	55
A LEGTILTOTTA B TÉMA.....	60
AZ ISTENI TÁPLÁKOZÁS.....	68
TUDATHASADÁSBAN SZENVEDŐK TÁRSADALMA?.....	84
SZEMBENÁLLÁS.....	91
ZSIDÓKHOZ, KERESZTÉNYEKHEZ, DE NEM CSAK HOZZÁJUK.....	109
A TÖRTÉNELEM MÉLYÉBE.....	118
VEGYÉTEK LE A KERESZTRŐL JÉZUS KRISZTUST.....	132
TERROR.....	136
POGÁNYOK.....	142
AZ ÜTKÖZET.....	161
GYÖNYÖRŰ VEDRUSSZ ÜNNEPEK.....	175

JELENTŐSÉGTELJES KÖNYVEK.....	181
GYAKORLATOK TELEPORTÁCIÓRA.....	189
ADJATOK HAZÁT A GYERMEKEKNEK!.....	196
AJÖVŐ BÖRTÖNE.....	217
TÖRVÉNY A NÉP ÁLTAL VÁLASZTOTT KÉPVISELŐK RÉSZÉRE.....	250
AZ „OROSZORSZÁG ZENGŐ CÉDRUSAI” KÖNYVSOROZAT OLVASÓIHOZ.....	261

Vlagyimir Megre levele olvasóihoz

Az interneten különböző nyelven számtalan weboldal jelent meg eddig, amely témája megegyezik Anasztáziának, az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat hősnőjének gondolataival.

Több weboldal állítja magáról, hogy hivatalos szócső és ehhez az én nevemet - Vlagyimir Megre-t - használják. Sőt, az én nevemben válaszolnak az olvasók kérdéseire.

Ennek kapcsán, úgy vélem, tájékoztatnom kell Önt, Kedves Olvasó, azon döntésemről, hogy saját, hivatalos, nemzetközi honlapot hoztam létre, melynek címe: www.vmegre.com. Ez a honlap lesz az egyedüli hivatalos forrás, mely a világ minden tájáról fogadja majd az olvasók leveleit.

A honlapon való regisztráció és a hírlevélre való feliratkozás lehetőséget nyújt, hogy információhoz jussanak a mindenkori olvasótalálkozókról és sok egyébéről.

Információs csatornánk, Kedves Olvasó, tájékoztatni fogja Önt az egész világon az „Oroszország Zengő Cédrusai” mozgalom eseményeiről.

Tisztelettel,

Vlagyimir Megre

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik is vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Elet Energiája**
- 8A. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8B. könyv **A Szeretet Szertartásai**
10. könyv **Anaszta**

**Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:**

Magyarországon:	Szlovákiában:
Dömötör Boglárka	Bartkó Edith
2083 Solymár	Letná 38
Bocskai u. 10	040 00 Kosice
06 20 324 5382	+421 905/475 859

www.megre.com
www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

Van az emberben egy energia, mely csupán benne van jelen, csupán az ő tulajdona: ez a „gondolat energiája”. S ha az ember megérti, mivel bír, megtanulja azt annak teljes egészében felhasználni, akkor ő lesz a Világegyetem uralkodója.

Oroszország Zengő Cédrusai Hetedik könyv

